B E T S E L L E R
I N T E R N A T I O N A L
A P R I L Y N N E P I K
E *(jfcvimeee* şi i)*fulli*
.. amplu, captivant şi romantic.”

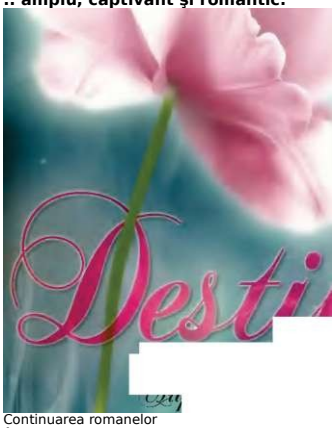

Continuarea romanelor

New Yim Tmm

„Tamani se uită serios la ea şi întinse mâna să-i atingă părul. Şovăi o clipă, după care îi luă capul între mâini şi o trase spre el. Nu o sărută, doar îşi lipi fruntea de a ei câteva clipe, iar nasurile lor aproape se atinseră. Simţea că-i spune adio, şi o durea enorm.” Este ultimul bal înainte de absolvire, iar Latirel îşi doreşte să dea totul uitării măcar pentru o noapte. Însă un vechi duşman îi urmăreşte fiecare pas, iar secretul cumplit al lui Yuki este dezvăluit, ameninţând să distrugă întregul regat al zânelor şi să aducă un nou conducător. Când Shar este ucis cu sânge rece, Laurel ştie că soarta zânelor este acum în mâinile ei, iar alături de Tamani, David şi Chelsea porneşte spre Avalon, pregătindu-se pentru confruntarea finală. Evenimentele se succed cu repeziciune pe parcursul unei singure zile, o zi decisivă, la finalul căreia prietenia va li greu încercată, iar adevăruri dureroase vor ieşi la iveală, împlinind un destin pe cât de neaşteptat, pe atât de tulburător,

„Pike relnventează basme şi mituri, integrându-lc în propriile
poveşti cu o inteligenţă şi o inventivitate uimitoare."
Romantic Times
„În acest ultim volum al seriei *Aripi,* destinele şi trădările suni
dezgropate cu o viteză ameţitoare, care îţi taie răsuflarea."
Vb/ce *of* Voui/t *Admcatcs*
BESTSELLER INTERNAŢIONAL SERIE PUBLICATĂ
IN 30 DE ŢĂRI

APRILYNNE PIKE

Destin

Traducere din limba engleză
Gabriela Trăsculescu

LITERA

Destine!
Agrilyonne Pike
Copyright © 2012 Agrilyonne Pike

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 1, Bucureşti, România
tel.: 021.319.63.90; 031.425.16.19; 0752.54.63.72;
e-mail: contact@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Destin
Agrilyonne Pike

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fii
Redactor: Sânziana Cenuşă
Corector: Mihaela Bana
Coperta: Ilon Zobu
Tehnoredactare şi prepress: Olimpiu Bolcean

Seria de fantasy a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidraşcu Stoica.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PIKE, AGRILYONNE
Destin/Agrilyonne Pike; trad.: Gabriela
Trăgulescu. – Bucureşti: Litera, 2017
ISBN: 978-606-33-2296-9

I. Trăgulescu, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Lui Neil Gleichman, care m-a învăţat cât de important e să joci tare până la capăt.
Sper că aşa am făcut.

Mulţumesc, coach

.Tamani stătea cu fruntea lipită de geamul rece şi se chinuia să-şi alunge oboseala. De dormit, n-avea cum să doarmă, atâta vreme cât singurul lucru care stătea între el şi furioasa zână de iarnă era un firicel subţire de sare.

în seara aceea avea să fie *Fear-gleidhidh* de două ori.

De obicei, era mândru să aibă acest rol, să fie protectorul lui Laurel, ocrotitorul ei. Sensul originar al acestui cuvânt străvechi era mult mai bogat însă şi trecea dincolo de graniţele tradiţionalului *„Am Fear-faire"; „fear-*

gleidhidh” însemna şi „supraveghetor”, aşa că Tamani avea sarcina nu doar de a o proteja pe Laurel, dar şi de a se asigura că fata avea să ducă la bun sfârşit misiunea pe care Avalonul i-o încredinţase încă din copilărie.

Acum ajunsese şi temnicer.

Aruncă o privire spre prizoniera lui. Scaunul lui Yuki era în mijlocul unui cerc de sare albă, grunjoasă, presărată pe linoleumul vechi. Adormise cu obrazul pe genunchi şi cu mâinile legate lejer la spate. Părea chinuită. înfrântă.

Inofensivă.

- Aş fi făcut orice pentru tine, spuse ea încet.

Tamani îl simţi pe Shar încordându-se la auzul glasului ei, care rupse tăcerea adâncă

.„Aşadar, nici vorbă să doarmă. Şi nici gând să fie vreodată inofensivă”, îşi reaminti el. Floricica albă de pe spatele ei, semn că era o zână de iarnă, dovedea din plin acest lucru. Trecuse mai bine de o oră de când David o legase de scaun - o oră de când Chelsea adusese dovada de netăgăduit că era, în realitate, o zână de iarnă; şi totuşi, lui Tamani nu-i venea să creadă. îi dădea fiori reci pe şira spinării, o frică pe care arareori o mai simţise până atunci.

- Eram pregătită. De-aia te-am oprit înainte să mă duci înăuntru. Yuki îşi ridică privirea şi îşi întinse picioarele cât putu de mult. Dar ştiai asta, nu-i aşa?

Tamani îşi ţinu gura. Ştiuse. Se gândi o clipă să o lase să-şi continue mărturisirea, dar

nu s-ar fi sfârşit bine. Yuki ar fi descoperit, până la urmă, că sentimentele sale pentru ea nu erau adevărate şi soarta lui ar fi fost atunci în mâinile unei zâne de iarnă seduse şi abandonate. Mai bine termina odată cu circul ăsta.

Spera să nu se amăgească. Ea era o amenințare; el n-avea de ce să se simtă vinovat că o minţise la început, cu atât mai puţin acum, când ştia că şi ea îl minţise. Puterea pe care zânele de iarnă o aveau asupra plantelor le făcea, printre altele, să le simtă de la distanţă, ceea ce însemna că, din clipa în care îl întâlnise pe Tamani, ştiuse că şi el era o zână. La fel ştiuse şi de Laurel. îi jucase pe degete pe toţi.

De ce se mai întreba atunci dacă era bine ce facea?

Am fi fost aşa de fericiţi împreună, Tam, continuă Yuki cu un glas moale ca rochia ei argintie şifonată, dar cu un ton răutăcios care-i dădu fiori. Laurel n-o să-l părăsească pentru tine. O fi ea zână la exterior, dar

în interior e umană sută la sută. Cu sau fără David, locul ei e *aici,* şi tu ştii prea bine

.Evitând privirea căpitanului său, Tamani se uită iar pe fereastră şi scrută întunericul de afară, ca şi când ar fi căutat... ceva. Orice. Viaţa unei santinele era plină de ticăloşie, iar Tamani şi Shar, deopotrivă, trebuiseră de multe ori să ia măsuri extreme pentru a-şi proteja ţinutul. însă de fiecare dată împotriva unei ameninţări iminente, a unui atacator agresiv, cum ar fi o zână *dovedită.* Duşmanii lor erau *trolii* - mereu fuseseră. Zânele de iarnă conduceau Avalonul, şi chiar dacă Yuki îi dezamăgise, de fapt, nu le făcuse niciodată *rău.* într-un fel, faptul că o sechestraseră îl durea mai tare decât dacă ar fi ucis o sută de troli.

- Tam, noi doi suntem la fel, continuă Yuki. Oamenii ne folosesc după bunul lor plac, fără să le pese de ce ne dorim sau de ce ne face pe noi fericiţi. Locul nostru nu e printre ei; noi suntem făcuţi să fim împreună.

Tamani o privi din nou, neîncrezător. îl surprinse că nu se uita la el în timp ce-i vorbea, ci undeva departe, dincolo de fereastră, spre un viitor luminos pe care încă şi-l imagina posibil. Tamani ştia mai bine cum stăteau lucrurile.

- Nu există nimic pe lumea asta care să ne stea în cale, Tam. Dacă garantezi pentru mine, am putea să mergem liniştiţi la Avalon. Am putea trăi împreună acolo, la palat.

- De unde ştii de palat? o întrebă Tamani fără să se gândească, după care îşi dădu imediat seama că tocmai muşcase momeala ei. îl

auzi pe Shar oftând încet şi se întrebă dacă din cauza prostiei lui Yuki sau a lui.

- Sau am putea rămâne aici, continuă ea liniştită, văzând că Tamani nu scotea o vorbă. Nimic nu ne poate opri, indiferent unde ne-am dori să mergem sau ce ne-am dori să facem. Cu puterile pe care le avem - tu asupra animalelor şi eu asupra plantelor -, toată lumea va fi la picioarele noastre. O alianţă între primăvară şi iarnă, ce-ţi poţi dori mai mult de-atât? Abilităţile pe care le avem se completează de minune.

Tamani se întreba dacă îşi dădea seama câtă dreptate avea - sau cât de puţin îl interesa pe el o asemenea propunere.

- Te-aş fi iubit pe veci, şopti ea, plecându-şi capul.

Părul ei negru şi strălucitor îi veni peste faţă şi i-o acoperi,
iar ea scoase un suspin. Oare plângea sau îi venea să râdă?

Tamani tresări când auzi un ciocănit în uşă. înainte să apuce să se ridice să vadă cine e, Shar pornise deja tiptil spre uşă şi se uita pe vizor.

Cu cuţitul în mână, Tamani aştepta încordat... pregătit. Să fi fost oare Klea? Ăsta fusese rostul cercului, al cătuşelor lui Yuki - să-i întindă o capcană de toată frumuseţea acestei trădătoare zâne de toamnă, care era *posibil* să încerce să-i ucidă.
Sau nu era.
Măcar dac-ar fi ştiut cu siguranţă.
Până aflau adevărul, Tamani nu putea decât să le considere o ameninţare - şi încă una mortală.
Strâmbându-se puţin, Shar deschise uşa şi îi dădu drumul înăuntru lui Laurel, după care intră şi Chelsea.
- Laurel...

Doar atât reuşi să spună Tamani şi îşi descleştă degetele de pe cuţit. Deşi o iubea pe Laurel de un amar de vreme, iar în ultimul timp simţea chiar ceva... *mai mult,* tot îi venea să sară în sus de bucurie de fiecare dată când o vedea.
Se schimbase de rochia elegantă de un albastru închis, pe care o purtase şi la festivalul Samhain, cu un an în urmă, când o luase în braţe şi o sărutase pătimaş. Părea mult de-atunci.
Acum, Laurel nu se uita la el; avea ochi doar pentru Yuki.
- N-ar fi trebuit să vii, îi şopti Tamani.
Laurel ridică o sprânceană.
- Am vrut să văd cu ochii mei.
Tamani strânse din dinţi. În adâncul sufletului, îi părea bine că venise, dar dorinţele lui egoiste se băteau cap în cap cu grija permanentă pe care o avea pentru siguranţa ei. Ar fi putut oare *vreodată* să le împace pe amândouă?
- Credeam că te-ai dus după David, îi spuse Tamani lui Chelsea, care încă era îmbrăcată în ţinuta ei festivă de un roşu aprins. Era desculţă acum şi, fără tocuri, rochia îi cădea în falduri ca o baie de sânge peste picioarele goale.
- N-am reuşit să dau de el, răspunse Chelsea, cu buza de jos tremurându-i aproape imperceptibil. îşi îndreptă apoi privirea spre Laurel, care o studia în continuare pe prizoniera tăcută.
- Yuki? îi spuse Laurel pe un ton şovăitor. Eşti bine?
Yuki se uită în sus spre Laurel şi o fulgeră cu o privire tăioasă, plină de furie.
- TU ce zici? Am fost răpită! Am mâinile legate de un scaun de metal. *Tu* cum te-ai simţi în locul meu?

Veninul din vocea zânei de iarnă o lovi pe Laurel ca un val care izbeşte o stâncă şi o făcu să dea înapoi.
-Am venit să văd ce faci, spuse Laurel, uitându-se la Tamani, dar acesta nu era sigur ce voia de la el. Susţinere? Aprobare? Se uită urât la ea şi dădu descumpănit din umeri.
Laurel se întoarse spre Yuki, dar pe chipul zânei de iarnă, care ţinea sfidător capul sus acum, nu se citea nimic.
- Ce vrea Klea de la mine? o întrebă Laurel.
Tamani nu se aştepta la un răspuns, însă Yuki se uită fix la Laurel şi-i zise scurt:
- Nimic.
- Atunci, de ce-ai venit?
De data asta, pe chipul lui Yuki înflori un zâmbet răutăcios, diabolic.
- N-am spus că n-ar fi vrut nimic *niciodată*. Dar acum nu mai are nevoie de tine.
Laurel îl săgetă cu privirea pe Tamani, apoi pe Shar, după care se uită din nou la Yuki.
- Laurel, uite ce e, zise Yuki calmă, cu blândeţe. Circul ăsta n-are absolut nicio noimă. O să vorbim cât vrei dacă mă scoţi de-aici.
- Ajunge, spuse Tamani.
- Hai, vino şi închide-mi gura! îi zise Yuki lui Tamani, după care se uită din nou la Laurel. Nu ţi-am făcut niciodată nimic, şi ştii *bine* c-aş fi putut. Te-aş fi putut omorî de un milion de ori, dar n-am facut-o. Asta chiar nu contează deloc?

Tamani dădu să spună ceva, însă Laurel îi puse blând mâna pe

piept şi acesta îşi
înghiţi cuvintele

- .Ai dreptate, numai că tu eşti o zână de iarnă. Lucru pe care ni l-ai ascuns, chiar dacă tu trebuie să fi ştiut că şi noi eram zâne. De ce?
- Hi de ce crezi? Pentru că în momentul în care prietenii tăi soldaţi ar fi aflat ce eram, mi-ar fi luat orice putere şi m-ar fi legat de un scaun. Tamani ştia că avea dreptate, şi ura chestia asta... că Laurel nu putea s-o contrazică.
- Bine. Atunci, poate c-ar trebui s-o luăm, pur şi simplu, de la capăt, zise Laurel. Dacă o să ajungem cu toţii la concluzia asta înainte să apară Klea, cu atât mai bine. Spune-ne măcar...
- Cheile sunt la Tamani, spuse Yuki şi se uită la el, cu o sclipire răutăcioasă în privire. Daţi-mi drumul şi vă spun *tot* ce vreţi să ştiţi.
- Nici vorbă, zise Tamani, încercând din răsputeri să pară plictisit.

Laurel îi spuse iarăşi lui Yuki, întrerupându-i:

- Poate e mai bine pentru toată lumea să...
- Nu! strigă Yuki. Nu-mi vine să cred că eşti de partea lor, după tot ce ţi-au făcut, ţie şi părinţilor tăi!

Tamani se încruntă. Ce treabă aveau părinţii lui Laurel cu povestea asta?

însă Laurel clătina deja din cap.

- Yuki, mie îmi pare rău că m-au făcut să uit, dar nu pot schimba ce-a fost...
- Să uiţi? Eu nu mă refeream la elixirele de memorie. Cu *otrava* cum rămâne?
- Hai, las-o baltă, sări Tamani.

Laurel îi făcu semn să tacă.

- Yuki, tu ştii cine l-a otrăvit pe tatăl meu?

Tamani era aproape sigur de răspuns şi ştia că la fel era şi Laurel; trebuia să fi fost vorba despre Klea. însă dacă Laurel reuşea sil o facă pe Yuki să le confirme bănuielile...

- Pe tatăl tău? Yuki nu înţelegea. De ce l-ar fi otrăvit? Eu la mama ta mă refeream.

Laurel îi aruncă iarăşi o privire întrebătoare lui Tamani, care clătină din cap şi ridică uşor din umeri. Ce joc făcea Yuki?

- Nici măcar nu ştiai, nu-i aşa? Ce coincidenţă că, întâmplător, tocmai proprietarii pământului din jurul porţii, care nu aveau copii, îşi doreau atât de mult un copilaş bălai! Cât de... convenabil! Nu ţi se pare?

- Destul! spuse Tamani pe un ton tăios.

Trebuia să-şi fi dat seama - alte şi alte jocuri. Yuki nu făcea decât să găsească tot felul de mijloace prin care să-i determine să se îndoiască de sine, dar mai ales unii de alţii.

- Ei au făcut asta! zise Yuki. Cu cincisprezece ani înainte ca tu să apari la uşa părinţilor tăi, zânele au făcut în aşa fel încât mama ta să-şi dorească atât de mult un copil, încât să te accepte fără ezitare. I-au făcut rău, Laurel. S-au asigurat că n-o să aibă niciodată copiii ei. I-au distrus viaţa, iar tu eşti de partea lor.

- N-o asculta, Laurel! Nu-i adevărat nimic din ce spune, zise Tamani. îţi bagă numai minciuni în cap.

- Serios? Ce-ar fi să-l întrebăm pe *el?*

Laurel urmări cum Yuki îşi îndreptă privirea spre Shar, care stătea tăcut ca o statuie şi pe al cărui chip nu se citea nimic.

Nu putea fi adevărat. Pur şi simplu, era *imposibil*. Nu Shar, care fusese protectorul ei invizibil încă de când plecase din Avalon prima oară.

„Şi-atunci, de ce nu neagă?”

- Spune-i! zise Yuki, opintindu-se în scaun. Spune-i ce i-ai făcut *mamei* ei!

Shar nu scoase o vorbă.

Capitolul 14

- Shar, îl imploră încet Laurel. Voia să-l audă spunând că nu era adevărat. Avea *nevoie* să-i spună asta. Te rog!
- Aşa a fost să fie, răspunse Shar într-un final. Nu i-am ales pe ei în mod special. Pur şi simplu, locuiau acolo. Planul trebuia să funcţioneze, Laurel. N-am avut de ales.
- întotdeauna ai de ales, şopti Laurel simţindu-şi brusc gura uscată şi faţa tremurând de furie. Shar îi otrăvise mama. Shar, care veghease asupra ei chiar de mai demult decât Tamani, îi otrăvise mama.
- Am un cămin şi o familie de apărat. Şi voi face întotdeauna tot ce-mi stă în putinţă ca să protejez Avalonul.

Laurel se zbârli la el:

- Nu trebuia să...Ba da, o întrerupse Shar. Am fost obligat să fac o mulţime de lucruri pe care n-aş fi vrut să le fac, Laurel. Crezi că mi a fileut plăcere să-ţi sabotez părinţii umani? Că am vrut să te fac să uiţi? Am executat nişte ordine. De-asta am vegheat asupra ta zi de zi, până să apară Tamani. De-asta ştiu totul despre tine. Vasul moştenire de familie pe care l-ai spart şi ai minţit apoi. Câinele pe care l-ai îngropat sub fereastra de la camera ta pentru că nu suportai să-l ştii departe. Timpul petrecut cu Tamani în cabană, în octombrie.

- Shar, zise Tamani pe un ton amenin ţător.

- Ţi-am dat cât de multă libertate am putut, continuă Shar încet, iar în vocea lui se simţea acum o oarecare părere de rău. însă scuzele lui voalate erau mai mult faţă de Tamani decât faţă de Laurel. Simţea o nevoie imperioasă să se ducă la Shar şi să-l plesnească peste faţă, iar furia aceea paralizantă era singura care o împiedica.

Lui Yuki i se şterse zâmbetul de pe buze.

- Astea sunt forţele cu care te-ai aliat, Laurel? Poate că n-am fost întotdeauna sinceră cu tine, dar până şi eu cred că eşti mai presus de monştri ăştia. Se uită apoi în jos la cercul de sare din jurul ei. O dată să baţi din picior, şi voi pune capăt la toate astea. Te voi lua cu mine şi-ţi voi arăta cât de rău e Avalonul. Şi mă vei ajuta să facem din el un loc mai bun.

Laurel se holba la cercul de sare. O parte din ea îşi dorea asta, numai ca să-l rănească pe Shar.

- De unde ştii de Avalon?

- Contează? întrebă Yuki, iar chipul nu o trădă în niciun fel.

- Poate că da.

- Eliberează-mă. O să-ţi spun tot ce nu au vrut ei să ştii.

- Să nu faci asta, Laurel! îi spuse Tamani încet. Nici mie nu-mi place ce s-a întâmplat, dar dacă îi dăm drumul nu se schimbă nimic.

- Crezi că nu ştiu? îi dădu peste nas Laurel, care nu-şi putea dezlipi privirea de la cercul alb ce se întindea la picioarele ei.

Tamani se lăsă păgubaş şi nu mai scoase o vorbă.

Laurel simţea o nevoie imperioasă să distrugă cu vârful piciorului cercul acela - chiar *simţea*. Era un impuls iraţional, ceva ce n-ar fi făcut niciodată cu bună ştiinţă, dar, acum, ochii îi erau inundaţi de lacrimi fierbinţi, iar dorinţa o ardea pe interior.

- Laurel! Simţi o atingere uşoară pe braţ, care o trezi la realitate. întoarse capul şi dădu cu ochii de o Chelsea albă ca varul. Haide! Ne plimbăm puţin cu maşina, stăm de vorbă, orice, numai să te liniştești.

Capitolul 16

Laurel se uita lung la prietena ei, singura din încăperea aceea care nu-i făcuse niciodată nimic şi care nici nu-i greşise vreodată. Dădu din cap, fără să se mai uite la ceilalţi măcar.

- Să mergem. Nu mai am ce căuta aici.

După ce ieşiră din cameră, Chelsea închise uşa în urma ei şi se opri.

- Fir-ar! înjură ea încet. Mi-am lăsat cheile acolo. Tâmpită asta de rochie fără buzunare! bombăni ea supărată, ridicându-şi rochia ca să nu calce pe ea şi să se împiedice. Mă întorc imediat.

Făcu stânga-mprejur şi uşa se deschise înainte să apuce să apese pe clanţă.

- Cheile, explică Chelsea, împingându-l pe Tamani când trecu pe lângă el.

Acesta trase uşa după el şi rămase singur cu Laurel pe palier. Ea se uita fix la trepte şi nu voia să-i mai arunce nici măcar o privire.

- Habar n-am avut, spuse el după o lungă tăcere. Jur.

- Ştiu, zise Laurel în şoaptă. Se lipi cu spatele de perete şi se aşeză pe jos, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. I se păru chiar şi ei că are o voce golită de orice emoţie. Mama era singură la părinţi. Tatăl ei a părăsit-o când era încă în scutece. A rămas doar cu mama ei. Apoi, a murit şi bunica. Mama şi-a dorit mereu o familie numeroasă - cinci copii, mi-a zis îiiir o zi. Voia să aibă cinci copii. Dar n-a fost să fie.

Nu-şi dădea seama de ce-i povestea toate astea, dar o facea cumva să se simtă mai bine. Continuă:

-Au mers la o grămadă de doctori, şi nimeni nu le-a putut spune de ce nu reuşeau. Niciunul dintre ei. Ceea ce a făcut-o să nu mai

aibă încredere în medici. Plus că toate economiile lor s-au dus pe apa sâmbetei. Şi nici nu conta, pentru că mama m-ar fi păstrat şi dacă ar mai fi avut alţi copii, spuse Laurel fără vreo urmă de îndoială. Ştiu c-aşa ar fi făcut. Shar nu trebuia să intervină. Apoi tăcu. Ştii ce mă *scoate din minţi,* de fapt?

Tamani se simţi şi doar clătină din cap, fără să scoată o vorbă.

- Acum am un secret. înainte le povesteam tot. Absolut tot. N-a fost deloc uşor, dar faptul c-am fost deschisă şi sinceră a făcut ca ultimul an, sau cam aşa ceva, să fie cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Acum a venit asta... *chestia* asta pe care n-o să le-o pot spune, pentru că şi-ar schimba părerea şi despre mine, şi despre zâne. Laurel era din ce în ce mai furioasă şi apoi izbucni. Şi pentru asta îl urăsc, murmură ea.

- îmi pare rău, zise Tamani. Ştiu cât de mult ţii la ai tăi şi... şi-mi pare rău că au păţit chestia asta.

- îţi mulţumesc, zise Laurel.

Tamani se uită în jos la mâinile lui, cu o expresie pe care Laurel nu ştia cum s-o interpreteze.

- Mi-e ciudă că n-am ştiut nimic, spuse el într-un sfârşit. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu... Nu cred că Yuki ne va mărturisi vreodată ceva. Jumătate din lucrurile pe care le spune se bat cap în cap cu cealaltă jumătate. M-am gândit că, poate, dacă o luăm prizonieră, o să ne dea răspunsurile pe care le căutăm, dar... dacă nu se întâmplă repede ceva... mi-e teamă că Shar e-n stare de orice.

Capitolul 18

- Shar... Ce-i spusese el mai devreme? „Voi face întotdeauna tot ce-mi stă în putinţă ca să protejez Avalonul.” Doar n-o să-i facă niciun rău, nu-i aşa? Ca să afle mai multe?
- N-are cum. Şi dacă i-ar trece prin minte aşa ceva, nu poate intra în cerc.
- Există lucruri pe care le poate face şi fără să intre în cerc, zise Laurel. Ar putea...
- N-o să-l las, o întrerupse hotărât Tamani. Promit. O să am grijă de ea. Mincinoasă sau nu, am fost prieteni. Poate că încă suntem, nu ştiu. În plus, nici măcar Shar nu e atât de nebun încât să rişte să păţească... ce-ar păţi dacă ar tortura o zână de iarnă.

Laurel nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

- Nu e un monstru, continuă Tamani. Face ce are de făcut, dar asta nu înseamnă că îi şi place. Înţeleg că nu mai poţi să ai încredere în *el* acum, dar încearcă, te rog, să ai măcar în *mine* încredere.

Laurel dădu tristă din cap. De parcă ar fi avut de ales!

- Îţi mulţumesc, zise el.
- Chiar poate să o ţină acolo cercul ăla, Tam?

El se gândi puţin, după care spuse:

- Aşa cred.
- Nu e nimic altceva decât sare, zise Laurel încet. Doar ai fost şi tu cu mine în Palatul de Iarnă; ai simţit puterea din camerele alea de la etaj. Faptul că o chestie pe care de obicei o găseşti la bucătărie are o asemenea forţă, pare de-a dreptul imposibil.
- A acceptat de bunăvoie să păşească în cerc. Shar zice că de-acolo vine puterea. Şi-a ridicat privirea spre ea şi ochii lui de un verde deschis i-au întâlnit pe-ai ei. Niciodată să nu subestimezi puterea unei situaţii în care te bagi singur.

Ştia că nu se referea doar la cercul de sare.

După un moment de ezitare, Tamani se aşeză pe jos lângă ea şi o luă în braţe.

- îmi pare rău pentru tot, îi şopti el. Ea se întoarse şi-şi lăsă capul într-o parte, vrând să se piardă în el, să uite de tot şi de toate, măcar pentru o clipă. Lui Tamani i se tăie respiraţia şi se apropie de ea. Laurel îi atinse obrazul, abandonându-se în braţele lui. Buzele lor abia se atinseseră, când uşa se deschise şi Chelsea se năpusti afară, cu cheile zornă- indu-i în mână.

- La Shar erau, începu să se plângă ea în gura mare. A stat şi s-a uitat la mine cum cotrobăiam peste tot, după care... Apoi băgă de seamă că Tamani o ţinea pe Laurel în braţe. A, dar desigur, făcu Chelsea, înţelegând dintr-odată care fusese planul lui Shar de la bun început. Apoi adăugă în şoaptă: Scuze.

Laurel deschise geamul, lăsând vântul să-i mângâie faţa, în timp ce Chelsea conducea pe străzile pustii şi întunecate. Aproape o jumătate de oră, Chelsea nu pomeni nimic despre mica lor ceartă de la apartament sau despre cum dăduse buzna peste ea şi Tamani, iar Laurel aprecie efortul pe care-l făcea prietena ei să-şi ţină gura. Chelsea nu era deloc genul de persoană discretă. Probabil că ardea de nerăbdare să trăncănească despre vizita lor la Yuki, însă Laurel nu voia decât să nu se mai gândească la asta şi să se prefacă apoi că nimic nu se întâmplase.

- Hei, ăla nu-i...

Chelsea deja dădea să tragă pe dreapta, când Laurel îşi dădu seama că băiatul acela înalt care mergea pe marginea drumului în lumina felinarelor era nimeni altul decât David. Se uită derutat la farurile care-l orbiseră, dar se simţi uşurat când recunoscu maşina mamei lui Chelsea, care îl ajunsese din urmă.

Capitolul 20

- Pe unde umbli? ñ întrebă Chelsea când se aplecă să vadă cine mai era în maşină. Te-am căutat peste tot.

David lăsă capul în pământ.

- Am vrut să dispar, recunoscu el. Ca să nu mă găsească nimeni.

Chelsea se uită în spate, în direcţia în care mergea David. Spre apartament.

- Unde te duci?
- înapoi, bâigui David. Vreau să repar ce-am stricat.
- Să ştii că e OK, îi spuse Chelsea serioasă.
- Dar eu am băgat-o acolo.
- Ştia de cerc, insistă Chelsea. Nu mai e cum era. Nu-şi mai face rău. Doar stă acolo pe scaun. Stă şi trăncăneşte, mă rog.

David însă clătină din cap.

- Am tot încercat să mă prefac că n-am nicio treabă cu asta, şi m-am săturat. Mă duc înapoi să mă asigur că nu se întâmplă nimic inuman. Sau, mă rog, care o fi echivalentul în cazul plantelor.
- Tamani zice c-o să aibă grijă să fie în siguranţă, interveni Laurel.
- Da, numai că ce-nţelege el - şi Shar - prin „siguranţă" nu prea se pupă cu ce-nţeleg eu. Noi. Se uită în gol. *Noi* am adus-o în situaţia asta. Noi toţi. Şi încă mi se pare c-am făcut bine, dar dacă nu-i aşa... nu vreau să stau deoparte, să mă uit pur şi simplu cum totul devine şi mai rău.
- Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Laurel, refuzând să recunoască deschis că nici ea nu voia să se mai ajungă acolo.
- Poate c-ar trebui s-o păzim cu rândul. Unul de la noi, unul de la ei, propuse David.

Chelsea dădu ochii peste cap.

- Cineva va trebui să stea noaptea, zise Laurel. Ai mei m-ar lăsa, dar...

- Hi nu prea eşti genul care să nu doarmă o noapte-ntreagă, spuse David, parcă citindu-i gândurile.
- Pot să-i dau maică-mii un mesaj, se oferi Chelsea. Oricum i-am spus că s-ar putea să rămân peste noapte la tine... ceea ce ar fi absolut logic, după bal. Nu mă verifică niciodată.
Laurel şi Chelsea se uitară la David.
- O să mă gândesc la ceva, murmură el. Şi Ryan?
- Ce-i cu el? întrebă Chelsea uitându-se la volan, ca şi cum ar fi văzut ceva interesant acolo.
- O să înceapă să se întrebe de ce pleci de-acasă la ore aşa de târzii. N-o s-o poţi folosi tot timpul pe Laurel ca pretext.
- Nu cred c-o să observe, zise Chelsea.
- S-o crezi tu, ripostă David. Nu-l subestima. *Mereu* îl subestimezi.
- Ba nu!
- Mă rog, tot o să observe *ceva* când o să vadă că eşti, dintr-odată, foarte ocupată. Şi-o să vrea să stea cu tine în pauze. Mai ales după ce i-ai dat cu flit toată săptămâna trecută ca să înveţi pentru teze, spuse David.
- Nu ştiu de ce, dar nu cred că va fi aşa, zise ea cu tristeţe în glas, şi se lăsă pe spate în scaun, uitându-se, în sfârşit, la el.
David clătină din cap.
- Nu te înţeleg. Ţi-ai făcut atâta sânge rău când Yuki, sau Klea, sau cine-o fi fost, i-a dat elixirul ăla de memorie, şi acum parcă nu-ţi pasă deloc. David începu să dea cu picioarele în ţărână. De ce nu te desparţi de el, şi gata?
- M-am despărţit, zise pe un ton liniştit Chelsea.
David se uită o clipă la Laurel şi apoi la Chelsea.
- *Poftim?*
- Cum altfel aş fi putut să plec în toiul balului... cu tine? murmură ea.

- Dar eu glumeam!
- Eu nu. Oricum aveam de gând.
David se uită la Laurel.
- Hi ştiai?
Laurel o privi întrebător pe Chelsea şi abia apoi încuviinţă din cap.
- De ce? întrebă David. Ce s-a-ntâmplat?
Chelsea încercă să răspundă, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.
- Era timpul, îi veni Laurel în ajutor.
Nimeni n-avea chef să vorbească despre asta. Cel puţin, nu acum.
David ridică din umeri, cu un aer indiferent.

în fine... Trebuie să ne întoarcem acolo. O să fie o noapte foarte lungă

- .Şi ai de gând să stai aici pe scaun, pur şi simplu? îl întrebă Chelsea pe Tamani căscând.

în apartament era întuneric şi linişte. Shar profitase de ocazie şi îşi sprijinise capul de perete ca să tragă un pui de somn, atât de necesar. Ceea ce îi forţa pe Tamani şi pe Chelsea să vorbească în şoaptă, ea fiind cea care insistase să stea prima de strajă.

- De ce nu? răspunse Tamani. Hi poţi să te culci, dacă vrei; covorul e destul de moale. Scuze că mobila e aşa de...

- Inexistentă? completă Chelsea, aşezându-se drept în scaunul amărât de lemn care, în mod obişnuit, zăcea nefolosit lângă masa din bucătărie. E OK. Chiar nu mi-e somn. Sunt mai mult plictisită. Tăcu o clipă, după care se

aplecă şi-i şopti lui Tamani la ureche: Ea spune ceva vreodată?

- Da, *spun,* şuieră Yuki înainte ca Tamani să apuce să răspundă. Nu că nu m-ai fi auzit până acum vorbind de un milion de ori. Îţi mai aminteşti ziua în care am mers împreună la şcoală? Ştiu că săptămâna trecută pare acum o mie de ani, dar credeam că voi, oamenii, puteţi măcar întâmplările recente să vi le amintiţi.

Chelsea rămăsese cu gura căscată, după care o închise şi bombăni:

- Bineee, îmi pare răăău!

- Să nu-ţi pară rău pentru mine, zise Yuki foindu-se în scaun. Eu o să fiu ţintuită aici câteva zile, în cel mai rău caz, pe când tu o să fii ţintuită o viaţă-ntreagă.

- Ce vrei să zici? întrebă Chelsea şi se întoarse şi mai mult spre Yuki.

- N-o băga în seamă! o avertiză Tamani. Vrea doar să te scoată din sărite.

- Chelsea Harrison, continuă Yuki, ignorându-l pe Tamani. Eterna a cincea roată la căruţă. Mereu atât de aproape de lucrurile pe care ţi le doreşti cu disperare, dar fără să le obţii vreodată.

- Serios? făcu Tamani şi se mută între Chelsea şi Yuki. Las-o-n pace, n-ai de ce s-o asculţi.

Nu putea să nu-i ia apărarea. Fata umană se făcuse luntre şi punte să-i intre în graţii în ultimele luni şi nu voia s-o vadă suferind din cauza lui Yuki şi a ce mai scotea ea pe gură.

- Chiar crezi că poţi să te compari?

Dar curiozitatea lui Chelsea era aproape la fel de scandaloasă ca onestitatea, aşa că se aplecă ca să se uite mai bine la Yuki şi întrebă:

- Să mă compar cu *cine?*

Capitolul 24

- Cu Laurel, desigur. Realitatea e că nu e nevoie să-l aleagă pe David, deşi o va face, adăugă Yuki, cu siguranţă spre bir ale lui Tamani. Şi chiar dacă n-o să-l aleagă, tu tot pe dinafară o să rămâi. Să zicem că totul o să fie aşa cum visezi tu. Laurel îl părăseşte pe David, care, într-o bună zi, se uită înjur şi observă, pentru prima oară, că tu eşti acolo de când lumea şi pământul, aşteptând doar să fii băgată în seamă.

Chelsea se înroşi la faţă ca racul, dar nu-şi luă ochii de la Yuki.

- Deodată, descoperă că eşti tot ce nici nu ştia măcar că şi-a dorit vreodată. Te adoră şi, spre deosebire de prietenul tău ciudat, e gata să meargă la orice colegiu îi spui tu.

- Cine ţi-a sp...

- Mergeţi la Harvard, vă mutaţi împreună, poate vă şi căsătoriţi. Dar, zise aplecându-se spre Chelsea, Laurel va fi mereu în mintea lui. Cu toate lucrurile pe care le-au trăit, cu toate planurile pe care şi le-au făcut. E mai drăguţă ca tine, are puteri mai mari ca tine şi se vede de la o poştă că e *mai bună* ca tine. Recunoaşte, n-ai nicio şansă să fii vreodată *altceva* decât un premiu de consolare pentru el. Şi-o să trebuiască să trăieşti toată viaţa cu ideea că, dac-ar fi fost după David, n-ai fi avut nici cea mai mică şansă să te aleagă pe tine. Victorie pentru Laurel.

Chelsea simţea că se sufocă. Se ridică în picioare şi evită privirea lui Tamani.

- Cred... cred că am nevoie de puţină apă.

Tamani se uită după ea când porni spre bucătărie. Auzi apa de la robinet curgând... şi curgând. Şi apoi curgând încă un pic, mai mult decât era necesar ca să umpli o cană. După un

minut, se ridică de pe scaun şi-i aruncă o privire lui Yuki, care părea foarte satisfăcută.

Shar înălţă capul la auzul paşilor lui Tamani, dar acesta îi făcu semn că se întoarce imediat.

Fără a o scăpa din privire pe Yuki, Tamani se duse după Chelsea în bucătărie, unde o găsi cu braţele sprijinite de o parte şi de alta a chiuvetei. Nu se vedea nicio cană prin preajmă.

- Te simţi bine? o întrebă încet Tamani, abia acoperind susurul apei de la robinet.

Chelsea ridică brusc capul.

-îhm. N-am... Făcu un gest descumpănit. N-am găsit niciun pahar.

Tamani deschise uşa de la dulăpiorul din faţa ei şi scoase un pahar, pe care i-l întinse fără să spună nimic. Ea îl umplu şi dădu să închidă robinetul, însă Tamani o opri.

- Las-o să curgă. Aşa e puţin probabil c-o să ne audă.

Chelsea se uită în jos la jetul de apă, luptându-se, poate,
cu impulsul de a n-o lăsa să se risipească, însă dădu din cap şi-şi retrase mâna. Tamani veni mai aproape de ea, cu un ochi la floarea lui Yuki, care abia se zărea după colţ.

- N-are dreptate, spuse el scurt. Face în aşa fel încât tot ce spune să pară adevărat, dar, în realitate, răstălmăceşte lucrurile până când nimic nu mai e adevărat.

- Nu, chiar are dreptate, zise Chelsea surprinzător de convinsă. Niciodată n-o să pot fi la fel de bună ca Laurel. Nu m-am gândit la efectul pe care l-ar putea avea asupra lui David pe termen lung. Dar aşa va fi. Yuki are dreptate.

Capitolul 26

- N-ai cum să gândeşti aşa. Laurel e total diferită de tine, iar tu, tu eşti minunată în felul tău, zise Tamani, surprins de cât de mult credea ce spunea. Ezită o clipă, apoi îi zâmbi. TU eşti mai amuzantă decât Laurel.

- A, minunat! zise Chelsea sec. Sigur câteva glume spuse la momentul potrivit o să-l arunce pe David în braţele mele pentru vecie.

- Nu asta am vrut să spun, o contrazise Tamani. Serios, ascultă-mă, nu te poţi compara cu o zână. Noi suntem plante. Nu ştiu de ce, dar vouă, oamenilor, vă place mult simetria noastră perfectă. Aşadar, da, din exterior, arată diferit faţă de tine. Dar asta nu înseamnă că e mai bună decât tine şi, sincer, poate doar la început David a fost atras de aspectul ăsta.

- Deci, şi în interior e mai bună? murmură Chelsea.

„Acum se face că nu pricepe."

- Nu, ascultă. Vreau doar să înţelegi de ce Yuki n-are dreptate. În Avalon, toţi au aceeaşi simetrie ca mine şi ca Laurel. Avem un gen de... frumuseţe, bănuiesc, însă înfăţişarea lui Laurel nu e deloc ieşită din comun. Ba chiar are o prietenă la Academie care seamănă leit cu ea. Dacă David ar întâlni-o, prin cine ştie ce împrejurare, pe Katya sau pe o altă zână mai frumoasă ca ea, crezi că va înceta s-o mai iubească pe Laurel?

- îmi pare rău să-ţi spun, dar nu prea-ţi iese, mormăi Chelsea.

- îmi pare rău. Tamani făcu o grimasă. N-am vrut să spun că mereu o va....

Chelsea scoase încet un sunet de toată mila.

- E OK, înţeleg ce voiai să spui. Serios acum, nu trebuie să-ncerci să-i convingi pe oameni că Laurel n-are nimic special. Eu nu cred

asta, şi nici tu nu crezi. Iar dacă singura mea speranţă că voi fi cândva cu David e să i-o sufli tu pe Laurel la un moment dat, atunci prefer să n-o faci.

- Nu, nici vorbă de aşa ceva. Tăcu puţin şi se gândi. Laurel a fost multă vreme plecată, Chelsea. Şi, chiar dacă am iubit-o mereu, m-am mai uitat şi după alte fete. Se simţea cam caraghios făcând astfel de mărturisiri. A existat chiar o zână cu adevărat frumoasă, cu care am... dansat de câteva ori, la festivaluri. N-am mai văzut-o de ani buni, dar trebuie să spun că, de când am putut să fiu de-adevăratelea cu Laurel - de când am putut s-o cunosc mai bine -, nu m-am mai gândit niciodată la ea, adăugă el şi zâmbi când Chelsea ridică din sprânceană. Abia reuşesc să-mi amintesc cum arăta. O iubesc pe Laurel, aşa că, *pentru mine,* e cea mai frumoasă zână din lume şi nimeni nu se compară cu ea.

- Da, cred c-am stabilit că Laurel e grozavă, spuse Chelsea tărăgănat. Şi eu sunt de aceeaşi părere. Aici e problema.

- Nu. Eu... Hai s-o lăsăm un pic pe Laurel. Doar ascultă ce-ţi spun. Nu ştiu dacă David te va iubi vreodată. Dar, dacă o va face, adică dacă va simţi asta *cu adevărat,* atunci nu contează cât de drăguţă sau de atrăgătoare e altă fată. Dacă te va iubi pe bune, n-o să ai cum să pierzi. Pentru că nimeni n-o să se compare cu tine, nici pe departe.

Chelsea se uită în sus la el cu ochii ei mari şi cenuşii, parcă rugându-se ca el să aibă dreptate.

- Tu ai uita-o pe Laurel dacă te-ai îndrăgosti de mine?

Tamani oftă.

- Sigur, dac-ar fi posibil să iubesc pe altcineva în afară de ea. Totuşi, nu cred că se poate.

- Cum poate să nu te iubească? întrebă Chelsea şi zâmbetul îi reveni pe buze. Tamani ridică din umeri.

- Aş vrea să ştiu. Pe *tine* David cum poate?

Ea râse din toată inima, de data asta, şi toată tensiunea din bucătărie se risipi.

- Sper să-ţi iasă cu el, zise Tamani, redevenind serios.

- Cât altruism! răspunse Chelsea, dând ochii peste cap.

Nu, vorbesc serios, insistă Tamani, punându-i o mână pe braţ şi aşteptând să se uite la el. Lăsând la o parte speranţele mele, ştiu cum e să vrei pe cineva. Am trecut şi eu prin asta şi ştiu cât de dureros e. Tăcu puţin, după care îi şopti: Sper să ne iasă

amândurora. în timp ce se îndreptau spre uşă, el îi zâmbi. Iar faptul că una depinde de cealaltă, ei bine, ia-o ca pe o întâmplare fericită

.Deşi Laurel făcuse deja ochi când îi sună alarma, sări ca arsă când ţârâitul ei strident răsună în semiîntunericul dimineţii. 22 decembrie. De obicei, astăzi trebuia să-şi ajute părinţii la magazin sau să termine de decorat prin casă ascultând cântece de Crăciun şi, eventual, să pregătească ceva bun. Se gândea însă că anul acesta nu avea să fie nici pe departe aşa de festiv.

Cerul era în continuare întunecat când Laurel deschise dulapul ca să-şi ia una dintre bluzele făcute de zâne; părea cea mai bună idee, ţinând cont că acum chiar era agent al Avalonului. în momentul în care îşi luă bluza roz, ca o ie, se simţi de parcă pe ea ar fi avut o armură, şi nu materialul acela uşor.

Afară, exact în dreptul uşii, Laurel dădu nas în nas cu o santinelă în uniformă verde, pe care nu o recunoscu - erau atât de multe acum! - şi care îi făcu impresia că voia s-o oprească.

- Tocmai răsare soarele, zise Laurel fără să mai aştepte să-i spună ceva. Mă duc la Tamani.

Capitolul 30

N-ai decât să verifici dacă sunt acolo peste cinci minute. Acum dă-te la o parte.

Spre surprinderea ei, santinela o ascultă.

Mai aruncă o privire în urmă când ajunse pe aleea din faţa casei şi se bucură nespus când văzu că fereastra de la camera părinţilor ei era cufundată în întuneric. încă nu le povestise ce se întâmplase, dar, la un moment dat, trebuia s-o facă.

- Mai durează puţin şi o să se termine totul, gândi cu voce tare, sperând să aibă dreptate.

După ce merse puţin cu maşina, Laurel bătu la uşa apartamentului şi aşteptă, pregătită să-i deschidă chiar Shar. Nu c-ar fi contat. Shar era cu siguranţă pe undeva pe-acolo, deci tot trebuia să dea ochii cu el, până la urmă. Numai că nu chiar acum, şi se simţi uşurată când văzu chipul lui Tamani în prag.

- E totul OK? întrebă Laurel încet când intră.

- Dacă vrei să spui „liniştit", atunci da, răspunse Tamani, uitându-se în jos la ea cu o tandreţe în privire pe care Laurel se gândi că nu i-o mai arătase de când o capturaseră pe Yuki. Se întrebă despre ce discutaseră Tamani şi Chelsea şi dacă avea vreo şansă să-i facă să stea de vorbă mai des unul cu altul.

- Bănuiesc că e de bine, atunci, zise Laurel, lăsându-şi rucsacul pe podea. Ştia însă că aşteptau cu toţii să se întâmple ceva. Trecuseră deja opt ore de când o luaseră prizonieră pe Yuki. Părea să se fi scurs mult timp, iar Klea nu prea întârzia, de obicei.

Chelsea stătea pe un scaun lângă Tamani şi părea obosită - îmbrăcată tot cu rochia aia şifonată -, dar zâmbea. Tamani îşi pierduse lavaliera, pantofii şi haina - din cauza lui Yuki -,

dar nu şi mănuşile, şi avea cămaşa desfăcută până la jumătatea pieptului. Amândoi arătau de parcă toată noaptea ar fi petrecut, nu ar fi stat de pază.

Auzi apa curgând şi îşi dădu seama că Shar făcea duş. Cu şase luni în urmă, acest comportament tipic uman din partea căpitanului ar fi făcut-o să zâmbească. Acum, cu fiecare clipă care trecea uitându-se la uşa de la camera lui Tamani, îşi simţea gâtul şi umerii tot mai încordaţi. Cum va putea oare să dea ochii cu Shar, ştiind ce-i făcuse mamei ei?

- O să stau cu tine când iese, zise Tamani, gâdilându-i urechile cu răsuflarea lui.

Nici măcar nu observase când se apropiase de ea.

Laurel clătină din cap.

- Trebuie să dormi şi tu.

- Am mai aţipit din când în când. Sunt bine, crede-mă, zise el, ţinând-o de umeri.

- Cum crezi, şopti Laurel şi se simţi extrem de uşurată la gândul că va rămâne şi el acolo, cu ea.

Amândoi se întoarseră când Shar ieşi din cameră, cu părul încă ud. Rămase pe loc o clipă când o văzu pe Laurel şi se uită fix la ea, ceea ce o făcu să se piardă cu firea şi să lase ochii în pământ.

- S-a întâmplat ceva în ultimele cinci minute? întrebă Shar, intrând în cameră cu mâinile în şolduri.

-Absolut nimic, răspunse Tamani, luându-se după el şi punându-şi, la rândul său, mâinile-n şolduri.

Laurel se abţinu să zâmbească atunci când observă cum îşi imita - probabil inconştient - Tamani mentorul.

Capitolul 32

Shar se întoarse şi se uită la Yuki cu o indiferenţă ciudată. Laurel nu ştia deloc cum s-o interpreteze. De-a lungul timpului, dăduse mereu impresia că era lipsit de orice sentiment. Ştia însă că simţea mult mai mult decât lăsa să se vadă; Tamani îi spusese o mulţime de poveşti despre el, poveşti care îi făcuseră pe amândoi să râdă cu lacrimi. Dar felul în care-şi privea acum prizoniera - cu atâta atenţie, atâta detaşare - o făcea să se întrebe cum se putea oare apropia cineva de el.

- Cât mai trebuie să aşteptăm? întrebă Tamani. încep să mă întreb dacă am făcut bine, dacă nu cumva Yuki e doar o momeală menită să ne distragă atenţia, în timp ce Klea îşi vede în continuare de planurile ei... oricare ar fi acestea.

- Atâta timp cât planurile Kleei nu ameninţă poarta sau pe Laurel, n-avem de ce să ne facem griji. Pe Laurel o păzim neîncetat, iar ca să reprezinte cu adevărat o ameninţare pentru poartă, Klea are nevoie de *ea,* explică Shar, arătând cu degetul, aproape acuzator, spre Yuki. Aşadar, până va veni s-o elibereze pe Yuki, poarta va fi în siguranţă. Mai în siguranţă decât a fost vreodată, adăugă el. Noi trebuie să fim aici şi să facem în continuare ce-am făcut şi pân-acum.

- Crezi c-ar trebui să-i spunem lui Jamison? întrebă Laurel.

- Nu, răspunseră în cor Shar şi Tamani.

Yuki se uită ciudat la ei, săgetându-i cu privirea.

- De ce? insistă Laurel. Mi se pare că, dintre toate zânele, el ar trebui să ştie.

- Vino cu mine, zise Shar, luând-o înapoi spre camera lui Tamani. Tam, fii te rog cu ochii pe ea câteva minute.

Laurel parcă avea un nod în gât. Simţi fineţea mănuşii lui Tamani când acesta o apucă de mână.

- O să vin să stau la uşă, dacă te face să te simţi mai bine, îi şopti el.

însă ea clătină din cap, stăpânindu-şi furia cât de bine putu.

- Sunt OK, zise Laurel, şi îşi dori să fi fost aşa. Doar e acelaşi Shar pe care-l ştim cu toţii, nu?

Tamani încuviinţă din cap şi o strânse de mână, după care îi dădu drumul.

- Eu mă duc acum, spuse Chelsea obosită, înainte ca Laurel să meargă în cameră după Shar.

- Mersi mult, zise Laurel, îmbrăţişându-şi prietena. Uşa de la casă e descuiată. Unul dintre avantajele de a avea atâtea santinele în jurul casei era că nu trebuia să se mai obosească să încuie uşile. încearcă să nu-i trezeşti pe ai mei. Crede-mă, n-ai vrea să trebuiască să le explici ce se petrece, înghiţi în sec. Inevitabilele explicaţii trebuia să le dea *ea*, şi asta cât de curând.

Chelsea dădu din cap şi îşi înăbuşi un căscat, după care se îndreptă spre uşa de la intrare. Tamani o încuie şi puse lanţul de siguranţă în urma ei.

Laurel intră în camera lui Tamani şi nu mai aprinse lumina. Soarele apăruse deja pe jumătate, scăldând într-o lumină purpurie camera fără perdele. Era un spaţiu aerisit, cu un scaun pe care atârnau diverse haine, aşezat lângă un

Capitolul 34

pat acoperit cu o pătură mototolită. Laurel îl privi lung; era patul lui Tamani. I se părea ciudat că era prima oară când îl vedea. Prima oară când intra în camera lui.

- închide, te rog, uşa.

Laurel făcu întocmai, uitându-se la Tamani înainte să-i închidă uşa în nas.

- Nu le putem spune celorlalte santinele ce-am aflat despre Yuki şi nici *nu putem* să apelăm la Jamison, zise Shar. Stătea foarte aproape de ea, cu braţele încrucişate, şi îi vorbea atât de încet, încât abia îl auzea. Din mai multe motive, dar cel mai important e că nu putem risca să ne dăm de gol cu poarta. Singurul lucru care o mai desparte pe Yuki de Avalon e faptul că nu ştie exact unde se află acesta. Imediat ce-ar afla, totul s-ar sfârşi.

- Dar Klea a lucrat cu Barnes. *Sigur* a lucrat. Trebuie să ştie deja unde e pământul cu pricina.

- Nu contează, i-o tăie Shar. Dacă nu se defrişează tot, singura şansă a ei şi a lui Yuki să ajungă la poartă e să afle *exact* unde e şi cum e ea camuflată.

- Dar am putea trimite pe cineva. Pe Aaron, pe Silve sau...

- Şi dacă sunt urmăriţi? Ăsta ar putea fi motivul pentru care Klea nu s-a grăbit până acum să-şi elibereze protejata. Poate aşteaptă să mergem noi după ajutoare.

- Şi dacă n-o să mai apară niciodată? i-o trânti Laurel. Doar n-o putem ţine pe Yuki legată de scaunul ăla pe veci, Shar!

Shar nu mai zise nimic.

- îmi pare rău, murmură Laurel; nu voise să se răstească la el.

- Nu, e OK, spuse Shar, parcă debusolat. Ai dreptate, dar s-ar putea să nu conteze. Eu unul cred că totul o să se termine cu bine dacă reuşim s-o ţinem pe Yuki cât mai departe de poartă.

- Şi să stăm aşa, cu mâinile-n sân, pe lângă ea?

- Am ajuns într-un punct de răscruce. în momentul ăsta, nu avem decât o zână şi o grămadă de suspiciuni serioase. Să zicem că mergem în Avalon. Presupunând că Klea nu ştie unde e poarta, s-ar putea s-o conducem noi într-acolo. Dacă ştie, e posibil să fi întins capcane pe drum. Oricum ai lua-o, avem mai mult de pierdut decât de câştigat. Şi chiar dacă ajungem cu bine în Avalon, ce facem mai departe? Ce-o să zici dacă regina Marion ne porunceşte s-o executăm pe Yuki?

Laurel simţi un nod în gât.

- Crezi sau nu, ăsta e cel mai *bun* lucru care se poate întâmpla, zise Shar încruntat. Cealaltă variantă e să aşteptăm aici, continuă el. Cercul va rezista dacă nu va fi întrerupt, dar ai grijă să nu faci vreo mişcare greşită, e foarte fragil. Un pas greşit, şi Yuki se va dezlănţui asupra noastră, a tuturor. Singura cale de-a ne asigura că nu suntem în pericol e să înfigem un cuţit în Yuki chiar acum.

- Ce? Nu! spuse Laurel panicată.

- Acum începi să înţelegi care e problema, zise Shar pe un ton mai blând. Fără îndoială că Yuki e periculoasă, dar n-a făcut nimic atât de grav, încât să merite să moară. Cel puţin, nu încă. Dar, indiferent ce vom face, la un moment dat o să vină aproape sigur peste noi. Sper doar ca această Klea să aibă nevoie de Yuki

Capitolul 36

şi să vină s-o elibereze. Iar dacă vom putea rezista suficient de mult, dacă vom găsi o cale de-a o imobiliza pe Klea *aici...*

- Atunci bănuielile noastre se vor confirma, poarta nu va mai fi ameninţată şi nimeni nu va trebui să moară, încheie Laurel scurt. Nu-i surâdea planul, însă nu avea altă idee mai bună. Doar trei zâne şi doi oameni încercau să-i ţină piept Kleei şi celorlalte forţe pe care le mai avea ea la îndemână. Cu cine trebuiau să se lupte? Cu o duzină de troli? Cu o sută? Cu mai multe zâne?

- înţelegi acum?

Laurel dădu din cap, o parte din ea dorindu-şi să înţeleagă. Nu-i plăcea să recunoască, dar planul lui Shar era, după toate probabilităţile, cel mai bun. Deocamdată. Fără un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi ieşi din cameră. Shar închise uşa în urma ei.

- Deci... ce trebuie să facem? întrebă ea cercetând încăperea cu privirea şi făcând tot posibilul să nu se uite direct la Yuki.

- Stăm pe scaun, şi-atât. Sau în picioare. Cum doreşti, zise Tamani. Eu şi Shar stăm cu ochii pe uşă şi pe ferestre. Eu încerc s-o mai întreb una, alta, dar n-ajung la niciun rezultat. Ridică din umeri, dar mai mult parcă pentru Shar decât Laurel. Ca să fiu sincer, e cam plictisitor.

Yuki pufni, dar nimeni n-o băgă în seamă.

Din camera lui Tamani se auzi un piuit electronic, urmat de bombănitul furios al lui Shar.

- Fir-ai tu să fii de ofilitură degerată...

Laurel mustăci. Shar ura telefoanele mobile şi înjura de fiecare dată când se descărcau. Şi de cele mai multe ori avea

imaginaţie, nu glumă. Bombănelile lui crâncene nu se mai auziră când porni în căutarea „tinichelei omeneşti”, pe care, mai mult ca sigur, o pusese bine undeva, şi acum n-o mai găsea. Se auzi un ciocănit în uşă şi Tamani se ridică repede.

- Probabil că iar şi-a uitat Chelsea cheile. Shar ieşi din dormitor, cu telefonul în mână.

- Apare numele lui Silve. Ce înseamnă „text two”? Tamani se uită pe vizor.

- înseamnă c-ai primit două mesaje... începu Laurel. însă Shar făcuse ochii mari, uitându-se la fereastra care
dădea în spate.

Stai! strigă, întorcându-se spre Tamani. Urmară focuri de armă şi uşa explodă

.Suflul exploziei îl trânti pe Tamani la pământ şi făcu lanţul de siguranţă de la uşă să zornăie. Când Laurel se feri de ploaia dureroasă de moloz care se abătu asupra ei, văzu partea din spate a apartamentului făcându-se bucăţi. Geamul şi peretele se împrăştiară pe podea în momentul în care cel mai mare trol pe care Laurel îl întâlnise până atunci dădu buzna peste ei, călcând totul în picioare; era un trol inferior, ca acela pe care-l văzuse legat în adăpostul lui Barnes. Monstrul diform şi palid se zbătea, încercând să scape de Aaron, care stătea agăţat de cuţitele pe care i le înfipsese în umeri.

Capitolul 38

Luptându-se corp la corp, cei doi se rostogoliră şi ajunseră în bucătărie.

Când se întoarse spre Tamani, Laurel zări îngrozită un buchet de trandafiri zburând în faţa uşii de la intrare şi împrăştiind pe jos petale de un roşu aprins, asemenea unor picături de sânge, în timp ce plutea încet spre închisoarea lui Yuki. Lui Laurel, clipa aceea i se păru o eternitate când se gândi că, în aproape o jumătate de secundă, trandafirii aveau să mănânce cercul de sare. Yuki urma să fie eliberată, iar dacă Shar avea dreptate, existau toate riscurile să-i omoare de la primul până la ultimul.

Un cuţit cu lamă de diamant spintecă aerul şi nimeri buchetul învelit în hârtie, ţintuindu-l în perete tocmai când ajunsese la mai puţin de un braţ de bariera de sare care-i mai ţinea în viaţă. Yuki scoase un ţipăt de frustrare, iar Laurel întoarse capul spre uşa distrusă de la intrare şi spre silueta din prag.

- Callista! exclamă Shar când Klea apăru la lumină.

Pe chipul Kleei se citi o vagă umbră de recunoaştere şi se uită la Shar, continuând însă să ţină armele îndreptate spre Tamani şi Laurel.

- Căpitane! Ce norocos!

- Te-am văzut murind cu ochii mei, acum cincizeci de ani, zise Shar, fără să mai fie convins de ceea ce spunea. Eşti *Klea*.

- Shar! Aaron ieşi împleticindu-se din bucătărie, plin de moloz şi de sânge de trol. Braţul stâng îi atârna inert pe lângă corp. Mai sunt şi alţii care urmează să vină; am încercat să-i ţinem pe loc... Chipul îi încremeni de groază când privirea îi căzu pe floarea mototolită a lui Yuki. Zeiţă a Pământului şi Cerului! Asta-i...

Dar nu apucă să termine, căci trolul se năpusti din spate asupra lui şi cei doi sfărâmară alt perete.

- Ţi-am *zis* să termini odată cu chestia aia! o apostrofă Klea pe Yuki. Pistolul îi tremura în mână - mai mult ca sigur din pricina furiei, şi nu a fricii -, dar Laurel nu îndrăzni să se mişte. Acum uite în ce belea ai intrat!

Klea ridică o mână ca să se apere când un al doilea cuţit aruncat de Shar sfâşie aerul. Lama îi azvârli din mână una dintre arme, trântind-o la pământ, însă ea o întoarse pe cealaltă spre Shar şi trase. împuşcătura răsună în urechile lui Laurel, iar Shar făcu câţiva paşi în spate, împleticindu-se şi strângându-şi umărul cu o mână, după care se prăbuşi lângă perete.

Profitând de ocazie, Tamani se repezi la Klea, dar ea se feri într-o parte, îl apucă de încheietură cu mâna pe care o avea liberă şi-l dădu peste cap, trântindu-l la pământ.

- Tam! strigă Shar cu vocea gâtuită, în timp ce se chinuia să se ridice.

însă Tamani era deja în picioare, cu un cuţit de argint în mână. Laurel nici nu observase când îl scosese. Cât ai clipi, Klea se năpusti la el cu mişcări atât de graţioase, încât ai fi zis că dansa. Se feri de loviturile lui Tamani şi-şi trecu mânerul pistolului peste faţa lui, lăsându-i o tăietură adâncă pe obraz, îl lovi apoi peste încheietură, iar cuţitul acestuia zbură direct în mâna ei, ca şi cum singur şi-ar fi dorit să ajungă acolo.

Tamani făcu doi paşi în spate, reuşind să-i evite majoritatea loviturilor, dar, neavând cu ce să le pareze, ajunse în curând cu cămaşa ferfeniţă şi pătată de sânge de la rănile superficiale de pe braţe şi piept.

Capitolul 40

Tocmai în momentul în care Laurel prinse o ocazie să ia de pe jos pistolul Kleei, văzu cu coada ochiului nişte aripi rubinii fluturând. Simţi că i se face greaţă şi îşi dădu seama că din buchetul ţintuit în perete căzuse o petală; plutind ca o pană, traiectoria ei întortocheată era un balet de răsuciri şi învârtiri în adierea care pătrundea în casă. După câteva clipe, sub puterea lui Yuki, firava şi inocenta frântură de floare avea să străpungă cercul şi să devină o armă mortală.

Laurel era prea departe şi n-ar fi ajuns la timp.

- Shar! strigă ea, dar acesta era prins între Tamani şi Klea, mânuind un scaun pe post de scut.

- Scoate-o de-aici! ţipă Shar şi, imediat după aceea, Klea îl lovi şi scaunul îi zbură din mână. *Acuml*

Lumea începu să se învârtă înaintea ochilor lui Laurel când Tamani o apucă de mijloc şi se rostogoliră amândoi prin zidul distrus, aruncându-se în gol. Un ţipăt îi scăpă de pe buze, întrerupt brusc de contactul cu solul, care îi tăie respiraţia. Se dădură de-a berbeleacul, iar când se opriră, Laurel nu putu decât să se uite în sus, gâfâind, spre gaura făcută de trolul lui Aaron în peretele aflat la trei metri deasupra lor.

- Vino! zise Tamani şi o ridică pe Laurel de jos, înainte să apuce să se dezmeticească. îl urma orbeşte, lăsându-l s-o ţină strâns de mână în timp ce se îndreptau spre spatele clădirii.

Se opriră când un trosnet de lemne răsună în văzduh şi un jet de aer îi izbi peste faţă.

- Cercul a fost întrerupt, spuse printre dinţi Tamani. Sunetul continuă şi, imediat ce ocoliră blocul, Tamani se întoarse şi o lipi pe

Laurel cu spatele de perete. E plin de troli în faţă, îi şopti, cu gura lipită de urechea ei. Nu putem ajunge la maşină; trebuie să fugim. Eşti gata?

Laurel încuviinţă din cap, în timp ce mârâielile trolilor se amestecau în urechile ei cu vijelia asurzitoare de aşchii. Tamani o apucă de mână şi o trase după el. Ea încercă să arunce o privire în urmă, însă Tamani îi atinse obrazul cu degetul şi o făcu să se uite înainte.

- Mai bine nu, zise el cu blândeţe, fugind cât îl ţineau picioarele pe fâşia goală de pământ, până ce ajunse la adăpostul copacilor, unde încetini.

- Ce-o să se întâmple cu Shar? întrebă Laurel cu vocea tremurândă în timp ce alergau printre copaci. Tamani sărea în toate părţile, ajutând-o cu o mână să ţină pasul cu el şi ţinând-o pe cealaltă strâns pe lângă corp.

- O să se descurce el cu Klea, răspunse. *Pe tine* trebuie să te punem acum la adăpost.

- De ce i-a spus „Callista”? întrebă Laurel gâfâind.

Pentru ea, nu avea nicio noimă nimic din ce se petrecuse
în ultimele câteva minute.

- Sub numele ăsta a cunoscut-o el, răspunse Tamani. Callista e, de fapt, o legendă printre santinele. E o Amestecătoare care a fost la Academie şi exilată apoi, înainte ca tu să fi văzut lumina zilei. Se presupunea că a murit într-un incendiu. Sub ochii lui Shar, mai demult, în Japonia.

- Dar s-a prefăcut?

- Aşa se pare. Şi s-a priceput de minune, ţinând cont că Shar e tare meticulos când pune la cale chestii de genul ăsta.

Capitolul 42

- Şi de ce-a fost exilată? întrebă Laurel cu răsuflarea tăiată.

Tamani vorbea sacadat în timp ce alerga printre copaci,
iar Laurel se chinuia să înţeleagă ce spune.

- Shar mi-a povestit odată că s-a jucat cu vrăji nefireşti, otrăvuri de zână... arme botanice, practic.

Nu-i spusese ei Katya, cu două veri în urmă, despre nişte zâne care merseseră prea departe cu lucruri de genul ăsta? Ea trebuie să fi fost... Stomacul lui Laurel se făcu ghem la gândul că o Amestecătoare de la Academie crease nişte otrăvuri atât de diabolice, încât fusese exilată din cauza asta. Klea era înfricoşătoare şi *fără* vrăji.

Mai alergară în tăcere câteva minute, până ce găsiră poteca ascunsă despre care Laurel ştia că Tamani o mai străbătuse de sute de ori în ultimele luni.

- Eşti sigur că n-o să păţească nimic? întrebă Laurel.

Tamani ezită.

- Shar e... un maestru Ademenitor. Ca în povestea cu *Fluieraşul din Hameln,* pe care ţi-am spus-o acum câteva săptămâni. El poate controla de la distanţă mintea omenească, iar puterea lui e mult mai mare decât a majorităţii zânelor Ademenitoare. Mult mai mare şi decât a mea, adăugă el încet. Se... se poate folosi de oameni. Ca să lupte împotriva ei.

-Deci o să le... controleze gândurile? întrebă Laurel, nelămurită.

- Hai să zicem doar că e o idee foarte, foarte proastă să te lupţi cu Shar într-o clădire plină de oameni.

„Sacrificii", îşi dădu seama Laurel. „Bariere umane aruncate în calea Kleei ori soldaţi luptând împotriva voinţei lor." înghiţi în

sec şi încercă să nu se mai gândească la asta, ci să se străduiască să nu cadă în timp ce-l urma pe Tamani, care fugea deja prea repede ca să mai poată ţine pasul cu el.

În curând, începu să recunoască copacii; se apropiau de intrarea din spatele casei ei. În momentul în care intrară în curte, Tamani scoase nişte fluierături ascuţite. Secundul lui Aaron, o zână înaltă şi tuciurie pe nume Silve, ieşi cât ai clipi dintre copaci.

- Tam, sunt peste tot!

- Şi asta nu-i partea cea mai rea, răspunse Tamani, gâfâind.

Laurel se opri şi-şi puse mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul în timp ce Tamani explica ce se întâmplase, iar Silve vocifera vehement la auzul amănuntelor pe care Tamani şi Shar le tăinuiseră.

- N-avem timp de explicaţii acum, i-o reteză Tamani. Shar are nevoie de întăriri, şi are nevoie *acum*!

Cele două santinele puseră la cale în câteva secunde un plan de distribuire a forţelor, după care Silve se urcă într-un copac şi strigă nişte ordine.

Tamani o luă protector pe Laurel pe după mijloc şi o conduse spre intrarea din spate, fără a scăpa din ochi copacii pe care îi lăsaseră în urmă.

Mama lui Laurel era în bucătărie, îmbrăcată într-un capot subţire legat lejer în talie, şi părea îngrijorată.

- Laurel? Pe unde-ai fost? Şi ce...?

Arătă spre cămaşa udă şi sfâşiată a lui Tamani.

- Chelsea e-aici? întrebă Laurel, ignorând întrebarea mamei. Deocamdată.

- Nu ştiu. Credeam că eşti în pat. Se uită din nou la Tamani, iar chipul lui abătut o făcu să se schimbe la faţă. Din nou troli? îl întrebă în şoaptă.

- Mă duc să văd dacă e Chelsea aici, zise Laurel împin- gându-l uşor pe Tamani spre un scaun de bar.

Urcă în grabă scările, întredeschise uşa de la camera ei şi văzu inconfundabilul păr cârlionţat al lui Chelsea răsfirat pe pernă. închise apoi uşa încet şi răsuflă adânc, atât de uşurată, încât se aşeză pe covor.

Se uită în sus când auzi paşi, dar constată că era tatăl ei, care venea împleticindu-se de somn pe hol.

- Laurel, ce s-a întâmplat? Eşti bine?

îi venea să plângă, din cauza avalanşei de evenimente care îi acaparaseră viaţa în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dar încercă să se stăpânească.

Nu, şopti ea. Nu, nu sunt

.Ca apa care curge într-un baraj, mai întâi picătură cu picătură, apoi sub formă de torent, Laurel îşi căuta cuvintele ca să le explice părinţilor ei totul, inclusiv întâmplările petrecute cu o săptămână în urmă, despre care evitase să le povestească. Când se linişti, după ce le spuse cum Klea îi atacase, iar Shar era încă în pericol, ritmul povestirii deveni tot mai lent, apoi încheie, în sfârşit, simţindu-se purificată şi despovărată - cu excepţia amintirii singurului lucru pe care nu avea niciodată să li-l spună, care o mistuia pe interior.

-N-am... n-am ştiut cum să vă spun mai devreme, încheie ea.

- O zână de iarnă? întrebă tatăl.

Laurel încuviinţă din cap.

- Genul de zână care poate face cam orice?

Laurel se frecă la ochi.

- Dac-ai şti doar...

Mama lui Laurel se uită în sus la Tamani, care rămăsese tăcut cât povestise Laurel.

- Fiica mea e în primejdie?

- Nu ştiu, recunoscu Tamani. Deşi e o zână de iarnă, nu cred că Yuki reprezintă un pericol pentru Laurel, în mod special. Cu Klea însă e altă poveste. Face lucruri care nu sunt nici pe departe legale în Avalon şi nu ştim ce urmăreşte.

- Ce rău îmi pare că nu i-am dat Kleei una-n cap şi n-am scos-o de păr afară când a fost la noi luna trecută, zise tatăl lui Laurel, mai în glumă, mai în serios.

- Ar trebui oare să te ducem undeva, Laurel? întrebă mama ei.

- Cum adică?

- Ai fi mai în siguranţă dacă te-am lua şi am pleca de-aici? Ne putem strânge lucrurile într-o oră. Spunând acestea, se ridică de pe scaun şi se uită în jos la Laurel cu o expresie protectoare atât de serioasă, încât ei îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

- Nu pot pleca, zise Laurel cu blândeţe. E responsabilitatea mea. Dacă Klea chiar ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi avut o grămadă de ocazii până acum. Nu cred că asta vrea, în ceea ce mă priveşte.

Capitolul 46

- Şi *ce* vrea de la tine?

Laurel ridică din umeri.

- Probabil, pământul. Poarta spre Avalon. Cum a zis şi Tamani, pur şi simplu, nu ştim.

- Şi nici n-o să aflăm până n-o să se-ntoarcă Shar, adăugă Tamani.

Laurel băgă de seamă cum strângea uşor din pumni şi îi puse o mână pe braţ.

- O să se întoarcă, spuse ea încet, sperând că fusese mai convingătoare decât se simţea.

- Ştii ceva, spuse Tamani încet, fără s-o privească, poate că mama ta are dreptate. Am cam terminat ce-aveam de făcut pe-aici. Jamison ne-a spus să găsim cauza problemei cu trolii. Klea i-a adus pe troli ca s-o salveze pe Yuki. Asta dovedeşte destul de clar, după părerea mea, că sursa problemei e chiar ea, Klea, aşa că misiune îndeplinită. Restul depinde doar de Aaron şi Shar, dar dacă ei nu... reuşesc... Tamani făcu o pauză, şi Laurel aproape că văzu cum se gândeşte la ce era mai rău. Poate c-ar *trebui* să pleci.

Laurel clătina deja din cap.

- Cu toate santinelele astea din pădure, nu există loc mai sigur ca ăsta. Se întoarse spre mama ei. Ştiu că vrei să mă protejezi, dar am o misiune de dus la bun sfârşit, şi pe mine se bazează sute de zâne din Avalon să fac din lumea lor un tărâm sigur. Dacă Shar şi Aaron n-o pot opri pe Klea, iar eu pot face ceva în sensul ăsta, atunci trebuie să fiu aici. Nu pot fugi de toate astea. Doar...

Mama îi zâmbi, iar ochii îi luceau înlăcrimaţi.

Laurel ridică descumpănită din umeri.

- Doar vreau să ajut.

- N-avem nicio şansă să te convingem, nu-i aşa? întrebă tatăl.
Clătină din cap, de teamă ca nu cumva vocea să-i tremure
şi să-i dea apă la moară să mai încerce.
- Poate că dumneavoastră ar trebui să plecaţi, fără Laurel, propuse Tamani. Klea nu cred să aibă vreo treabă cu dumneavoastră, dar cel puţin ar sta Laurel liniştită, ştiindu-vă în siguranţă.
Mama lui Laurel se uită la ea.
- Dacă fata noastră rămâne, rămânem şi noi.
Tamani dădu din cap.
Tatăl ei se ridică în picioare, oftând.
- Mă duc să fac un duş. Să-mi limpezesc mintea. O să ne gândim noi la un plan după aceea.
- Trebuie să-l sun pe David, zise Laurel, luând telefonul în timp ce tatăl ei urca scările.
- De ce trebuie să fie David peste tot prezent? bombăni Tamani, pregătit s-o lase singură.
- Deoarece crede că urmează tura lui, îi dădu peste nas Laurel, formând numărul lui David, în timp ce Tamani îşi scotea mobilul.
- Are iPhone? întrebă mama când ţârâitul soneriei de apel răsună a doua oară în urechea lui Laurel.
Ea dădu din cap.
- Asta este o informaţie pe care o s-o folosesc data viitoare când o să discutăm să-mi luaţi şi *mie* un telefon.
Intră mesageria vocală a lui David, iar mama nu mai spuse nimic câteva momente.
- Există... semnal în Avalon? întrebă ea.
Laurel ridică din umeri şi-i lăsă lui David un mesaj scurt să o sune când se trezeşte. Se

Capitolul 48

gândise să-l sune şi pe fix, dar nu voia s-o trezească pe mama lui. La urma urmei, era abia şapte dimineaţa. Trebuia să aştepte.

Ca toată lumea.

Cu mâna în buzunar, Tamani umbla de colo colo prin bucătărie, iar Laurel simţi că o ia razna.

- Nu vrei nişte ceai, Tamani? întrebă, într-un sfârşit, mama ei, pe un ton puţin tăios. Umblatul ăsta de colo colo nu era o chestie obişnuită în familia Sewell. Ori poate vrei să... te speli puţin?

- Să mă spăl? zise Tamani, luat pe nepregătite. îşi cercetă cu privirea cămaşa făcută ferfeniţă şi braţele pline de zgârieturi, care nu mai sângerau acum.

- N-ar fi o idee rea, zise el şovăind.

- Nu vrei şi să mănânci ceva? sugeră Laurel. Date fiind ultimele evenimente, cred că ai putea să mănânci şi chestii verzi acum, adăugă şi râse forţat. Tamani renunţase la mâncărurile lui preferate ca să nu i se mai coloreze ochii şi rădăcina părului, dar Laurel presupunea că acum nu mai conta. De fapt, privind în urmă, se gândea că nici nu contase vreodată, pentru că Yuki întotdeauna ştiuse ce era el.

Tamani dădu hotărât din cap.

- Mda. Mersi. Broccoli, dacă aveţi.

- Eu mă duc până sus să-ţi caut un tricou, se oferi mama lui Laurel, dând să plece şi ea după soţul ei.

- Mulţumesc, şopti Tamani, cu ochii din nou în telefon. Laurel aproape că îi vedea nerăbdarea cu care aştepta să sune.

Cu mâinile amorţite, Laurel luă un cuţit şi începu să taie căpăţâna de broccoli pe care o scosese din frigider.

Tamani întoarse puţin capul, ascultând paşii mamei lui Laurel, care urca scările spre camera ei. Apoi, se lăsă pe spate în scaunul de bar şi îşi trecu mâna prin păr, oftând.

Laurel puse câteva bucheţele de broccoli pe o farfurie şi i-o întinse, iar el o luă cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de mână, uitându-se atât de fix în ochii ei, încât lui Laurel i se tăie respiraţia. Puse apoi farfuria pe masă şi o strânse la piept.

Laurel se lipi de el, apucând între degete ce mai rămăsese din cămaşă. Tamani îşi plimba acum mâinile prin părul ei, pe spate, apăsând-o aproape dureros cu degetele.

- Chiar am crezut că e gata, îi şopti el serios la ureche. Când buzele lui îi atinseră gâtul, obrajii şi pleoapele, Laurel nu se împotrivi. Apoi o sărută nebuneşte şi înfometat, iar ea se abandonă în braţele lui cu aceeaşi pasiune şi ardoare. Abia în momentul acela, când o săruta cu disperare, Laurel îşi dădu seama că se aflaseră la un pas de moarte. După ce Bames îl împuşcase, nu-l mai văzuse niciodată pierzând o astfel de luptă, aşa că se agăţă de el, eliberată de o frică de care nici nu-şi dăduse seama.

Laurel îi mângâie tăietura de pe obraz, dar se opri, când Tamani icni uşor de durere. El însă nu dădu înapoi, ci o trase mai aproape. Laurel şi-ar fi dorit să fie mai mult timp: timp să se piardă în sărutările lui, să uite că Shar era undeva, acolo, luptând pentru vieţile lor.

Desprinzându-se de buzele ei, îşi lipi fruntea de ea şi o privi în ochi.

-Mulţumesc, îi spuse el încet. Aveam... aveam nevoie să te simt o clipă.

- Cred că şi eu, îi spuse Laurel, luându-l de mână.

Capitolul 50

Tamani se uită în ochii ei şi o mângâie pe faţă cu degetul mare. Disperarea se risipise, şi acum simţea o pace interioară şi o linişte profundă. îşi trecu timid buzele peste ale ei, aşa cum o atinsese de atâtea ori. Laurel se lipi de el, dorindu-şi mai mult. Voind să-i *arate* că-şi dorea mai mult. Nu mai stătea cu urechile ciulite la paşii mamei, sau la vreun semn că Chelsea ar fi ieşit din cameră, sau la orice altceva în afară de respiraţia delicată a lui Tamani pe obrazul ei. Abia când auzi târâitul telefonului coborî cu picioarele pe pământ. Sună din nou, iar Laurel încercă să-şi recapete răsuflarea.

- Ăsta trebuie să fie David, şopti ea.

Tamani îi mângâie cu degetul mare buza de sus, după care îşi luă mâna şi se întoarse la farfuria lui cu broccoli în timp ce ea răspundea la telefon.

- Laurel! zise David confuz. Eşti acasă. Te-ai trezit târziu? Vrei să mă duc eu în locul tău? îl auzea foindu-se, probabil trăgându-şi pe el blugii şi tricoul şi grăbindu-se să plece ca să rezolve situaţia.

- Nu, nu, e mai rău de-atât, zise Laurel liniştită.

Agitaţia lui David de la celălalt capăt al firului se domoli
când îi povesti cele întâmplate.

- Vin la tine.

- Cred că sunt deja destui oameni stresaţi în casa asta, îi explică Laurel.

-Atunci, o să stau aici şi-o să aştept. Deşi... m-aş simţi mai bine dacă aş veni la tine, pentru orice eventualitate. Vrei?

Laurel îşi înăbuşi un oftat. îşi dădea prea bine seama ce simţea, iar dacă ar fi fost invers, şi ea ar fi gândit la fel.

- Bine. Dar te rog, intră, şi gata, când ajungi. Să nu baţi la uşă, să nu suni sau mai ştiu eu ce. Chelsea doarme încă, şi chiar trebuie să se odihnească.

-Amînţeles. Şi... mersi, Laurel.

Laurel închise şi se întoarse spre Tamani.

- Vine încoace.

Tamani dădu din cap şi înghiţi gura de broccoli pe care tocmai o luase.

- Mi-am dat seama.

- Cine vine? întrebă mama lui Laurel, coborând treptele.

- David.

Mama lui Laurel oftă, puţin amuzată de situaţie, şi-i întinse lui Tamani un tricou.

Trebuie să recunosc că habar n-am ce-i spune băiatul ăla mamei lui

.Tamani scrâşni din dinţi când îşi luă tricoul cel nou - era prea mare acoperindu-şi bandajele pe care i le pusese Laurel în ultimele zece minute. Venise şi David, iar acum Laurel stătea lângă el pe canapea şi-i povestea despre atacul de dimineaţă. Tamani încercă să facă abstracţie de vocea ei; deja rememora tot ce se întâmplase, încercând să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă pentru a fi mai pregătit şi cum s-ar fi putut descurca mai bine.

Mai ales cu Klea.

Capitolul 52

în ultimii ani, nu pierduse nici măcar o dată o luptă corp la corp, decât când se bătuse cu Shar. Să fie înfrânt de o Amestecătoare de la Academie durea aproape la fel de mult ca rănile pe care i le făcuse, şi care-l chinuiau, nu glumă.

Părinţilor lui Laurel le venise ideea să nu se mai ducă o vreme la serviciu, însă Tamani le explicase că era mai bine pentru toată lumea să se ocupe în continuare de magazin, ca în zilele obişnuite. înainte ca Laurel să-i spună măcar, Tamani dădu ordin ca fiecare dintre părinţii ei să fie păzit din umbră de şase santinele, pentru orice eventualitate, iar recunoştinţa din ochii lui Laurel îl făcu mai fericit ca orice mulţumire.

- Şi-acum ce facem?

Tamani se uită spre canapea şi îşi dădu seama că David vorbea cu el.

- Aşteptăm veşti de la Shar, mormăi Tamani. Silve a luat cu el la apartament o unitate întreagă de santinele, ca să le vină de hac trolilor. Trebuie să ne anunţe din clipă-n clipă că terenul a fost curăţat.

- Şi... David ezită să continue. Dacă nu reuşesc?

Gândul ăsta îl măcina şi pe Tamani de vreo oră deja.

- Habar n-am.

Ar fi vrut să adauge c-o va lua pe Laurel cu el şi-o va duce într-un loc unde n-o s-o găsească nimeni - nici măcar David - şi unde o să fie în siguranţă. Ultima soluţie a oricărui *Fear-gleidhidh*. însă Laurel era hotărâtă să rămână pe baricade, aşa că Tamani se gândi că n-avea rost s-o prevină că ar fi putut fi nevoiţi să fugă, fie că îi surâdea sau nu ideea.

- Nu-mi place cum sună chestia asta, spuse David.

- Mda, nici mie, spuse nervos Tamani. Nici aici nu suntem tocmai în siguranţă, doar că e cel mai sigur loc în momentul de faţă. „însă cât va mai fi?" îşi încrucişă braţele şi se uită la David. *Tu* ai vrea să pleci?

David se uită urât la el şi nu spuse nimic.

Telefonul lui Tamani începu să-i vibreze în mână. Se uită la ecran şi văzu căsuţa albastră care anunţa primirea unui mesaj.

-De la... Shar?

„Klea a luat-o pe Yuki şi-au fugit. M-am dus după ele."

Apoi telefonul bâzâi iarăşi - de data asta era o poză. Aştepta să primească veşti de la Shar - mai bine zis, „spera" - şi, cu toate că stătuse lipit de telefon de când ajunseseră la Laurel, se gândea că Aaron va fi cel care-l va suna. Ori poate Silve. Shar încă nu se obişnuise cu mobilul; de cele mai multe ori, nu voia nici măcar să încerce. Tamani îşi plimbă degetul pe ecran o dată, de două ori, de trei ori, pentru ca telefonul să-i recunoască amprenta şi să se deschidă. O clipă, se chiori la poza minusculă, după care apăsă pe ea ca s-o mărească.

Nu că asta l-ar fi ajutat la ceva.

în fundal, era o căsuţă din lemn cu formă de cort. în faţa uşii se zăreau două siluete minuscule.

- Ce e? întrebă Laurel.

El îi făcu semn să se apropie.

- E de la Shar.

- Shar? în glasul lui Laurel se simţea aceeaşi uimire pe care o simţea şi el. Ţi-a trimis mesaj *el?*

Tamani încuviinţă din cap şi se uită la poză mai atent.

Capitolul 54

- Zice că Yuki a plecat cu Klea, iar el le-a urmărit până aici. Alunecă cu degetele pe ecran şi făcu zoom pe cele două siluete, ca să nu spună ceva fără să fie sigur. Gărzile alea două. Nu cred că sunt oameni, zise el încet.
- Troli? întrebă David de pe canapea.
- Zâne, zise Tamani, fără să-şi dezlipească privirea de ecran. Nici măcar nu par să se prefacă. Aici trebuie să fie... Nu ştiu. Cartierul general al Kleei?
- Oare ar trebui să-l sun? sugeră Laurel, însă Tamani clătină din cap.
- în niciun caz. Dacă e, într-adevăr, acolo, nu pot risca să-l dau de gol.
- Nu poţi să-l localizezi cu GPS-ul tău?
- Ba da, numai că nu ştiu dacă are rost. N-a mai scris nimic când a trimis poza asta, ceea ce mă face să cred că deocamdată nu trebuie să acţionez în niciun fel. Băgă mâinile în buzunare, cu una încleştată pe telefon, şi începu din nou să umble de colo colo.

Nu după mult timp, telefonul vibră din nou. încă o imagine.

- Astea ce mai sunt? întrebă Laurel, aplecându-se lângă el să vadă mai bine tulpinile înalte şi verzi.

Tamani simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Fiul Grădinarului recunoscu într-o secundă ce plantă avea înaintea ochilor.

- Sunt vlăstari, zise el.
- Vlăs... o! făcu Laurel, cu răsuflarea tăiată.

-Vlăstari din care se nasc zânele? întrebă David şi se
ridică de pe canapea să se uite peste umărul lui Tamani.

Tamani încuviinţă din cap încremenit.

- Dar sunt zeci! zise Laurel şi tăcu o clipă. De ce sunt tăiate multe dintre ele?

Tamani însă nu era în stare decât să clatine din cap în timp ce se holba la poză, încercând să înţeleagă mesajul lui Shar. Nu părea să fie deloc OK. Nu era Grădinar, dar starea în care se aflau plantele era înspăimântătoare chiar şi pentru un ochi neinstruit. Vlăstarele erau prea apropiate unele de altele, iar tulpinile erau prea scurte în comparaţie cu mărimea bulbului. Erau cel puţin subnutrite şi, probabil, iremediabil distruse.

Dar cel mai tare îl îngrijorau tulpinile tăiate. Singurul motiv pentru a face acest lucru era acela de a le recolta mai devreme. Mama lui Tamani făcuse odată aşa, ca să salveze un pui de zână aflat pe moarte, însă Tamani nu credea că motivele Kleei erau atât de materne. Şi nici nu înţelegea de ce tăiase atât de multe. Mai mult ca sigur că le *folosea* la ceva. Şi în niciun caz ca să-i ţină de urât.

În timp ce se gândea la cele mai groaznice lucruri, veni o altă poză, de data aceasta cu un raft plin de sticluţe verzi. Tamani n-avea nici cea mai vagă idee ce puteau fi, aşa că înclină ecranul spre Laurel, întrebând-o:

- Recunoşti serul ăsta?

Laurel clătină din cap şi zise:

- Aproape jumătate din seruri sunt verzi. Poate fi orice.

- O fi oare... însă nu mai apucă să continue, că telefonul îi zbârnâi iarăşi în mână. Nu mai era un mesaj, ci un apel. Tamani trase adânc aer în piept şi răspunse. Shar? spuse el, întrebându-se dacă nu cumva i se simţea disperarea în glas.

Capitolul 56

Laurel se uită la el îngrijorată, preocupată, sperând să poată desluşi ceva în privirea lui.
- Shar? repetă el, mai liniştit de data asta.
- Tam, am nevoie de ajutorul tău, spuse în şoaptă Shar. Trebuie să...
Pe fundal se auziră nişte fâşâieli puternice şi i se păru că Shar lăsase telefonul jos.
- Stai pe loc, dacă nu vrei să zboare raftul ăsta, se auzi limpede vocea lui Shar, dar cu un pic de ecou. „Şi-a pus telefonul pe speaker", zise Tamani în sinea lui, gata să izbucnească într-un hohot de râs, dar se abţinu. Shar învăţase să umble cu telefonul suficient cât să-l poată folosi în situaţii critice.
Vocea Kleei, mai ştearsă, dar destul de clară, se auzi din nou.
- Serios, căpitane? Chiar crezi că e cazul? Deja mi-ai dat ca naiba programul peste cap lăsând-o lată pe biata Yuki.
„Lăsând lată o zână de iarnă?" se gândi Tamani, mândru şi sceptic totodată. „Mă întreb cum o fi reuşit."
- Te-am văzut arzând, zise Shar, clocotind de furie. Focul era atât de puternic, încât trei zile nimeni nu s-a putut apropia de locul ăla.
- Cui nu-i place un foc pe cinste? zise ea în batjocură.
- I-am pus să ducă cenuşa la laborator. Academia a confirmat că în incendiul ăla murise o zână de toamnă.
- Cât zel! De-aia mi-am şi lăsat inflorescenţa în urmă. Nu cred că s-ar mai fi păcălit dacă nu era proaspătă.
Laurel puse mâna pe braţul lui Tamani.
-E...

Tamani o atenţionă blând să nu vorbească şi îşi luă telefonul de la ureche, apăsând pe speaker şi dând sonorul pe mut, pentru orice eventualitate.

Unde-ai găsit-o pe Yuki? se auzi limpede vocea lui Shar

- .S-o găsesc? Vai, căpitane, nu e nevoie decât de o singură sămânţă, dacă ştii ce să faci cu ea. A fost destul de greu, pentru că a trebuit să lucrez cu butaşi, dar, în ultimele decenii, s-au făcut mari progrese în domeniul donării. Am descoperit rapid că fiecare mugur are propriul destin, indiferent din ce părinţi se trage. Aşadar, a fost doar o chestiune de timp până să devin o zână de iarnă.

- Şi de unde-ai luat sămânţa?

- Asta chiar n-ar trebui să-ţi spun, zise Klea, dar ideea e prea bună ca s-o ţin secret. Am furat-o de la zânele malefice.

- *Tu* însăţi eşti o Malefică, în caz c-ai uitat.

- Nu mă amesteca pe mine cu nebunele-alea fanatice, îl apostrofă ea. N-am aflat niciodată de unde au luat sămânţa, şi nici nu contează. Una m-a văzut când am furat-o, şi-am luat-o la fugă. Vai, cât de furioasă era! îşi aminti Klea, vorbind în şoaptă. Dar cred că, de altfel, o cunoşti şi tu - Shar de Misha.

Tamani închise ochii, imaginându-şi cum trebuia să se simtă prietenul lui acum, când descoperise secretul mamei sale, acel secret care ar fi putut salva atâtea vieţi. Urmă o tăcere lungă, după care Shar îi spuse:

- Ai aici o rezervă mare de sticluţe. Măcar spune-mi pentru ce-o să mor. Mi-eşti datoare cu chestia asta.

- Singurul lucru cu care-ţi sunt datoare e un glonţ în cap.

- Aşadar, ar trebui s-o las baltă, zise Shar. Oricum o să mă ucizi.

Shar ridica tonul din ce în ce mai mult, provocând-o pe Klea cu îndemnurile lui bine ticluite. Tamani îşi dădea seama că Laurel

aştepta să-i spună ceva, însă acum nu era momentul, nici măcar pe muteşte. Se străduia să se concentreze şi să asculte mai departe, încercând să respire fără să facă zgomot.

Klea şovăi.

- Bine. Dar să nu crezi că aşa o să scapi. Mi-a luat mult timp să le fac şi nu vreau să le irosesc, chiar dacă sunt ultimul lot. Pe majoritatea le-am folosit deja.

- Aşa îi faci pe troli să devină imuni la otrăvurile noastre?

- în Avalon, bolile se tratează. Aici, în lumea oamenilor, bolile se previn. Sticluţele astea fac, practic, acelaşi lucru. Sunt un fel de vaccinuri. Şi da, le oferă trolilor imunitate.

- Imunitate la magia zânelor, vrei să zici. La magia de toamnă.

Tamani nu mai auzise cuvântul „vaccinare" până atunci, dar lucrurile deveneau bolnăvicios de evidente. Klea crea o întreagă hoardă de troli imuni la magia zânelor de toamnă. Aşa se explicau toate problemele pe care le avuseseră în ultimii ani - săgeata care nu avusese niciun efect asupra lui Barnes, cu doi ani în urmă; serul lui Laurel care doborâse patru troli, atunci, în far, dar nu şi pe Barnes; globul fermecat la care trolii fuseseră imuni după Cursa de Toamnă, cu câteva luni în urmă; serurile de urmărire care nu-şi mai făceau treaba. Toate erau opera Kleei.

- Trolul acela superior, zise Shar, dându-şi seama despre ce era vorba la fel de repede ca Tamani.

- A, da! Ţi-l aminteşti pe Barnes. Cândva, a fost porcuşorul meu de Guineea. Lucrurile n-au mers prea bine, aşa că a luat hotărârea să se întoarcă împotriva mea. Dar mi se pare teribil de reconfortant să am un plan sau două de rezervă. Ţie nu?

Shar râse forţat.

- în momentul ăsta, mi-aş fi dorit să am măcar unul.

- Că bine zici! ciripi Klea pe un ton care pe Tamani îl făcu să-şi dorească să dea cu telefonul de pământ. Numai că amândoi ştim că n-ai niciunul. Ori tragi de timp fiindcă ţi-e frică de moarte - ceea ce-ar fi foarte aiurea -, ori speri să transmiţi în mod miraculos această informaţie în Avalon înainte să-l invadez, lucru care n-o să se întâmple. Aşa că fii amabil şi treci aici, ca să te pot ucide...

- Şi cum crezi c-o să faci asta? o întrerupse Shar, iar Tamani se străduia din răsputeri să fie atent la el, şi nu la imaginile înspăimântătoare care-i treceau prin minte în legătură cu ce i s-ar fi putut întâmpla celui mai bun prieten al lui. Torturând-o pe Laurel până-ţi spune unde e poarta? N-o va face. E mai puternică decât crezi.

- La ce naiba aş avea nevoie de Laurel? Ştiu unde e poarta. Yuki a cules deja informaţia asta din capul ei acum o săptămână.

Alarmată, Laurel ridică şocată privirea, dar înţelese repede, în timp ce Tamani încerca şi el să-şi dea seama cum fusese cu putinţă. „Durerile alea de cap." Durerea aceea înfiorătoare după atacul trolilor, când mintea îi fusese vulnerabilă şi gândurile îi puteau fi dirijate spre Avalon. Telefonul pe care îl primise Yuki de la Klea, sclipirile din privirea ei erau indicii că avusese planul ăsta tot timpul, de-asta îi trimisese noaptea pe troli pe urmele lor. Pe lângă alte dureri de cap mai blânde, Laurel pomenise de una puternică odată, când era la şcoală, la dulap, în ultima zi înainte de vacanţă; chiar spusese că era posibil să fie din cauza lui Yuki. însă Tamani

n-o crezuse, şi oricum aveau de gând s-o prindă. Nu e de mirare că Klea fusese atât de furioasă când Yuki insistase să rămână la bal; doar îşi dusese la bun sfârşit misiunea. Rămăsese dintr-o pasiune necugetată faţă de Tamani.

Tamani închise ochii şi încercă să se calmeze şi să respire adânc. Nu era momentul să se piardă cu firea.

- Atunci, mai am o ultimă rugăminte. Tamani deschise de îndată ochii. Era ceva în vocea lui Shar care nu-i plăcea. Ceva neliniştitor. Spune-le lui Ari şi lui Len că le iubesc, zise Shar, iar vorbele i se auzeau din ce în ce mai clar, deşi îi tremura glasul. Mai mult decât orice pe lumea asta.

Lui Tamani îi îngheţă sângele în vene.

- Nu! imploră el în şoaptă, fără să se mai poată abţine.

- Foarte drăguţ din partea ta, Shar, dar să ştii că n-am nicio mesagerie.

- Ştiu, era pur şi simplu o... ironie.

- Ironie? Nu înţeleg.

O zguduitură incredibilă răsună în fundal, de parcă sute de pocale de cristal s-ar fi izbit de podea, făcând-o pe Laurel să-şi ducă mâna la gură.

- Eu zic să-l întrebăm mai bine pe Tamani, propuse Shar, iar Tamani tresări la auzul propriului nume. El le are pe-astea cu limba. Tamani, nu-i aşa că oamenii numesc asta „ironie”? Pentru că nu mi-am imaginat niciodată c-o să-mi petrec ultimele minute din viaţă încercând să-mi dau seama cum funcţionează afurisitul ăsta de telefon.

- Nu! ţipă Tamani. Shar!

Strânse descumpănit telefonul. Un foc de armă - căci asta era, fără îndoială - îi sparse timpanul, iar stomacul i se strânse şi căzu în

genunchi. Patru împuşcături. Cinci. Şapte. Nouă. Apoi se aşternu tăcerea, iar apelul se încheie.

-Tam?

Vocea lui Laurel era aproape o şoaptă, iar mâinile ei încercau să-l atingă.

El nu se putea mişca, nu putea respira, nu putea să facă nimic altceva decât să stea tăcut în genunchi, cu mâna încleştată pe telefon, implorând din priviri ecranul să se aprindă din nou şi numele lui Shar să pâlpâie în fundal, iar el să-i râdă în nas apoi, încercând să-l convingă că fusese doar o glumă.

în adâncul sufletului, ştia însă că nu se va întâmpla asta.

Cu mâinile tremurânde, reuşi să-şi bage telefonul în buzunar şi să se ridice în picioare.

- A sosit momentul, zise, surprins el însuşi de cât de calm era. Să mergem!

- Să mergem? Laurel părea la fel de zguduită pe cât era Tamani în interior. Unde?

„Chiar, unde?" Când vânau troli, Shar îl dăscălise să fie un *Fear-gleidhidh* adevărat. Trebuia oare s-o ia pe Laurel şi să fugă? îl durea creierul tot încercând să găsească *cea mai bună* soluţie, dar zgomotul împuşcăturilor şi imaginea lui Shar ciuruit de gloanţe îi paraliza mintea complet.

„Spune-le lui Ari şi lui Len că le iubesc."

Ariana şi Lenore erau în Avalon. Cuvintele lui nu erau doar un mesaj de rămas-bun; erau instrucţiuni. Tamani tocmai primise ultimul ordin.

- La poartă, răspunse el. La Jamison. Shar n-a fost obligat să-i spună Kleei că ascultam la telefon, ci a făcut asta cu bună ştiinţă. Ai auzit-o pe Klea când a zis c-a terminat cu noi. Shar ne-a făcut să devenim din nou ţinta ei, ca să-i distragă atenţia şi să-i distrugă echilibrul. Ne-a dat

timp să-i prevenim pe cei din Avalon, aşa că vom face întocmai. în timp ce vorbea, Tamani reuşea încet să pună lucrurile cap la cap. Acum! adăugă el, scoţându-şi deja cheile din buzunar.

Porni spre uşă, dar David îi sări în faţă, blocându-i calea.

- Hei, hei, hei! zise el, ridicând mâinile. Hai să mai stăm puţin.

- Dă-te la o parte! îi ordonă Tamani furios.

- Avalon? Acum? Nu cred că-i o idee bună.

- Ţie nu ţi-a cerut nimeni părerea. Desigur, *acum* se găsise să se contrazică.

David se mai înmuie, dar Tamani refuză să bage de seamă. N-avea nevoie de mila unui om.

- Uite ce e, frate, zise David, tocmai ai auzit cum a fost omorât prietenul tău. L-am cunoscut foarte puţin, şi mă simt destul de rău *eu* în momentul ăsta. Nu lua decizii pripite, mai ales după... după ce s-a întâmplat.După ce s-a întâmplat? Adică, vrei să spui după ce Shar a fost *ucis*? Simţi un gust sărat când rosti acele cuvinte, dar încercă să nu-l lase pe David să-şi dea seama cât de rău îi făcea şi să vorbească despre asta. Ai habar pe câţi prieteni de-ai mei i-am văzut murind? îl întrebă Tamani, încercând să nu se mai gândească la asta. Din păcate, ăsta nu e primul. Şi ştii ce-am făcut? De fiecare dată?

David clătină din cap, străbătut de un fior.

- Mi-am luat arma - uneori chiar *le-am* luat armele - şi am făcut ce aveam de făcut până la capăt. Aşa fac eu. Acum, o să-ţi mai zic o singură dată: Dă-te din calea mea!

Ezitând, David făcu un pas într-o parte, dar se ţinu după el şi îşi propti piciorul în uşă când Tamani dădu să iasă.

- Atunci, lasă-mă să vin cu tine, îi spuse el. Conduc eu. Hi poţi să stai în spate şi să te gândeşti cum e mai bine să faci. Iar dacă te răzgândeşti...

întinse braţele ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

- A, deci *acum* tu eşti eroul? Mai ales că e Laurel aici de faţă? zise Tamani şi simţi cum toate eforturile lui de a nu-şi pierde cumpătul se ducea pe apa sâmbetei. Noaptea trecută ai *plecat*. Ai fugit, în loc să te ocupi de Yuki. Eu am făcut ce trebuia să fac timp de *opt ani,* David. Fără să dau greş sau să fug vreodată. Dacă există cineva care s-o poată apăra pe Laurel, acela sunt *eu,* nu tu!

Când începuse să ţipe?

- Ce se întâmplă aici? Vocea somnoroasă îi făcu pe toţi să se întoarcă şi o văzură pe Chelsea în capul scărilor, cu tricoul ei şifonat şi cârlionţii rebeli, un halou de întuneric luminându-i chipul.

- Chelsea! Laurel trecu printre David şi Tamani, împin- gându-i cu mâinile, iar aceştia se dădură un pas înapoi. S-a întâmplat ceva cu Shar. Klea... Klea i-a venit de hac. Trebuie să mergem în Avalon. Chiar acum.

Tamani nu putu să nu fie mândru când văzu că Laurel era de partea lui.

- Hi poţi să te duci înapoi în pat, să mai dormi, sau să mergi acasă, sau să faci ce vrei tu. Te sun imediat după ce ne întoarcem.

- Nu, spuse Chelsea, fără urmă de oboseală în glas de data asta. Dacă merge David, vin şi eu.

- David *nu* vine! insistă Tamani.

- Nu... nu vreau ca vreunul dintre voi să păţească ceva, zise Laurel, şi Tamani îşi dădu seama din glasul ei că se străduia să ţină situaţia sub control.

- Vă rog, îi imploră încet Chelsea. Noi am fost mereu alături de voi. Facem totul împreună. Asta a fost deviza noastră luni întregi.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tamani era să se pricopsească cu şi mai mulţi pasageri, şi nici nu-şi permiteau să piardă timpul. Deschise gura să spună cine venea şi cine nu, dar se uită la Laurel şi renunţă. Ţinea în mână cheile de la maşină şi se uita ciudat la ei.

- Tamani, maşina mea a rămas la tine acasă. Şi a ta la fel.

Tamani simţi cum furia i se evaporă ca picăturile de ploaie

de pe frunzele de arţar, lăsând în urmă doar un ghimpe de amărăciune. David avu măcar bunul-simţ să nu zâmbească.

- Bine, zise Tamani, încrucişându-şi braţele. Numai că pe voi n-o să vă lase să treceţi de poartă, iar peste câteva ore, cel mult, pădurile astea vor fi împânzite de troli şi zâne, iar *eu n-o să mai fiu acolo să vă apăr*.

O imploră pe Chelsea din priviri să rămână. Să rămână acolo unde era în siguranţă.

Sau cât de cât în siguranţă.

Unde cel puţin erau santinele care să o păzească. însă când văzu cât de hotărâtă era, îşi dădu seama că nici prin cap nu-i trecea aşa ceva.

- Cred că ăsta e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, zise ea calmă.

- Maşina mea e-n faţă, se oferi David, scoţându-şi cheile din buzunar.

Tamani lăsă capul în jos. Cu excepţia lui Laurel şi, probabil a mamei lui, nu credea să mai existe cineva pe lumea asta pe care să-l iubească mai mult decât pe Shar. Nici măcar prezenţa lui Laurel, care-l privea atât de blând, nu-i putea lua de pe suflet povara. Se apropie de el, dar el întoarse capul; dacă s-ar mai fi uitat o clipă-n ochii ei, ar fi clacat cu totul. Dar rămase stoic pe poziţie şi încuviinţă din cap, clipind de mai multe ori.

- OK. Dar acum trebuie să plecăm. în clipa asta.Stai! zise Laurel în momentul în care David porni motorul. Trebuie s-o sun pe mama. Dădu să deschidă portiera, când Tamani o opri, punându-i o mână pe picior.

- Ia-l p-ăsta, îi spuse el, întinzându-i telefonul.

I se păru morbid să-l atingă, dar îşi făcu curaj şi-l luă. Formă numărul de la magazin şi se rugă în gând ca mama ei să răspundă.

- „Remedii naturiste”, spuse mama ei.

Când îi auzi vocea, atât de familiară, lui Laurel îi veni pe loc să plângă.

- Mama, zise Laurel, dându-şi seama că nici măcar nu ştia ce voia să-i spună.

- „În acest moment, suntem ocupaţi, dar lăsaţi un mesaj şi vă vom suna noi imediat ce ne eliberăm.”

Laurel simţi că se sufocă. Intrase robotul. Aşteptă semnalul sonor şi trase adânc aer în piept.

- B-bună, mamă, începu ea, tuşind ca mama să nu-şi dea seama că se întâmplase ceva. Noi... noi plecăm. Mergem în Avalon, adăugă repede, bucuroasă că mama ei era singura care avea parola de la mesageria vocală. Shar... Shar a fost prins şi trebuie să ne ducem să-l anunţăm pe Jamison. Nu prea ştia ce să mai spună; ura să fie înregistrată. O să mă întorc cât de repede pot. Te iubesc, şopti Laurel, după care apăsă tasta de încheiere a apelului. Se uită lung la telefonul din mâna ei, ştiind că, dacă s-ar fi uitat în altă parte sau ar fi încercat să spună ceva, ar fi pufnit-o plânsul. Spera, se ruga ca acelea să nu fie ultimele cuvinte pe care părinţii aveau să le audă din gura ei.

Tamani întinse mâna.

Respirând cu greu, Laurel îi dădu înapoi telefonul. El se uită la contacte şi duse aparatul la ureche.

- Aaron. Shar a murit. Klea o are pe Yuki şi o armată de troli. Sunt imuni la magia zânelor de toamnă şi au aflat unde e poarta. O duc pe Laurel în Avalon. După ce cureţi terenul, ia-i pe toţi cei care nu asigură paza părinţilor lui Laurel şi îndreptaţi-vă spre Avalon. Posibil să sfârşiţi muşcând din ţărână la picioarele Kleei. Zeiţa să vă aibă-n pază!

Rosti fiecare cuvânt fără nicio inflexiune, pe acelaşi ton. însă, după ce încheie mesajul, Tamani închise telefonul şi-i dădu drumul pe scaun de parcă i-ar fi ars degetele. Laurel se întrebă dacă avea să mai atingă vreodată aparatul acela.

Două ultime mesaje într-unui singur - unul sfâşietor, de rămas-bun, altul aparent detaşat, logistic, în ciuda înţelesului său devastator.

Laurel se cutremură. Aproape c-ar fi preferat ca Tamani să urle, să strige. El însă ţinea totul în el, chiar şi faţă de ea, aplecat într-o parte, la distanţă, cu capul sprijinit de geam. Se simţea neputincioasă.

Totuşi, după ce ajunseră la vreo şapte kilometri de Crescent City, o luă de mână, trăgând-o uşor mai aproape. Nu-şi dezlipi privirea de geam, însă felul în care o strângea îi spunea că, în toată nebunia aceea, avea nevoie să se agaţe de ceva. în mod ciudat, era mândră că o alesese pe ea să-l ţină la suprafaţă, chiar dacă o strângea tare şi degetele începeau s-o doară.

Nimeni nu zise nimic aproape tot drumul, într-un fel şi pentru că Chelsea adormise din nou, ghemuită nefiresc în scaunul lăsat pe jumătate din dreapta şoferului. în cele din urmă, o denivelare a drumului o trezi, iar ea îşi desfăcu centura, ca să se ducă în spate, să stea de vorbă cu Laurel şi Tamani.

- Aşadar, hm, când ajungem acolo, ce facem?

Privirea îi căzu pe mâinile lor împreunate, dar nu zise
nimic.

Pentru prima oară, Tamani îşi dezlipi ochii de geam, cu o privire liniştită.

- Mergem la poartă, explicăm că avem o urgenţă, cerem permisiunea de a intra, iar dacă

avem noroc, o vom obţine. Şi aici mă refer la mine şi la Laurel. Niciun om n-a pus piciorul în Avalon de mai bine de o mie de ani.

- Vrem şi noi să ajutăm. Nu crezi că ne vor lăsa? întrebă David.

Tamani îşi retrase mâna şi se aplecă spre David.

- N-ar fi prima dată, zise pe un ton deloc prietenos. Ajutorul pe care-l poţi oferi tu nu e ăla de care au ei nevoie. Eu zic mai bine să ne laşi acolo şi s-o-ntinzi rapid. Ia-o spre sud, nu înapoi spre casa lui Laurel. Santinelele o să-i apere pe ai tăi, mai zise el, întorcându-se o clipă spre Laurel, dar ultimul lucru pe care şi-l doresc e să apară şi mai multă lume, ca să iasă chiar un talmeş-balmeş. Du-te la Eureka sau la McKinleyville. Ezită. Du-te... la cumpărături, că tot vine Crăciunul, sau fă orice altceva.

- La mall cu o săptămână înainte de Crăciun... Sună grozav, spuse târâgănat Chelsea.

- Atunci du-te la plajă. Ideea e: nu te duce înapoi în Crescent City, de preferat până mâine sau poimâine.

- Şi ce-o să le spunem alor noştri? întrebă David.

- Poate c-ar fi fost bine să te gândeşti la asta înainte să vii cu noi, răspunse Tamani cu un ton tăios, dar la fel de calm.

David clătină din cap.

- Suntem de-aceeaşi parte a baricadei, frate.

Tamani se uită în jos şi Laurel îl auzi răsuflând adânc de câteva ori, după care ridică din nou capul şi spuse, mai prietenos de data asta:

- Şi dacă te vor lăsa să intri în Avalon, probabil că nu vei reuşi să pleci mai devreme de-atât. Crede-mă, o să ai suficient timp la dispoziţie să te gândeşti ce să-i spui mamei tale.

- Eu o să-i spun că David şi Laurel au încercat să fugă pe ascuns, zise Chelsea făcând o grimasă. Eu m-am dus doar ca să încerc să-i conving să renunţe. O să-mi ierte aproape orice dacă o conving c-am vrut să-i apăr lui Laurel onoarea.

Laurel îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi o plesni pe Chelsea peste umăr.

-Am păstrat povestea asta pentru situaţii de urgenţă, vorbi Chelsea mai mult cu ea însăşi, întorcându-se cu faţa la drum şi punându-şi centura în momentul în care David ieşi în drumul principal.

La vederea cabanei ascunse printre copacii uriaşi, pe Laurel o cuprinse un val de tristeţe. Ultima oară venise aici cu Tamani şi fusese una dintre cele mai frumoase zile din viaţa ei. Chiar şi acum simţea fiori în tot corpul când se gândea la asta. Viaţa îi păru dintr-odată foarte fragilă şi nesigură; se întrebă dacă ea şi Tamani vor mai trăi vreodată o zi ca aceea. Laurel îşi dădu seama că îşi *dorea* asta cu disperare, îşi îndreptă privirea spre el şi văzu că se uita la cabană, la fel ca ea. Apoi se întoarse spre ea şi, când se priviră în ochi, îşi dădu seama că se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

- Unde să las maşina ca să n-o vadă când vor veni? întrebă David.

- Dacă vor veni înainte să pleci, atunci va fi prea târziu ca să-ţi mai faci probleme de genul ăsta, zise Tamani. Poţi s-o laşi şi-aici.

O luară spre pădure, dar Tamani îi opri, uitându-se foarte serios la ei.

- David, Chelsea, după cum v-am zis, în Avalon nu ştiu dac-au intrat o mână de oameni. Iar cei care au ajuns... uneori nu s-au mai întors. Dacă veniţi cu noi în pădure, nu ştiu ce-o să se-ntâmple. Şi nici nu ştiu ce-ar fi mai rău: să vă

întoarcă din drum încă de la poartă şi să nu mai aveţi timp să ajungeţi la maşină sau să vă lase să intraţi.
Se uită îndelung la David, până când acesta dădu din cap. Apoi se uită la Chelsea.
- Nu pot să rămân aici, zise ea încet. M-aş urî toată viaţa pentru asta.
- Cum vrei, zise Tamani în barbă. Atunci, haideţi!
Tamani o luă în jos pe cărarea şerpuită, mergând prin
pădure cu atâta siguranţă şi hotărâre, încât Laurel şi prietenii ei abia dacă puteau ţine pasul cu el. Laurel ştia că existau santinele care le urmăreau fiecare mişcare şi se aştepta să apară după fiecare cotitură, la fel cum se întâmplase când intrase în pădure doar cu Tamani. însă locul era ciudat de liniştit.
- Oare am ajuns prea târziu? şopti Laurel.
Tamani clătină din cap.
- Sunt oameni cu noi, răspunse el scurt.
Când ajunseră la cercul de copaci care înconjura poarta, apăru, în sfârşit, o santinelă, care ţâşni, practic, în faţa lui Tamani şi îi puse o mână pe piept. Tamani rămase pe loc cu atâta naturaleţe, încât ai fi zis că până acolo avusese de gând să meargă de la bun început.
- Nu faci bine ce faci, Tam, că i-ai adus aşa de aproape, zise santinela.
- Şi să vezi când o să cer permisiunea să-i iau în Avalon, zise Tamani, imperturbabil.
Pe chipul santinelei se aşternu o expresie îngrozită.
- N-nu poţi! Nu s-a terminat!
- Dă-te la o parte! îi spuse Tamani. N-am timp de pierdut.
- Nu poţi face una ca asta! insistă santinela, refuzând să se mişte. Până nu se întoarce Shar, nu putem nici măcar să...

- Shar e mort, zise Tamani, şi printre copaci se aşternu o linişte profundă, ca un moment de reculegere. După ce aşteptă câteva secunde - poate pentru a lăsa vestea să-şi facă efectul, poate doar pentru a-şi face curaj -, Tamani continuă: în calitate de comandant secund al acestei misiuni, întreaga lui autoritate îmi revine mie, cel puţin până se întruneşte Consiliul. Acum îţi mai zic o dată: Dă-te la o parte!

Santinela îi lăsă cale liberă, iar Tamani înaintă, cu fruntea sus.

- Santinele... în vocea lui se simţi o foarte mică ezitare. Primii doisprezece în faţă.

Acestea erau cuvintele pe care le rostea Shar la începutul unui ritual care transforma un copac bătrân şi noduros într-o poartă aurie strălucitoare; cuvinte pe care Laurel le auzise de destule ori încât să le cunoască semnificaţia.

Unsprezece santinele i se alăturară celei care îi oprise din drum, iar Chelsea îşi ţinu respiraţia când văzu semicercul pe care îl formară în faţa copacului. Era o imagine impresionantă: toţi purtau armuri camuflate cu meticulozitate şi majoritatea aveau suliţe cu corpul negru şi vârful de diamant. Unii aveau părul verde la rădăcină, aşa cum îl avuseseră şi Shar şi Tamani. Scoşi din mediul lor, ar fi arătat probabil ciudat, poate chiar caraghios, însă aici, în pădure, Laurel nu avea cum să-i privească altfel decât ca pe nişte gardieni puternici.

Când fiecare santinelă se apropie să pună mâna pe bătrânul copac, Laurel îşi dădu seama că prietenii ei nu mai asistaseră până atunci la aşa ceva şi îşi aminti ce simţise şi ea când văzuse pentru prima oară transformarea. Cât de diferite erau lucrurile acum. Atunci, împuşcat fusese

Tamani, iar Shar îl chemase pe Jamison să-i salveze prietenul. De data asta, Shar era mort, iar Tamani încerca să salveze... pe toată lumea.

Murmurul grav şi melodios, atât de familiar, răsună în toată pădurea, iar copacul se zgudui şi toată lumina din poieniţă se strânse în jurul crengilor lui diforme, con- ferindu-i o strălucire diafană. Copacul păru că se rupe în două, luând forma unui fel de arcadă. Urmă apoi un flash atât de puternic, încât luminişul părea în flăcări, şi se trezi în faţa portalului auriu splendid care zăvora intrarea în Avalon.

Laurel se uită peste umăr pe furiş. Chelsea mai avea puţin şi exploda de entuziasm. David stătea şi se uita, cu gura căscată.

- Acum trebuie să iau legătura cu...

Tamani se opri, cu un aer dezorientat. întunericul din spatele barelor porţii luă forma unor umbre, şi Laurel văzu o mână scofâlcită de bătrâneţe apucând barele şi trăgând încet de poartă ca s-o deschidă. în faţa lor apăru Jamison, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Laurel nu ştia dacă se mai bucurase vreodată atât de mult să vadă pe cineva. Abia se abţinea să sară să-l îmbrăţişeze.

Dar de ce era oare deja la poartă?

- Laurel, Tam. Le făcu semn cu mâna. Vă rog, apropiaţi-vă.

Santinelele strânseră rândurile în spatele lor când Laurel,
Tamani, David şi Chelsea se apropiară de poartă. Jamison nu se clintise încă; oare avea să-i întoarcă din drum?

- Am primit un mesaj foarte tulburător de la conac, zise Jamison. E-adevărat că Shar ne-a părăsit?

Tamani dădu din cap fără să spună nimic.

- îmi pare foarte rău, murmură Jamison, punând o mână pe braţul lui Tamani. E o pierdere devastatoare.

- A murit încercând să apere Avalonul, răspunse Tamani, cu o durere nedisimulată în glas.

- Din partea lui, nu mă aşteptam la mai puţin, zise Jamison cu capul sus, dar conacul nu a făcut decât să-mi transmită mesajul lui Aaron, care n-a spus decât că trebuie să mă întâlnesc cu tine aici. Apreciez discreţia; nu vrea nimeni să stârnească panică. Acum însă trebuie să îmi povesteşti tu de-a fir a păr ce s-a întâmplat, pentru ca sacrificiul bunului nostru căpitan să nu fi fost în zadar.

- Sălbăticită, începu Tamani. E o zână de iarnă crescută de Klea. Jamison făcu ochii mari, iar Tamani continuă: A fost trimisă ca să scoată din mintea lui Laurel informaţia legată de locul în care se află poarta, ceea ce a şi reuşit săptămâna trecută.

Pe Laurel o cuprinse un sentiment de vinovăţie când văzu ridurile lui Jamison adâncindu-se de îngrijorare.

- Nu e vina ei, adăugă Tamani. Am descoperit mult prea târziu misiunea pe care o avea Yuki, pentru a mai putea face ceva.

- Nu, bineînţeles, zise Jamison, zâmbind cu tristeţe spre Laurel. Nu e deloc vina ta.

- Bănuim că Klea este zâna de toamnă care l-a otrăvit pe tatăl lui Laurel. Ezită. Şi este şi Callista din exil.

- Callista, repetă Jamison uimit, continuând apoi cu regret: Nu credeam c-o să mai aud vreodată numele ăsta.

- Dar mă tem că nu ăsta e cel mai rău lucru.

Jamison clătină din cap, părând foarte obosit.

- Klea... Callista... a creat un ser care îi face pe troli imuni la magia zânelor de toamnă. De-asta ne-a fost atât de greu să-i urmărim şi să luptăm cu ei. Se pare că are o armată de astfel de troli, care - trase adânc aer în piept -, în curând, va fi aici. Probabil într-o oră.

Jamison nu spuse nimic o vreme, părând chiar că abia mai respira. Laurel şi-ar fi dorit să zică ceva, orice. Apoi, expresia lui se schimbă şi o privi pe Laurel cu o strălucire ciudată în ochi.

- Cine sunt prietenii tăi? întrebă brusc, făcând un pas mic spre ei. Te rog, prezintă-mă.

- David, Chelsea, spuse Laurel, confuză, el e Jamison.

Chelsea şi David întinseră pe rând mâna - Chelsea, cu răsuflarea tăiată iar Jamison o ţinu pe a lui David câteva secunde.

- David, zise gânditor Jamison. Numele tău a aparţinut unui rege măreţ din mitologia oamenilor, nu-i aşa?

- Hm, da... domnule, răspunse David.

Interesant. O zână de iarnă, troli imuni şi probabil cea mai talentată zână de toamnă din istoria Avalonului s-au ridicat împotriva noastră, zise

Jamison abia şoptit. De peste un mileniu nu s-a mai confruntat Avalonul cu o asemenea ameninţare. Şi avem aici doi oameni care deja şi-au dovedit loialitatea. Se uită în spate, spre Avalon. Poate că ăsta e destinul

- .Regina va sosi în curând, îi anunţă Jamison în vreme ce lăsau în urmă umbra copacilor de deasupra porţii. Spune-mi repede ce s-a mai întâmplat.

în timp ce Tamani îi povesti lui Jamison, David şi Chelsea cercetară împrejurimile. Santinelele femei în armuri care păzeau intrarea păstrară distanţa, la fel cum făcu şi acel *Am Fear-faire* al lui Jamison, fără a scăpa însă din ochi poarta; toate erau superbe. Chelsea le privea insistent, cu o uimire nedisimulată.

David era mai discret. El se uita la tot ce era înjur, de la potecile de pământ moale şi negru mărginite de copaci, până la santinelele care stăteau cu ochii aţintiţi asupra porţii, cu aceeaşi expresie pe care o avea când citea o lecţie din

manual sau se uita la microscop. Chelsea se minuna, iar David *studia.*

Când Tamani începu să-i povestească cum o luaseră prizonieră pe Yuki, Jamison îl strânse de braţ.

- Cum a putut Shar să captureze o zână de iarnă?

Tamani se uită agitat la Laurel.

- Păi, să vedeţi, am legat-o de un scaun de fier, cu cătuşe de fier... în mijlocul unui cerc de sare.

Jamison trase uşor aer în piept şi se uită în spate când porţile mari de lemn ale grădinii se deschiseră brusc.

-Vai, băiete! Cătuşe de fier! Doar n-aţi fost atât de naivi încât să credeţi că o vor ţine în loc o veşnicie.

Regina Marion ieşi din grădină, înconjurată de un alai de *Am Fear-faire.*

- Nu cătuşele au ţinut-o, interveni Laurel. Ci...

- Scaunul de fier a fost totuşi o idee bună. Cu toate astea... o întrerupse Jamison, aruncând o privire serioasă la grupul care se apropia. Bănuiesc că aţi folosit şi voi ce aveaţi la îndemână, într-o astfel de situaţie. Sunteţi toţi nişte norocoşi că aţi scăpat cu viaţă, încheie el, întorcându-se să o salute pe regină.

Laurel nu pricepea. De ce ar fi vrut să-l mintă?

Fără să spună nimic, regina Marión îi seceră cu privirea pe David şi pe Chelsea, lăsând să se vadă doar o fărâmă din şocul pe care îl avea.

-Aţi lăsat oameni să treacă de poartă? întrebă fără să mai salute, şi nu numai că le întoarse acestora spatele, dar se aşeză în aşa fel încât David şi Chelsea să fie excluşi din cerc şi lăsaţi singuri.

Laurel le ceru scuze din priviri.

- Au venit cu Laurel şi cu căpitanul şi erau într-o situaţie aşa de disperată, încât n-am avut altă soluţie, spuse Jamison, ca şi cum nici n-ar fi observat răceala din glasul reginei sau mustrarea ei aspră.

- Soluţii se găsesc întotdeauna, Jamison. Scoate-i de-aici, ripostă regina.

- Desigur. Cât de curând posibil, zise Jamison, dar nu făcu nimic în sensul ăsta. Unde e Yasmine?

- Am lăsat-o afară. Mi-ai spus că există o ameninţare la adresa Coroanei, zise Marión. Doar n-ai de gând să expui un copil la astfel de lucruri.

- Nu cred că mai e nici pe departe un copil. Şi asta de ceva vreme, zise încet Jamison.

Regina ridică din sprâncene.

- Nu contează, continuă ea după o scurtă pauză. Care e aşa-zisa urgenţă?

Jamison arătă spre Laurel şi spre Tamani, iar regina se întoarse, cu vădită reticenţă, să-l asculte pe Tamani relatându-i mult mai pe scurt evenimentele din ultimele zile şi sărind peste partea cu cercul de sare, după ce se consultă cu Jamison din priviri.

- Ne aşteptăm ca Klea - sau Callista, cum era cunoscută aici - să-şi strângă toate forţele şi să-şi facă apariţia în următoarea oră. Poate chiar mai repede. Cu talentul ei de a ţine secret locurile de adunare, n-avem cum să ştim cât de mulţi vor fi, dar, dacă ne gândim la sticluţele pe care Shar...

Tamani făcu o pauză, iar Laurel se abţinu să-i pună mâna pe braţ ca să-l încurajeze. Nu era momentul, dar durerea care i se ghici în glas când rosti numele mentorului său o făcu pe Laurel să-i vină să plângă.

- Dacă ne gândim la raftul cu seruri şi la spusele Kleei, că erau ultimul lot, s-ar putea... Tăcu o clipă. S-ar putea să fie câteva mii.

Regina căzu pe gânduri câteva clipe, cu fruntea brăzdată de două linii perfect simetrice. Apoi se întoarse şi strigă:

- Căpitane?

O zână tânără, îmbrăcată în armură din cap până-n picioare, făcu un pas înainte şi o plecăciune adâncă.

- Trimite mesageri, îi porunci regina. Convoacă toţi comandanţii şi mobilizează santinelele active.

Laurel profită de faptul că regina nu mai era atentă ca să se aplece spre Tamani şi să-i şoptească:

- De ce n-a vrut Jamison să te asculte când i-ai spus de cercul de sare?

Tamani clătină din cap.

- Sunt lucruri pe care nici măcar el nu le poate ierta.

Frica încolţi în inima lui Laurel când se întrebă ce
fel de pedeapsă l-ar fi putut face pe Jamison să-i încurajeze să-şi mintă regina.

- Să ne pregătim pentru un consiliu al armatei, Majestate? întrebă Jamison când zâna cea tânără, căpitanul, se întoarse şi începu să dea ordine.

- Nici vorbă, zise Marion pe un ton relaxat. Căpitanii se descurcă şi singuri, dacă le dai câteva instrucţiuni. Acum, noi plecăm.

- Plecaţi? întrebă Tamani, vădit şocat.

Laurel nu-l mai auzise până atunci vorbind cu atâta îndrăzneală în Avalon, şi niciodată în prezenţa unei zâne de iarnă.

Marion îi aruncă o privire ucigătoare.

- Plecăm din grădină, preciză ea, după care se întoarse spre Jamison. Eu, tu şi Yasmine

ne vom retrage la Palatul de Iarnă, ca să-l apărăm, iar zânele de primăvară vor rămâne la datorie aici, la poartă. Se uită apoi la santinele. Vom cere, desigur, ajutoare suplimentare. Patru unităţi ar trebui să fie suficiente pentru a asigura apărarea, împreună cu *Am Fear-faire* şi...

- Nu putem pleca, se opuse Jamison.

- Nu putem rămâne, răspunse Marion cu la fel de multă hotărâre-n glas. Zânele de iarnă au apărat întotdeauna Palatul - şi pe sine - în vremuri de restrişte. Până şi marele Oberon s-a retras ca să se apere în momentul critic al confruntării. Te crezi mai bun ca el?

-Acum e altceva, zise Jamison calm. Trolii sunt deja imuni la Ademenire; trolii vor fi imuni şi la magia zânelor de toamnă. Dacă părăsim poarta, luptătorii noştri nu vor avea nicio putere magică care să contrabalanseze puterea duşmanului. Va fi măcel.

- Prostii! răspunse Marion. Chiar dacă bestiile au descoperit cum să scape de serurile de urmărire şi de câteva poţiuni de apărare rudimentare, nu va fi nici pe departe tragedia de care zici tu. Hei, tu, ia spune-mi, câţi troli ai ucis la viaţa ta?

Lui Tamani îi trebui o clipă să-şi dea seama că despre el era vorba.

- A, nu ştiu. Cam o sută.

O sută? Laurel aproape că rămase cu gura căscată. Atât de mulţi? Dar de ce era aşa surprinsă? Doar fusese zece ani santinelă în afara Avalonului. Omorâse vreo zece doar cu ea de faţă.

- Şi pe câţi dintre aceştia i-ai ucis cu ajutorul magiei de toamnă? continuă regina, deloc impresionată de număr.

Tamani deschise gura, dar nu putu rosti niciun cuvânt. Laurel înţelese că nu exista răspuns corect la o astfel de întrebare; dacă regina ar fi aflat că folosea magia prea mult, i-ar fi spus că e incompetent, iar dacă o folosea prea puţin, s-ar fi prevalat de asta ca să-şi susţină punctul de vedere.

- Hai, căpitane, timpul e scurt şi nu-ţi cer precizie absolută. Poţi spune jumătate? O treime?

- Cam aşa, Majestate.

- Vezi, Jamison? Santinelele noastre chiar sunt capabile să omoare troli şi fără ajutorul nostru.

- Şi ce ziceţi de cele două farsoare? întrebă Jamison.

- Zânei de iarnă îi lipseşte antrenamentul; în afară de puterea pe care o are de a deschide poarta, nu reprezintă nicio ameninţare. Iar cea de toamnă e depăşită numeric, indiferent pe cine mai aduce cu ea.

Nicio ameninţare?

- întotdeauna aţi subestimat-o pe Callista, zise Jamison înainte ca Laurel să-şi spună şi ea părerea.

- Şi tu mereu ai supraestimat-o. Ai greşit şi atunci, iar la final o să vezi că greşeşti şi de data asta.

Jamison nu mai adăugă nimic, iar regina le întoarse spatele. Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise Laurel *dată la o parte* în felul acela.

Grădina Porţii devenea un furnicar de uniforme viu colorate pe măsură ce ordinele erau date, iar mesajele, transmise. Jamison rămase nemişcat până în momentul în care regina se apropie de poarta spre Japonia şi dădu drumul înăuntru unui mesager. Apoi, în sfârşit, se

încruntă, şi Laurel văzu cum îşi făcea curaj să facă aşa cum voia el.

- Haide, zise el încet, întorcându-se cu spatele la valul de santinele. Recuperează-ţi prietenii. Trebuie să ajungem la Palatul de Iarnă.

Mantia lui albastră-deschis flutură când se întoarse spre zidul grădinii.

- Jamison! zise Laurel, sărind după el, cu Tamani lângă ea şi în urma sa cu David şi cu Chelsea, pe ale căror chipuri se citea confuzia. Doar n-ai de gând să faci ce ţi-a zis!

- Şşşt! şopti Jamison, conducându-i câţiva paşi mai încolo. Te implor să ai încredere în mine. Te rog.

Cu frica în sân, Laurel ştia că, dacă exista cineva pe lumea asta în care să se poată încrede, acela era Jamison. Tamani mai şovăi o clipă, uitându-se înapoi la santinelele din California care tocmai intraseră pe poartă şi stăteau de vorbă cu camarazii lor. Când însă Laurel îl apucă de vârfurile degetelor, Tamani se întoarse şi-o urmă şi el pe această bătrână zână de iarnă.

- Pe aici! zise Jamison arătând spre un copac cu trunchi în formă de butoi şi coroană mare. Repede! Până nu observă *Am Fear-faire* c-am dispărut.

După copac erau la adăpost de privirile celor din grădină. Oprindu-se doar ca să tragă aer în piept, Jamison îşi împreună mâinile şi le îndreptă agitându-le spre zidul de piatră. Crengile subţiri ale copacului se ridicară de lângă Laurel - una atingându-i în trecere obrazul - şi plante agăţătoare se înălţară şerpuind din pământ şi săpară între pietrele din zid ca nişte degete fusiforme, până ce le îndepărtară suficient cât să creeze o mică ieşire.

După ce Laurel şi prietenii ei trecură dincolo de zid, Jamison repetă mişcarea, iar

crengile şi plantele agăţătoare se retraseră, făcând zidul cum era înainte. Jamison rămase neclintit un moment, atent poate ca să audă dacă fuseseră urmăriţi, dar se părea că reuşiseră să se strecoare fără a fi văzuţi. Arătă în sus spre Palatul de Iarnă şi începu să urce.

- De ce trebuie să ne ascundem? o întrebă Chelsea în şoaptă pe Laurel în timp ce urcau dealul abrupt, urmându-l pe Jamison.

în loc să meargă pe cărarea lină, şerpuită, care pornea de la poarta principală a grădinii, luaseră povârnişul direct în piept, pe o scurtătură deloc uşoară.

- Habar n-am, răspunse Laurel, care îşi pusese, la rândul ei, aceeaşi întrebare. Dar am încredere în Jamison.

- Cum aflăm ce se întâmplă, eu mă întorc în grădină, murmură Tamani. N-am de gând să-mi abandonez santinelele.

- Ştiu, şopti Laurel, dorindu-şi să existe o cale de a-l convinge să nu se expună.

Tot drumul până la palat, lui Chelsea aproape că-i ieşiră ochii din orbite tot încercând să cuprindă cu privirea ce era în jur. Laurel încerca să se pună în pielea lui Chelsea, aducându-şi aminte de prima ei călătorie în Avalon - baloanele transparente de jos, în care se adăposteau zânele de vară, palatul suspendat cu crengi şi plante agăţătoare, potecile de pământ fertil, negru.

Ajunseră la arcada albă din vârf mai repede decât îşi închipuise Laurel. Până şi Tamani se ţinea de mijloc şi gâfâia zgomotos.

- Trebuie să mergem mai departe, zise Jamison după ce le dădu un răgaz să-şi tragă puţin sufletul. Ce-a fost mai greu a trecut.

Când traversară grădina palatului, Chelsea văzu statuile distruse şi zidurile în ruină.

- Aici nu se repară niciodată nimic? o întrebă pe Laurel la ureche.

- Uneori e mai important să păstrezi energia naturală a unui obiect decât să te îngrijeşti de felul în care arată, răspunse Jamison peste umăr.

Chelsea făcu ochii mari; vorbise atât de încet, încât abia o auzise şi Laurel, dar nu mai zise nimic când urcară ultimele trepte şi deschiseră uşile uriaşe.

În palat domnea o linişte profundă, tulburată doar de sunetul paşilor lor; personalul în uniformă albă nu se zărea pe nicăieri. Oare i se dăduse de veste că vor fi atacaţi? Laurel nu spera decât să fie cu toţii în siguranţă, oriunde s-ar fi aflat, însă începea să se întrebe dacă siguranţa mai era posibilă.

Jamison deja urca treptele care duceau spre camerele de la etaj.

- Veniţi după mine, vă rog, îi îndemnă el, fără să se uite în urmă.

Flutură uşor din mâini şi uşile din faţa lor se deschiseră încet. Deşi ştia la ce să se aştepte, valul de energie care o străbătu pe Laurel în timp ce trecea de uşa aurită o făcu să i se taie respiraţia. Chelsea merse mai departe şi o strânse de mână, iar Laurel îşi dădu seama că la fel simţise şi prietena ei.

- Nu fugim nicăieri, zise pe nepusă masă Jamison. Bănuiesc că toţi v-aţi gândit la asta.

Pe Laurel o încercă un sentiment de vinovăţie, dar Jamison avea dreptate.

- De îndată ce ne vom fi terminat treaba aici, o să ne întoarcem şi-o să rămânem împreună. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de asta, şi n-o poate face nimeni în locul meu. Haideţi!

După ce străbătură covorul lung de mătase, o luară după Jamison la stânga şi dădură de un zid. Laurel ştia însă că zidul se mişca - şi ascundea un coridor de marmură spre o cameră în care exista ceva ce Jamison numea o „veche problemă”.

Jamison se uită în sus la David, care era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt ca el.

- Ia zi, David, tu ce ştii despre regele Arthur?

David îi aruncă o privire lui Tamani, care îi făcu semn din cap să vorbească.

- Era regele lui Camelot şi s-a aliat cu voi.

- E-adevărat, îl aprobă Jamison, vădit încântat că David ştia povestea şi în versiunea zânelor. Şi ce altceva?

- A fost căsătorit cu Guinevere, o zână de primăvară, iar când trolii au invadat Avalonul, a luptat alături de Merlin şi Oberon.

- într-adevăr, însă pentru noi a fost mai mult decât un luptător puternic cu o armată de cavaleri curajoşi. El a adus la curtea zânelor benefice singurul lucru pe care nu-l puteau obţine singure: umanitatea.

Jamison se întoarse şi, dând din braţe, crăpă în două, la mijloc, peretele enorm de piatră. Plante agăţătoare se târâră apoi prin despicătură, năpădind zidul şi despărţind cele două jumătăţi de perete cu un bubuit surd.

- Vezi? în ciuda vrăjitorului său şi a legăturii pe care o avea cu zânele, regele Arthur era cât se poate de uman. Şi ăsta era un lucru care nouă ne lipsea foarte tare.

Când pereţii se despărţiră, lumina se revărsă printr-o arcadă de marmură într-o cameră cu pereţi de piatră, dezvăluind un bolovan uriaş de granit. în el era înfiptă o sabie care părea făcută din diamant, muchiile ei

reflectând curcubeie în încăperea din marmură albă.

„Regele Arthur, cu sabia înfiptă în stâncă."

- Excalibur! exclamă Laurel în şoaptă când îşi dădu seama.

- întocmai, confirmă Jamison pe un ton grav, plin de reverenţă. Deşi i se spunea altfel pe atunci. Dar e aici, şi-aici a fost întotdeauna, neatinsă din clipa în care însuşi regele Arthur a înfipt-o în această stâncă, după victoria asupra trolilor.

- Neatinsă? Dar te-am văzut făcând ceva cu ea când am fost ultima oară aici, îl contrazise Laurel.

- încercam doar, pentru a nu ştiu câta oară. Pare-se că nu mă pot dezlipi de ea, răspunse Jamison. Excalibur e o combinaţie unică între uman şi feeric, creată de Oberon şi de Merlin pentru a pecetlui alianţa cu Camelot şi a asigura victoria împotriva trolilor. Cel care o mânuieşte devine invincibil în bătălie, iar tăişul săbiei poate despica aproape orice îi iese în cale. însă Oberon s-a gândit să-şi protejeze oamenii, în cazul în care sabia ar fi încăput pe mâini ostile; de aceea, ea nu poate să rănească nicio zână. Dacă cineva o mânuieşte împotriva unei zâne, ea încremeneşte, pur şi simplu, înainte să o atingă.

- Cum? întrebă David. Adică, ce se întâmplă cu inerţia?

„Aşa e David, întotdeauna caută explicaţii ştiinţifice pentru orice."

-Mi-aş dori să-ţi pot răspunde, zise Jamison. Nu pot spune că Oberon a avut exact această intenţie când a făcut asta, dar sigur îţi spun că interdicţia e absolută. Niciun segment din sabie nu poate atinge o zână şi nicio zână nu poate atinge sabia. Cu toate puterile mele, şi tot n-o pot mânui.

„De-asta i-ai lăsat pe David şi pe Chelsea să intre în Avalon”, îşi spuse Laurel. Privirea pe care o aruncase Jamison spre Avalon, discuţia despre destin... de vara trecută, când Copacul Lumii îi pomenise de o misiune pe care numai el putea să o ducă la îndeplinire. Doar Jamison ar fi fost gata să lase soarta tărâmului în mâinile oamenilor, cum fusese şi pe vremea lui Arthur.

- David Lawson, zise Jamison, Avalonul are nevoie de ajutorul tău. Nu numai pentru că eşti om - deci ai capacitatea de a mânui sabia -, ci şi pentru că îţi intuiesc curajul, forţa şi, mai ales, devotamentul. Ştiu ce-ai făcut pentru Laurel în lumea din care vii; că i-ai fost alături, cu riscul de a-ţi pierde viaţa. Până şi decizia de a pătrunde în Avalon, pe care-ai luat-o azi, e o dovadă de mare curaj. Cred că ai multe lucruri în comun cu tânărul Arthur şi cred că destinul tău este să ne salvezi.

Chelsea savura momentul.

Tamani părea îngrozit.

Laurel îşi dăduse seama ce avea Jamison să-i ceară lui David, şi ar fi vrut să-l oprească, să-i spună lui David să refuze, să-i spună că nu trebuia să facă asta, că suferise îndeajuns numai că se aflase în preajma ei. Nu mai trebuia acum să fie şi soldat al Avalonului.

- David, tu, cel cu nume de rege, zise Jamison pe un ton ceremonios, a sosit timpul să dovedeşti că eşti eroul în care Laurel a crezut întotdeauna. Vrei să ni te alături să apărăm Avalonul?

Laurel se uită la Chelsea, dar îşi dădu seama pe dată că era incorigibilă. Se uita fix la sabie şi pe faţă i se citea gelozia, de parcă şi-ar fi dorit să existe şi pentru ea un rol asemănător.

David îşi întoarse privirea spre Tamani, iar Laurel speră ca măcar Tamani să spună ceva, orice, pentru a-l împiedica pe David să accepte

propunerea. însă între cei doi avu loc o conversaţie mută, iar invidia începu să se citească şi pe chipul lui Tamani.

Când David se întoarse, în sfârşit, spre Laurel, ea închise ochii, semn că nu ştia ce-ar fi fost mai bine să facă. Oare înţelegea ce-i cerea Jamison? Ştia cât sânge i se cerea să verse? La urma urmei, aici erau în Avalon. Tărâmul ei natal, fie că îşi amintea sau nu. Atât de multe vieţi care atârnau de-un fir de păr.

Nu era o decizie pe care s-o poată lua ea în locul lui.

Stătu acolo încremenită şi deschise ochii. Nu se clinti, nici măcar nu clipi. Dar văzu pe chipul lui decizia pe care o luase.

- Da, zise el, uitându-se în ochii ei.

Jamison îi întinse mâna, iar lui David nu-i trebui mai mult de-atât. Trecu pe sub arcada de marmură şi se uită la sabie. îi atinse mânerul, la început cu teamă, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l lovească. Văzând că nu se întâmplă nimic, mai făcu un pas şi îşi propti picioarele de o parte şi de alta a săbiei strălucitoare.

Apoi, cu degetele încleştate pe mâner, o smulse din piatră

Capitolul 10

.Aerul din jur părea electrizat când lama transparentă ieşi din lespede, şi Laurel se dădu fără să vrea în spate în momentul în care torentul de energie mătură încăperea. îl simţi pe Tamani lipindu-şi pieptul de umerii ei şi braţele de coate, pentru a o sprijini să nu cadă, şi se simţi recunoscătoare. David stătea nemişcat şi se uita lung la sabia din mâna lui, cercetând-o atent.

Jamison chicoti şi, când se întoarseră cu toţii spre el, îl văzură zâmbind cu gura până la urechi.

- Nu mi-e ruşine să recunosc că nu eram convins că va funcţiona. După toţi anii ăştia, pentru mine e un vis împlinit. Apoi îşi drese glasul şi deveni serios. Trebuie să ne mişcăm repede. Regina poate sosi dintr-o clipă-n alta. Tamani, sigur îţi doreşti şi tu ceva.

Jamison îl invită cu un gest să se uite la colecţia mică de arme care scânteiau pe peretele dinspre răsărit, unde era lespedea de granit, acum goală.

- Sunt minunate, spuse Tamani dintr-o suflare şi atât de încet, încât Laurel se îndoi că-l mai auzise cineva. Se duse spre ele şi luă o suliţă cu două capete foarte ascuţite. De data asta, Laurel nu simţi acelaşi disconfort ca în preajma armelor de foc, dar pe-aproape. Tamani se întoarse şi cântări suliţa în mâna dreaptă, ridicând-o şi coborând-o de câteva ori, după care dădu din cap. Ca greutate, e OK pentru mine, zise el foarte serios; îşi luase vocea aceea de santinelă, semn că era gata de luptă, lucru care pe Laurel o sperie mai mult decât suliţa.

- Domnule?

Se întoarseră cu toţii spre David. în ciuda puterii nefireşti pe care o emana, părea cam dezorientat.

- Da, David, răspunse Jamison.
- Nu... nu înţeleg. Ce trebuie să fac?

Jamison înaintă şi dădu să pună mâna pe umărul lui David, dar aceasta îi alunecă. David se uită confuz la ea, iar Jamison şi-o retrase şi zâmbi de parcă tocmai ar fi descoperit un lucru minunat.

- Crede-mă, va fi la fel de simplu ca atunci când învârti sabia. Ea te va călăuzi şi va face în locul tău tot ceea ce tu nu vei putea face. Numai că va trebui, la fel ca Arthur demult, să ai curajul să-ţi înfrunţi duşmanii şi forţa de a rămâne în picioare. Făcu o pauză, după care spuse: Ceea ce îţi cer nu e deloc uşor, dar stă în puterile tale. Asta îţi garantez. Acum, haideţi! mai zise el, adresându-li-se tuturor. E timpul să plecăm.

Nimeni nu scoase o vorbă cât străbătură camerele de la etaj, coborâră în hol şi se îndepărtară de palat. Jamison fu cel care rupse tăcerea când trecură pe sub arcada din marmură albă de la capătul aleii.

- Dacă o luăm pe drumul pe care am venit, poate reuşim să nu dăm nas în nas cu regina, zise Jamison întorcându-se spre ei, iar vântul îi duse vorbele la urechile lor.
- Şi de ce-ai vrea să fie aşa, Jamison?

Vocea reginei Marion răsună încet şi mocnit când urcă treptele spre arcada albă. Laurel văzu în spatele ei un şir lung de santinele în uniforme verzi, cu armele pe umăr, printre care şi Am *Fear-faire* care se aflau în slujba ei.

Jamison se opri imediat şi, chiar dacă îşi pierdu o clipă curajul, şi-l recăpătă imediat.

- Pentru c-aţi fi foarte supărată pe mine, răspunse el scurt. Şi nu avem timp pentru aşa ceva.

Laurel observă că reginei îi ardeau buzele să întrebe, dar nu spuse nimic, ci se mulţumi să-l studieze pe fiecare-n parte. Când ochii îi căzură pe Excalibur, fu şocată.
- Jamison, ce-ai făcut?
- Ceea ce Cele Tăcute ştiau că Domnia Voastră nu veţi face niciodată, spuse Jamison imperturbabil.
- Sper că eşti conştient de consecinţe.
- Sunt conştient de consecinţele din trecut, însă nu cred că trecutul trebuie să dicteze prezentul.
- într-o bună zi, vei condamna la moarte tot Avalonul, Jamison.
- Asta numai dacă nu cumva reuşesc s-o opresc pe Domnia Voastră să-l ucidă înainte, răspunse Jamison, iar în vocea lui se simţea o furie mută.
Ochii reginei se aprinseră de mânie la început, după care Laurel citi în ei ceva ce aducea a milă.
- Eşti aşa de căpos! Până şi Cora zicea că nu cedezi niciodată când îţi pui ceva în cap. în fine, fă cum doreşti. Dar ţine minte că ramura care nu se pleacă se rupe prima când vine furtuna. Eu refuz să-mi asum orice responsabilitate pentru moartea ta. Haide, Yasmine!
Tânăra zână de iarnă se duse şi-l luă de mână pe Jamison.
- Vreau să vin cu tine, îi zise ea, şi în ochi i se citi hotărârea.
însă Jamison clătină din cap.
- Nu poţi. După ce-i aruncă o privire lui Marion, se aplecă şi-i şopti lui Yasmine la ureche: Dacă am fi fost amândoi acolo să te apărăm, poate. Singur însă n-am încredere că sunt în stare.

- Nici nu trebuie, ripostă Yasmine neînfricată. Mă descurc.

- Nu-mi permit să-ţi pun viaţa în pericol, spuse Jamison clătinând din cap.

- Doar n-ai să mori, nu-i aşa? întrebă Yasmine aruncându-i reginei o privire plină de reproş.

- Sigur nu intenţionez asta.

Yasmine îi privi în fugă pe Laurel şi pe Tamani, după care vorbi atât de încet, încât Laurel se chinui să înţeleagă ce spune:

- Pot face lucruri măreţe. Ani întregi mi-ai spus că pot, şi chiar voi face *lucruri măreţe*.

- Tocmai de-asta trebuie să rămâi aici, îi zise Jamison nângâind-o pe obraz. Ceea ce urmează să facem noi tiu e măreţ; e doar necesar. Acum e nevoie mai mult ca oricând să rămâi în viaţă ca să poţi realiza acele *lucruri măreţe*. Avalonul nu-şi permite să te piardă, altminteri, toate eforturile noastre ar deveni zadarnice din momentul în care ar începe să dea roade.

Indiferent dacă înţelesese sau nu vorbele cu tâlc ale lui Jamison, Yasmine încuviinţă din cap şi porni să o prindă din urmă pe Marion, care nu o mai aşteptase. Jamison le petrecu cu privirea pe cele două zâne până ajunseră la palat şi se puseră la adăpost împreună cu propriii *Am Fear-faire*. Abia atunci se întoarse spre ceilalţi.

- Haideţi! spuse el încordat, conducându-i pe potecă în jos.

- Sunt... aşa de multe, zise Laurel spre Tamani în timp ce-l urmau pe Jamison şi treceau pe lângă santinele care mărşăluiau în sus, pe cărarea care ducea la Palatul de Iarnă.

- Două sute, plus, minus, spuse printre dinţi Tamani.

- Două *sute*? exclamă Laurel, care simţi că i se taie respiraţia. Regina chiar are nevoie de-atâţia oameni?

- Bineînţeles că nu, răspunse Tamani.

Laurel şovăi, după care zise:

- Îşi permite Avalonul să renunţe la atâtea santinele?

- Bineînţeles că nu, repetă Tamani, cu ochii goi. Să mergem!

O luă de mână şi se duseră după Jamison, David şi Chelsea. Laurel simţea că picioarele i se mişcau singure în timp ce cobora pe poteca spre Grădina Porţii. Şirul de santinele se încheiase, în sfârşit, şi nu peste mult timp nu le mai auziră nici tropăitul, ascultându-şi acum doar răsuflarea şi târşâitul propriilor paşi.

Laurel ridică brusc capul când o împuşcătură asurzitoare spulberă liniştea.

- Am ajuns prea târziu, spuse printre dinţi Tamani.

- Sunt aici? întrebă Laurel. „Au ajuns prea repede!”

- Şi au arme de foc, adăugă David, palid la faţă.

- Nu contează, îi încurajă Jamison. Noi avem ceva mai bun. Poate că voi, ăştia mai tineri, ar fi bine s-o luaţi înainte. Mă tem că tulpinile-astea bătrâne vă încetinesc din drum.

Ceilalţi se întoarseră să se uite la sabia strălucitoare, în profund contrast cu faţa lividă a lui David. Dar Tamani strânse tare suliţa în mână şi zise:

- Haideţi să omorâm nişte troli!

Cei patru alergară până la Grădina Porţii, unde domnea un vacarm total. Sus pe ziduri erau înşirate santinele înarmate cu arcuri şi praştii; altele împărţeau cuţite şi suliţe. Majoritatea

santinelelor erau aproape panicate şi întreaga operaţiune părea fără cap şi coadă.

- Caesafumul nu-şi face efectul! o auzi Laurel pe o santinelă în armură strigând spre o zână de primăvară îmbrăcată simplu, care căra o roabă plină cu poţiuni. Nimic din ce ne-au dat Amestecătoarele nu funcţionează! Du-te înapoi la zânele de primăvară şi spune-le că avem nevoie de mai multe *armei*

-Eu...

Dar răspunsul zânei anonime se pierdu în zgomotul de piatră sfărâmată la cincisprezece metri distanţă de intrarea în grădină. De îndată, un strigăt se înălţă în văzduh:

- Breşă în zid!

- Trebuie să închidem breşa, zise Tamani. Grădina e-al doilea punct de îngustare, după porţi. Trebuie să ţinem în frâu ameninţarea, până soseşte Jamison. David, treci pe poziţie.

David clipi, fără să priceapă ce i se cerea.

- Adică, te vreau în linia întâi. Nimic nu te poate răni.

- Eşti sigur? întrebă David, cu un tremur în voce când rosti primul cuvânt.

Tamani îi răspunse hotărât:

- Sunt *sigur*. Totul e să nu laşi sabia din mână. După spusele lui Jamison, nimeni nu poate să ţi-o ia sau să te facă s-o scapi. Dar, chiar şi aşa, *nu-i da drumul* indiferent ce se-ntâm- plă. Câtă vreme o ai în mână, o să-ţi fie bine.

David încuviinţă din cap, iar Laurel recunoscu expresia aceea împietrită de pe chipul său. Era aceeaşi pe care o avusese şi când o scosese din râul Chetco, sau când o dusese peste ocean până la far, ca s-o salveze pe Chelsea, sau când insistase să se întoarcă să o păzească pe Yuki cu o noapte în urmă.

Ăsta era David, nimic nu-i stătea în cale.

înfipse vârful săbiei în pământ şi îşi şterse mâinile de blugi. Chelsea ţopăia entuziasmată de pe un picior pe altul lângă Laurel, căreia îi venea s-o ia de braţ şi s-o ţintuiască locului. După ce trase adânc aer în piept, David îşi pocni degetele - oare de câte ori îl văzuse făcând asta? - şi luă din nou sabia în mână.

- Fir-ar să fie! mormăi Chelsea în barbă, oprindu-se, în sfârşit, din ţopăit. Dacă tot e să mor azi, măcar s-o fac şi pe-asta. Stai! strigă ea înainte ca David să atingă sabia.

David abia apucă să se întoarcă spre ea, că Chelsea îl apucă de faţă, îl trase în jos şi-şi lipi hotărâtă buzele de ale lui. Laurel văzu scena mai mult ca pe o fotografie decât ca pe un fapt real. Chelsea. Sărutându-l pe David. Nici vorbă de dragoste sau seducţie, ci mai curând de disperare şi bravadă. Cu toate astea, Chelsea îl *săruta* pe prietenul ei.

„Nu e prietenul meu", îşi spuse Laurel, care îşi lăsă capul în pământ, chinuindu-se să scape de acel ciudat sentiment de gelozie. Când îşi ridică privirea, momentul trecuse.

Roşie la faţă, Chelsea plecă învârtindu-se de lângă David şi se feri să privească în ochi pe cineva, în special pe Laurel.

David rămase cu gura căscată o clipă, după care îşi reveni, apucă sabia şi, sprijinind-o de umăr, o luă pe urmele lui Tamani.

Şi el încercă să nu se uite în ochii lui Laurel.

Praful din aer se risipise deja când ajunseră la spărtura din zid şi văzură că trolii erau înarmaţi până-n dinţi. Laurel se aştepta ca soldaţii Kleei să aibă arme, dar „armă" era un cuvânt care n-avea nicio legătură cu arsenalul lor. Aveau puşti semiautomate, puşti de asalt, mitraliere, genul de arme pe care Laurel le mai

văzuse doar în filme. Santinelele nimeriseră câţiva troli în momentul în care încercau să pătrundă prin breşă - corpuri ciuruite de săgeţi zăceau dincolo de zid ca o mărturie a vigilenţei arcaşilor -, dar trolii rămaşi în viaţă le aşteptau pe zâne să iasă din ascunzătoare, de la adăpostul zidurilor de piatră, şi să înceapă lupta.

David păru să şovăie o clipă, după care făcu exact ce se aşteptau trolii să facă: ridică sabia şi intră prin gaura din zid. Când primul trol înarmat îl zări şi deschise focul, Tamani le trase pe Chelsea şi pe Laurel la pământ, în spatele unui plop, nu înainte ca Laurel să apuce să-l vadă pe David lăsând capul în jos şi ridicând o mână în aer, ca şi când ar fi încercat să se apere. Un al doilea trol i se alătură primului, iar zgomotul sacadat al împuşcăturilor se auzi ca un mănunchi de pocnitori, care pe Laurel o asurziră şi îi acoperiră ţipătul.

Se chinui să tragă cu ochiul de după copac ca să vadă ce făcea David şi, spre uşurarea ei, era încă în picioare. El îşi cercetă mâinile şi îşi pipăi faţa, după care ţinu sabia întinsă în faţă şi o studie de la vârf la mâner. Apoi se aplecă şi luă ceva de pe jos.

Laurel nu îşi dădu imediat seama că mărgeaua metalică, puţin pătrăţoasă, era, de fapt, un glonţ. David stătea acolo în picioare, surd la lupta din jur, şi se holba fascinat la bucata diformă de metal.

- Da! Sabia chiar funcţionează! strigă Tamani printre împuşcături, ferindu-se din calea unui glonţ care tocmai găuri trunchiul copacului atât de aproape de faţa lui. Acum *ucizi,* te rog, şi nişte troli?

David scutură din cap de parc-ar fi vrut să-şi limpezească gândurile, după care se întoarse şi-şi cântări din privire inamicii. Câţiva rânjiră

spre el amenințător; David arăta ca un copil care încerca să atace un tren de marfă cu un băț. însă, când învârti stângaci sabia fermecată, pe cel mai apropiat trol îl spintecă în două.

Laurel nu știa la ce să se aștepte, dar sigur nu sperase ca trolul să se prăbușească la pământ în două bucăți complet separate.

Aproape că nici David nu se așteptase la asta. Se opri să se uite la cadavrul sângerând de la picioarele lui. Ceilalți troli se repeziră la el urlând, cu pumni, cuțite și bâte, dar nu reușiră decât să-l înghiontească. Smucindu-se, mai mult din reflex decât intenționat, David ridică din nou sabia și mai răpuse un trol, care căzu în sânge la pământ, făcut bucăți.

- Jap-jap! șopti Chelsea, impresionată.

Cu ochii la cele *două* cadavre de la picioarele lui, David rămase din nou înmărmurit. Laurel vedea cum pieptul i se umfla și dezumfla ritmic la vederea carnajului.

- David! Deși tăioasă, Laurel distinse puțină îngrijorare în vocea lui Tamani. Trolii rămași își reveniseră din șoc, agitându-și din nou armele și pregătindu-se să atace.

Trezit la realitate, David se încruntă și, făcând un salt înainte, tăie în două pistolul uriaș al unlii trol, iar pe altul îl despărți de armă retezându-i mâinile. Brațul în care ținea sabia se legăna din ce în ce mai amenințător, spintecând metal și carne deopotrivă, cu același efort cu care un cuțit de friptură spintecă o bucată de gelatină.

După ce David reuși să creeze un gol în tabăra trolilor, Tamani ieși de la adăpostul copacilor și strigă:

-Aduceți niște santinele la dărâmătură! Toți cei care nu au armă, să vină să pună la loc bucățile de piatră!

Santinelele doborâseră mulţi dintre trolii care se năpustiseră pe poartă, însă mulţi nu erau îndeajuns; santinelele pierdeau teren. Lupta izbucnise în mai multe puncte din Grădină, iar arcaşii căţăraţi pe ziduri se străduiau să-i ţină pe troli grupaţi, astfel încât să nu rănească santinelele.

- Sunt prea mulţi, strigă David, clătinând din cap. N-am cum să ajung la timp să-i opresc ca să nu mai dărâme din zid.

- Atunci hai măcar să-i ţinem în loc! zise Tamani. Dac-ai reuşi să nu-i mai laşi să intre, poate...

însă îşi înghiţi cuvintele când văzu un grup de şase sau şapte troli ieşind de la umbra copacilor şi luând-o la fugă spre gaura din zid. înainte ca santinelele de pe zid să apuce să reacţioneze, din pământ ţâşniră nişte rădăcini groase, care împroşcară cu pământ negru înjur. Mişcările lor ameninţătoare o făcură pe Laurel să se gândească o clipă că Yuki sosise cu gândul să-i termine pe toţi, când, dintr-odată, rădăcinile se rotiră invers şi-i izbiră pe troli de copaci, transformându-le urletele de luptă în ţipete de durere.

- De acord! spuse Jamison, care se apropia dinspre intrarea în grădină. Pe drum îşi recuperase propriii Am *Fear-faire,* care se vedea că erau gata să lupte alături de el. Dacă David e-n stare să apere singur poarta, atunci santinelele cred că pot curăţa grădina.

Laurel nu pricepea cum reuşea Jamison să-şi păstreze calmul şi optimismul în mijlocul unui asemenea haos, însă când santinelele din apropiere îl auziră şi căpătară curaj, Laurel îşi dădu seama că asta fusese şi ideea.

- Multe dintre santinelele astea n-au văzut în viaţa lor un trol, cu atât mai puţin să fi ucis vreunul, le şopti Jamison lui Tamani şi lui David, confirmând concluzia la care ajunsese şi Laurel. Tamani, experienţa ta e nepreţuită aici. Dacă-mi dai voie să am eu grijă de zâna pentru care răspunzi, îţi promit să ţi-o înapoiez teafără şi nevătămată. Tu du-te, te rog, şi dă-i lui David o mână de ajutor acolo la poartă.

Tamani dădu din cap, dar scrâşnea din dinţi. Laurel ştia că nu-i făcea nicio plăcere s-o părăsească, dar nu voia să se certe cu Jamison. David nu zise nici el nimic, însă aruncă o privire înapoi spre Laurel şi Chelsea, înainte s-o ia printre copaci după Tamani.

- Staţi pe-aproape! zise Jamison fără să se uite la ele, complet absorbit de desfăşurarea de forţe.

Când făcu un semn din cap, doi dintre Am *Fear-faire* veniră şi le băgară pe Laurel şi pe Chelsea în interiorul cercului lor protector.

Jamison luă la pas Grădina Porţii, de parcă şi-ar fi făcut plimbarea de seară. Când întâlni doi troli îmbrăcaţi în negru care smulgeau bucăţi de piatră din zid, se aplecă şi îşi întinse braţele în faţă. Luându-se după el, doi stejari uriaşi se aplecară şi ei, cu crengile lor puternice trosnind şi gemând în timp ce îi prindeau în strânsoare pe troli, ridicând bestiile la o asemenea înălţime, încât Laurel ştiu că n-aveau nicio şansă să supravieţuiască impactului cu pământul.

înainte ca Laurel să-şi imagineze măcar cum era să fii ameninţat cu moartea de un stejar, întâlniră un grup mic de santinele care luptau cu disperare împotriva unor troli care se înarmaseră cu crengi masive, mânuindu-le ca pe nişte bâte gigantice. Laurel se gândi că, în curând, armele de lemn aveau să se întoarcă împotriva lor; în

schimb, pe unul dintre troli, care îl atacase pe Jamison, îl înghiţi deodată pământul, deşi se zbătuse nebuneşte să se agaţe de noroiul care-i acoperea, încet, capul cu totul.

Unul câte unul, ceilalţi troli dispărură la fel, ca şi cum ar fi fost înghiţiţi de nisipuri mişcătoare. În timp ce ultimul trol dădea să fugă, Laurel văzu din nou rădăcinile pe care Jamison le invocase să-i tragă pe troli în pământ şi să-i îngroape de vii în solul fertil al Avalonului.

Laurel încerca să stea cu ochii pe băieţi cât dădea Jamison un tur al grădinii, ajutându-le pe santinele. Era aproape imposibil să nu vezi jeturile de sânge împrăştiate de sabia fermecată cu fiecare rotire. Departe de a arăta ca un spadasin, David semăna mai mult cu un fermier la culesul de primăvară, strângând o recoltă nesfârşită de monştri urlători. Era cu adevărat invincibil. Nu conta dacă doar dădea instrucţiuni sau lupta propriu-zis, la fiecare mişcare a săbiei lui trupuri de troli căzeau secerate.

Din când în când, Laurel îl zărea pe Tamani în focul luptei, dând ordine în stânga şi-n dreapta cât îl ţinea gura, însă, deşi era îmbrăcat cu tricoul tatălui ei, îi era greu să-l urmărească cu privirea când se amesteca cu celelalte santinele, cu toţii rotindu-şi săbiile deasupra capului, ţinându-şi spatele unul altuia şi străduindu-se să-i încolţească fără încetare pe troli.

Când intraseră, la început, în grădină, Laurel nu crezuse că o mână de luptători puteau avea vreo şansă în faţa hoardei dezlănţuite care năvălea pe poartă neîncetat. Acum însă, cu ajutorul lui Jamison şi al Excaliburului, băieţii îi respingeau pe troli încet, încet, împingându-i dincolo de poartă.

Ieşiseră învingători.

Dintr-odată, la fel de abrupt cum începuse, bătălia pentru poartă luă sfârşit. Strigătele

santinelelor deveniră asurzitoare în clipa când strânseră rândurile în jurul puţinor troli care mai rămăseseră. După ce căzu şi ultimul, privirile tuturor se îndreptară spre poartă.

Capitolul 10

Dintr-acolo însă nu mai venea nimic.Liniştea care se lăsă după vacarmul bătăliei era asurzitoare. Laurel se obişnui treptat şi reuşi să audă gemetele şi suspinele de durere al zânelor rănite şi zumzetul santinelelor de pe ziduri, care le dădeau vestea cea mare celor care nu puteau vedea cu ochii lor.

Tamani îşi oblojea un umăr, iar în ochi i se citi prudenţa când se apropie cu David de cercul de *Am Fear-faire* al lui Jamison.

- Am câştigat? întrebă în şoaptă Chelsea. Jamison poate închide poarta acum?

Tamani clătină din cap.

- Nu s-a terminat, zise el încet. Dac-ar fi fost aşa, ar fi venit să ne spună santinelele mele. Scrâşni din dinţi. Klea şi Yuki se află în continuare pe partea cealaltă.

- Cu toate astea, zise Jamison invitându-i cu un gest pe Tamani şi pe David în cercul lui, dacă nu câştigăm bătălia, sigur o vor începe ele din nou, la un moment dat.

- Avem o forţă rezonabilă aici. O să-i conduc eu, se oferi Tamani.

- Lasă-mă pe mine, interveni David, ridicând sabia în aer.

Tamani şovăi. Laurel văzu în privirea lui lupta dintre mândrie şi raţiune care se dădea în el. Dar prudenţa câştigă; Tamani dădu din cap şi începu să le dea ordine santinelelor adunate, care îşi sprijiniră iarăşi arma de umăr şi începură să se aşeze în formaţie.

însă Laurel stătea cu ochii pe poartă. Vedea brazii roşii de California care străjuiau luminişul, care acum părea *pustiu*. Unde erau santinelele? Sau ceilalţi troli? I se păru că zăreşte o siluetă neagră, dar îşi spuse că fusese, probabil, doar o umbră.

Atunci, pe sub poartă se rostogoli o chestie micuţă, galbenă.

Imediat, obiectul fu înghiţit de pământ - Laurel nu se îndoia că fusese mâna lui Jamison - exact când şi mai multe bombe se rostogoliră la fel şuierând pe sub poartă şi împrăştiind nori verzui, toxici de gaz, care se ridicau şi se răspândeau incredibil de repede.

Laurel apucă să tragă o gură de aer înainte ca fumul s-o învăluie. Valul de bombe nu se mai oprea, iar Laurel clipea des şi strângea din ochi încercând să distingă ceva prin pâcla groasă. îl văzu îngrozită pe Jamison clătinându-se şi căzând apoi în iarba ca de smarald, împreună cu propriul *Am Fear-faire*. Santinelele rămase în picioare asistară la prăbuşirea zânei de iarnă, după care se întoarseră, cuprinse de panică, şi fugiră de ceaţa invadatoare. Numai că aceasta se răspândea mai repede decât puteau ei fugi. Reţeta specială a Kleei, fără îndoială.

Ţinând piept mulţimii de santinele care băteau în retragere, Laurel se învârtea pe loc, străduindu-se să-şi găsească prietenii. îl zări pe David, care stătea ca o stană de piatră în mijlocul unui puhoi turbat de zâne; ţinea Excaliburul în mână şi se uita lung la sabie, ca şi când ar fi întrebat-o: „Şi acum ce-ar trebui să fac?" La cât de repede se răspândea gazul, nu-i rămânea decât să fugă cu ceilalţi. Chiar dacă avea Excaliburul cu el, tot trebuia să respire.

Laurel îşi dădu repede seama că putea să-l salveze.

La fel cum îl mai salvase o dată, mai demult.

Se repezi spre David şi-l apucă de partea din faţă a tricoului mânjit de sânge uscat. Brusc, mâna i se retrase ca şi când ar fi atins o stafie;

abia atunci îşi aminti că, atâta vreme cât David ţinea în mână Excaliburul, nu putea să-l atingă. Se simţi împinsă înainte de mulţimea disperată şi încercă să-şi înăbuşe lacrimile.

Şi atunci, David o luă de încheietură şi o trase lângă el. Avea privirea rece şi o strânse tare de mână, luând-o de gât cu cealaltă, dintr-o parte, aşa cum obişnuia. îşi simţi inima bătându-i tare în timp ce se apropie de el şi îşi lipi buzele de gura lui.

Auzi atunci un sunet ciudat şi, deschizând ochii, o văzu pe Chelsea cu mâna la gură, privindu-i. în spatele ei, Tamani renunţase să mai tragă de trupul inert al lui Jamison şi rămăsese holbându-se la ei, confuz.

Laurel trase o gură de aer şi se uită în jurul lui David, dând cu ochii de privirile lor.

- Respiraţi! le ordonă ea, având grijă să nu inhaleze nici măcar o gură din aerul poluat.

Ochii lui Chelsea sclipiră ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama de ceva şi se întoarse spre Tamani, zâmbindu-i larg. Apoi îi luă hotărâtă capul între mâini şi îl sărută.

Şi iată-i stând acolo, patru siluete abandonate de cei vii, înconjurate doar de moarte, agăţându-se unele de altele.

După experienţa pe care o avusese cu David pe fundul râului Chetco, Laurel ştia că puteau să-şi facă respiraţie gură la gură unul altuia pentru mult timp. Dacă aveau grijă, probabil ar fi reuşit să scape de fum, indiferent cât de departe s-ar fi răspândit. Iar David ar fi putut astfel să ţină sabia în mână între două respiraţii.

„Dar ce ne vom face fără Jamison?"

Laurel se desprinse de David şi se aşeză în genunchi lângă Jamison. îşi puse mâinile pe pieptul lui şi, spre surprinderea ei, ele se ridicară

când bătrâna zână începu să respire. Laurel era aproape convinsă că văzuse numai ce-şi dorea să vadă, dar mai încercă o dată.

„Jamison trăieşte!”

Laurel se întoarse şi-l luă pe Tamani de braţ. îi puse apoi mâna pe pieptul lui Jamison, care se umfla şi se lăsa încet, şi se uită cu subînţeles în ochii lui. Tamani răsuflă uşurat când înţelese, în sfârşit.

Asta însemna că gazul nu ucidea imediat şi că cele mai multe zâne din jurul lor erau încă în viaţă... dar pentru cât timp?

Auzind foşnetul de paşi prin iarba deasă, îşi dădură seama că nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Laurel se opri şi scrută ceaţa. Nu reuşea să vadă decât nişte umbre, dar siluetele gigantice, care nu erau nicidecum ale unor zâne, îi spuneau tot ceea ce trebuia să ştie. Asaltul urma să reîn- ceapă în curând. Indiferent ce somnifer gazos folosiseră, ideea fusese doar să îi facă să se retragă din poziţia avantajoasă pe care o deţineau.

Cerându-i prin semne lui Chelsea ajutorul, Tamani îl întoarse pe Jamison cu faţa în sus şi-l traseră după ei pe sub porţile de lemn, până în partea din faţă a grădinii. Pe măsură ce se apropiau de zid, fumul părea să se subţieze, iar când trecură de intrarea de lemn masiv, aerul devenise deja curat şi respirabil.

- Atacaţi!

Era un strigăt înăbuşit; zânele descoperiseră ascunzătoarea trolilor şi sperau să-i prindă cu garda jos.

Când reuşi să respire, în sfârşit, Tamani strigă:

- Fără săgeţi!

Santinela care le dădea ordine arcaşilor de sus, de pe zidul grădinii, se uită în jos.

- Nu putem lupta cu ei acolo, înăuntru! Nici măcar nu-i putem vedea. De data asta, o să dărâme negreşit zidul. Tot ce putem face e să trimitem cât mai repede o ploaie de săgeţi de-aici de sus.

- E un gaz care te adoarme, răspunse Tamani. Toată lumea care îl inhalează măcar o dată devine neputincioasă, dar rămâne în viaţă; dacă trageţi acum - mai ales, orbiţi de fum, cum sunteţi -, o să omorâţi tot atât de multe zâne ca troli. Trebuie să batem în retragere. Să adoptăm o poziţie defensivă.

Comandanta santinelelor închise ochii o clipă şi spuse printre dinţi:

- Nu ne abandonăm poziţiile, zise ea. O să mă gândesc eu la ceva.

După care dădu fuga la cel mai apropiat arcaş, încercând, cu siguranţă, să pună la cale un plan de rezervă.

Laurel spera să fie un plan bun.

- David?

în vocea lui Chelsea se simţea îngrijorarea, aşa că Laurel se întoarse să se uite la David, care se uita, cu ochii mari, la mâna lui liberă, pătată cu roşu, întorcând-o când pe o parte, când pe alta. Şi hainele îi erau pline de sânge; îşi pipăi cu grijă faţa, brăzdată de dâre roşii-maronii de sânge uscat.

- David? repetă Chelsea, dar ochii lui priveau în gol, în timp ce îşi ducea mâna la frunte.

Nu dădea semne c-ar fi auzit ceva.

- David! strigă Laurel la el, cât îndrăzni şi ea în condiţiile date.

De data asta, îşi ridică privirea, iar Laurel simţi că i se face rău când îi văzu groaza din ochi.

- Laurel, nu... eu nu...
Laurel îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl obligă să o privească în ochi.
- E OK. O să fie bine, îl încurajă ea.
Probabil că abia acum începuse să înţeleagă ce făcuse. După câteva secunde, privirea i se linişti. Laurel ştia că doar îşi îndepărtase pentru o vreme spaima - avea să aibă de-a face cu ea mai târziu -, dar deocamdată avea o misiune.
Trase adânc aer în piept, îşi luă iarăşi sabia de jos şi îşi ocupă poziţia la intrarea în grădină.

Laurel se uită din nou la Tamani, care o întinsese pe jos pe bătrâna zână de iarnă şi asculta să vadă dacă mai respiră.

- E praf. Trebuie să găsim o cale să-l trezim.

- Trebuie să mergem la Academie, zise Laurel. Sigur găsim pe cineva acolo care să-l trezească. „Ar fi trebuit să-mi aduc trusa”, îşi spuse Laurel cu părere de rău. Dar apoi se gândi la altceva: Ei habar n-au de imunitate. O să fie vai de ei dacă intră trolii acolo.

Doar gândul la prăpădul pe care un singur trol imun îl putea face în Academie o îngrozea. Darămite o armată întreagă...

- Nu sunt singurii, zise Tamani cu asprime.

- Trebuie să plecăm *acum*, spuse Laurel, trăgându-l de mânecă pe Tamani. Trebuie neapărat să ajungem la Academie şi să-i avertizăm. Ei îl pot trezi pe Jamison. Sunt sigură de asta.

- N-avem *timpi* spuse printre dinţi Tamani. Şi nici spate. Cu Jamison în spinare acolo pe deal suntem poame numai bune de cules pentru orice trol care ne iese în cale. Şi dacă

ajungem la Academie, ai dreptate, ei sunt neajutoraţi. Nu putem risca să-l pierdem pe Jamison. Va fi mai în siguranţă dacă-l ducem la zânele de primăvară. Acolo sunt santinele şi poţi încerca o grămadă de ingrediente ca să...

- Apreciez că ai încredere în mine, zise Laurel imperturbabilă, întrebându-se dacă nu cumva Tamani se dădea peste cap s-o protejeze, de fapt, pe *ea*. Dar dacă cineva îl poate trezi pe Jamison, acela e Yeardley. Şi, chiar dacă nu poate, cineva trebuie să-i prevină.

-Toţi oamenii mei au rămas acolo! se răsti Tamani, arătând cu degetul spre pâcla verzuie care plutea deasupra grădinii împrejmuite de zid. Iar santinelele de-aici refuză să se retragă. Nu avem pe cine să trimitem. Doar dacă...
Făcu o pauză şi privirea i se opri asupra lui Chelsea. TU eşti rapidă, zise el.

- Nu, se împotrivi încet Laurel.

- Chelsea, spuse Tamani, întorcându-se cu totul spre ea. Trebuie să alergi.

- Sunt bună la chestia asta, zise ea, dând din cap.

- Pe poteca asta, în sus, o să vezi o construcţie gri uriaşă pe dreapta - acoperită cu plante agăţătoare cu flori, e imposibil s-o ratezi. Treci de porţile din faţă şi o iei drept în sus spre intrarea principală. Dacă eşti rapidă - mai rapidă decât ai fost vreodată în viaţa ta -, îi poţi salva.

- Nu! se opuse Laurel, mai tare, de data asta.

- Spune-le despre imunitate, convinge-i să înceapă să ridice baricade în dreptul intrărilor. Cât mai înalte şi mai solide cu putinţă. Şi ferestrele, să le astupe cumva. Sunt deştepţi - ca tine -, o să găsească ei o soluţie.

- Am plecat, zise Chelsea, ridicându-se din poziţia de start în care se aşezase.

- Nu! zise Laurel şi-l simţi pe David în spatele ei, apropiindu-se.

- Nu poate să se ducă singură, spuse David, învârtindu-şi sabia.

- Trebuie, răspunse Tamani. De tine am nevoie să mă ajuţi să-l păzim pe Jamison, iar de Laurel, să-l trezească. Regina nu ne va ajuta decât atunci când va fi prea târziu, aşa că el este în continuare cea mai bună şansă pe care o avem să câştigăm bătălia asta. Nu-l putem lăsa să moară.

- Eu am să fac asta, zise Chelsea fermă pe poziţie, după care se întoarse spre Laurel şi David. Dacă aveţi de gând să-mi oferiţi vreun ajutor, faceţi-o acum. Plec în zece secunde.

- Găseşte-l pe Yeardley! zise Laurel, nevenindu-i nici ei să creadă că spunea asta. Şi pe Katya. Spune-le că te-am trimis eu; o să te asculte. Apoi ezită o clipă. Nu le spune că eşti om, adăugă încet, urându-se că ştia că era mai bine aşa - spera ca, în toată agitaţia, să nu bage singuri de seamă. Chelsea încuviinţă din cap şi se uită în sus spre deal.

- Pe locuri... şopti ea. Start!

Laurel începu să tremure când îşi văzu cea mai bună prietenă atât de singură pe dealul acela imens.

- Nu ştiu dac-o să te pot ierta, în caz că moare.

Tamani rămase tăcut o vreme.

Ştiu.- Eu îl iau pe Jamison, zise Tamani. Chelsea *era* într-ade- văr rapidă, şi asta îi dădea speranţă, dar nu mai putea pierde timp făcându-şi griji pentru ea. O să le încercuim pe zânele de primăvară printre copaci. Ele o să ne ascundă suficient de mult timp încât să putem ajunge la mama. Sper ca experienţa ei de Grădinar şi a lui

Laurel de Amestecătoare să-i folosească la ceva. Cu puţin ajutor din partea lui Laurel, reuşi să-l ridice pe Jamison pe umeri. Laurel, hai cu mine! David, păzeşte-ne spatele!

În timp ce se îndreptau spre cartierul zânelor de primăvară, Tamani se întreba - nu pentru prima oară - dacă n-ar fi fost mai bine s-o ia pe drumul principal. Dar văzuseră cât de repede invadaseră trolii Grădina Porţii; de data asta, nu mai avea cine să le opună rezistenţă. Santinelele rămase în urmă aveau să-i mai ţină pe loc o vreme, însă Tamani nu era prea optimist; odată ce grădina avea să cadă în mâinile trolilor, următoarea mişcare a Kleei va fi să preia controlul asupra drumului principal. Cât timp îl căra pe Jamison în spinare, nu putea să fugă, ceea ce însemna că trebuiau s-o ia în jos, pe potecile ascunse, pe care se juca pe vremea când era doar un lăstar.

Încerca să nu se gândească la santinelele pe care le lăsase să moară.

„Se sacrifică pentru binele majorităţii”, îşi tot repeta în sinea lui, iar şi iar, în timp ce înaintau cu greu prin pădure, coborând dealul încet, dar fără să se oprească. Cu mulţi ani în urmă, Shar sădise în mintea lui acest concept - „binele majorităţii” -, dar niciodată nu-l înţelesese cu adevărat până atunci.

„Shar.”

Nu se putea gândi la asta acum.

Le luă mai puţin de o oră să ajungă la luminişul din spatele casei mamei lui Tamani, deşi li se păru o eternitate; Jamison nu era o zână masivă, dar parcă devenea din ce în ce mai greu pe măsură ce înaintau, iar Tamani se chinuia să-şi alunge oboseala. Dormise foarte puţin în ultimele zile.

- încet, şopti Tamani, cercetând cu privirea terenul cu iarbă care-i despărţea de casă. Străzile erau pustii, iar trolii nu dădeau semne să fi ajuns în acest cartier al zânelor de primăvară, dar Tamani ştia, din experienţă, că trebuiau să fie foarte atenţi. La semnalul lui, intrară în luminiş şi o luară la fugă spre copacul rotund în care locuia mama lui. Când ajunseră în spate, Tamani răsuci încuietoarea mascată cu măiestrie şi apăsă, dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou, dar tot nimic. Atunci, ridică bombănind un picior şi lovi cu toc tă puterea uşa ascunsă, care se deschise, aproape scoasă din ţâţâni.

Intră şi se opri exact înainte ca lama de la gât să-i străpungă pielea.

- Pe leagănul zeiţei, Tam! Mama îi luă cuţitul de la gât şi-i lăsă să intre. După ce ajunseră cu toţii înăuntru, mai aruncă o privire afară, după care închise repede uşa. Credeam c-au venit trolii. Micuţa Sora a trecut adineauri pe-aici şi mi-a zis că trolii se îndreaptă spre cartierul nostru. Mă gândeam să mă duc şi eu cu santinelele pe baricade.

- Acum am o misiune mai importantă pentru tine, zise Tamani, intrând în camera mamei sale şi întinzându-l pe Jamison în pătuţ.

- Zeiţă a pământului şi cerului, ăla e... Jamison? exclamă mama lui, scoţându-şi imediat apărătoarea pentru braţ şi aşezându-se în genunchi lângă pat. Ce-a păţit?

Tamani îi explică foarte pe scurt.

- Trebuie să-l trezim. M-am gândit că poate o ajuţi tu pe Laurel să facă asta.

- Sigur, se învoi mama lui, dându-şi jos şi restul armurii. Păcat că bătrânul Tanzer s-a dus la Cele Tăcute. El ar fi ştiut exact ce e de făcut.
- Nu ştiam, zise Tamani, dezamăgit. îndrăznise să spere... Dar Laurel se putea descurca. Trebuia!

Văzând că Laurel nu înţelegea, Tamani îi explică:

-Tanzer a fost un prieten al mamei mele. Stă... stătea aproape.

- Cel mai bun Amestecător pe care l-am cunoscut vreodată, spuse mama, apăsând cu palmele obrajii pământii ai lui Jamison. Cândva, i-am cunoscut pe toţi. Deşi în cartierul ăsta nu vin prea mulţi.
- Ziceai ceva de baricade, spuse Tamani.

Mama lui încuviinţă din cap.

- Pe drumul principal, pe lângă spălătorii. Dacă trolii o să reuşească să treacă de ele, va trebui să luptăm în stradă.

„Niciun *dacă*." Deznădejdea începea să îl paralizeze încet-încet; regina le întorsese spatele, Jamison era inconştient, iar Grădina Porţii căzuse în mâinile trolilor.

Măcar îl aveau încă pe David.

Iar David avea sabia.

- încearcă tot ce-ţi trece prin cap ca să-l salvăm pe Jamison, zise Tamani, uitându-se apoi la Laurel. Orice truc de Amestecătoare îţi vine în minte. Noi doi trebuie să mergem pe baricade... să facem tot ce ne stă în putinţă.

Mama lui Tamani se încruntă la el, apoi se ridică în picioare şi-l trase deoparte, unde Laurel şi David nu-i puteau auzi.

- Ştiu ce e, zise ea, arătând din cap spre David. Nu-l pune în pericol doar ca să-ţi atingi tu scopul, Tam. O victorie necinstită nu se cheamă victorie.

Dar Tamani clătină din cap.

- Nu-i aşa. Are sabia, mamă. Aia despre care tot şuşotea Shar. E adevărat, l-am văzut folosind-o. Se uită la David. Jamison e la pământ, aşa că el e singura noastră speranţă.

O clipă, mama lui nu scoase o vorbă.

- E chiar aşa grozavă?

Tamani o strânse de mână.

- Atunci, duceţi-vă, zise ea. Zeiţa să vă aibă-n pază pe amândoi. Dădu să se îndepărteze, dar apoi se întoarse şi îl luă de braţ, trăgându-l din nou aproape şi mângâindu-l pe obraz.

- Te iubesc, băiatul meu. Să nu uiţi niciodată asta, indiferent ce-o să se-ntâmple azi.

Tamani înghiţi în sec şi dădu din cap. Se întoarse spre Laurel, care părea că vrea să spună ceva, dar nu era sigur că putea suporta ce avea ea de spus. O ocoli şi se duse la David.

- Eşti gata?

Erau aproape de uşă, când Laurel strigă:

- Tam, David! Tamani închise ochii şi încercă să fie tare în faţa vociferărilor ei, dar, o clipă, ea nu spuse nimic. Apoi, spre surprinderea lui, murmură doar atât: Aveţi grijă de voi.

Bucurându-se că fusese înţelegătoare de data asta, Tamani îi făcu cu mâna şi ieşi cu David prin faţă, după care o luară spre drumul principal. Nu dură mult şi începură să se audă zgomotele inconfundabile ale bătăliei.

- Nenorociţii ăştia de troli sunt aşa de rapizi, mormăi Tamani în barbă, după care strânse tare suliţa - venise timpul din nou. Rareori luptase - şi chiar se antrenase - cu o armă atât de subţire. Cu ea, trolii erau mult mai uşor de doborât decât cu cuţitaşele alea pe care le avea la el de obicei. Cu cât aveai o armă mai bună, cu atât aveau trolii mai puţine şanse, iar cu

fiecare trol ucis simţea că Laurel era mai în siguranţă.

Şi ce era mai important decât atât?

- Vreau să te duci la trolii cu puşti, îi spuse Tamani lui David peste umăr. Când am apărat poarta nu ne-am organizat deloc, şi nici de data asta nu prea vom avea cum, numai că majoritatea zânelor habar n-au cum arată o puşcă şi cu atât mai puţin cum să se ferească.

- Sigur, zise David, încordat.

Tamani trebuia să recunoască faptul că, pentru un civil fără antrenament, David făcea faţă cu brio misiunilor care i se puseseră în cârcă.

Tamani salută scurt cu mâna când trecură pe sub un acoperiş plin cu arcaşi, care trăgeau peste o baricadă trainică. între două dealuri, drumul principal era străbătut de stâlpi ascuţiţi - majoritatea, buşteni de la gardurile de sârmă -, iar pe dealuri se strânseseră şi mai mulţi arcaşi, care aruncau săgeţi şi pietre peste trolii ce încercau s-o ia pe scurtătură. Lupta grea se dădea în valea din care începea drumul, dar câţiva troli scăpaseră şi acum încercau să distrugă bariera.

Tamani îşi ridică suliţa, dar o săgeată şuieră în aer şi lovi exact în piept ţinta pe care şi-o alesese. Tamani dădu la o parte bestia diformă şi o luă la fugă printre stâlpi, spre baricadă, cu David pe urmele lui.

Acum era înconjurat din toate părţile de Ademenitoare - şi unele erau chiar bune

-, în vreme ce santinelele în retragere luptau cot la cot cu îngrijitorii cu seceri şi cu Fierarii, care aveau ciocane. Totuşi, lui Tamani i se păru - când înjunghie un trol gata să atace o zână de primăvară foarte tânără, un băiat, care plesnea trolii cu o lopată cu coadă lungă - că, în mulţimea aceea pestriţă, erau mult prea mulţi lăstari verzi. Aproape deschisese gura să-i spună copilului să se

ducă acasă, dar apoi se gândi că nu avea ce să facă acolo. Să aştepte până veneau trolii să-l omoare? Nu, decise Tamani, nu avea de gând să descurajeze actele de curaj. Nici măcar dacă erau prosteşti

- .David, pe-aici! strigă Tamani, ducându-l în mijlocul tro- lilor. Dacă era prea aproape de zâne, era greu să rotească Excaliburul fără să le rănească; mai bine să fi fost înconjura): doar de duşmani. Aproape-am ajuns, îşi spuse el în şoaptă, înjunghiind un trol care încerca să-l înhaţe cu mâinile lui uriaşe. Nu mai ştia cu câte răni uşoare, neînsemnate se alesese în ziua aceea; nu avea niciuna care să-i pună viaţa în pericol, dar îi încetineau reacţiile. Când trolii începură să se repeadă la el în număr tot mai mare, îi deveni aproape imposibil să-i ucidă pe loc. David era de ajutor, dar trolii năvăleau de pe deal cu zecile.

încă erau departe de baricadă, când Tamani auzi un huruit înăbuşit. Se uită în sus şi văzu câteva zâne în picioare pe acoperişurile de la marginea cartierului, cu mâinile spre cer, trăgând încet de nişte sfori invizibile.

Abia după câteva momente îşi dădu seama ce se întâmpla.

- David! îl avertiză el. Sus pe deal!

Dealul era prea abrupt ca să mai aibă vreme să urce până sus de tot, aşa că se întinseră pe jos în noroi şi rămaseră nemişcaţi, ascultând huruitul care creştea în intensitate, până ajunse să se transforme într-un răget asurzitor. De undeva de sus, de pe drum, o cireadă uriaşă de vite venea îmbulzindu-se la vale şi călca în picioare toţi trolii care îi stăteau în cale, îndreptându-se spre baricadă, unde Păstorii lor se adunaseră pe acoperişuri. Când cireada dezlănţuită ajunse aproape, Tamani se lipi şi mai tare de pământul acoperit cu iarbă, ca să se ferească de bovinele speriate şi de coarnele lor lungi, care te puteau ucide într-o clipă. După ce pericolul trecu, Tamani se uită la David şi-i veni să râdă văzându-l pe jumătate în picioare, pe

jumătate aşezat pe costişa abruptă, cu sabia atârnându-i în mână, în timp ce urmărea spectacolul.

- Care naiba e faza cu *vacile*? întrebă David, uluit.

Tamani arătă cu degetul spre Păstorii de pe acoperişuri, care îşi puseseră acum cirezile să se mişte în cerc.

David se uită într-acolo şi făcu ochii şi mai mari, deşi Tamani nici nu s-ar fi gândit că ar fi putut fi mai mirat de-atât.

- Ademenire pe vaci? întrebă el, neîncrezător.

Tamani încuviinţă din cap, dar de data asta nu mai zâmbea.

- Haide, David, trebuie să-i doborâm cât sunt încă buimaci.

Trolii erau însă mai mari decât vacile şi se prinseseră
repede cum stătea treaba, tăbărând acum asupra cirezii. Momentul de distragere a atenţiei nu avea să dureze mult.

- De ce aveţi vaci în Avalon? strigă David, făcând bucăţi un trol inferior plin de plăgi purulente acolo unde blana neagră şi aspră lipsea.

Tamani îşi scoase suliţa din pieptul unui trol, dându-i tare un şut. Pe bluza lui scria GREG, însă Tamani se întrebă o clipă dacă trolul cu înfăţişare aproape umană era Greg sau dacă nu cumva tocmai îl *mâncase* pe Greg.

- Amestecătorii nu pot produce chiar tot îngrăşământul de care avem nevoie, zise el sec.

Trolii se împuţinaseră iarăşi, iar David părea să-şi fi găsit ritmul, aşa că Tamani, cu suliţa într-o mână, profită de ocazie câteva minute ca să tragă cu grijă câţiva răniţi în spatele baricadei. încă respirau şi, dacă reuşeau să nu fie înjunghiaţi cât zăceau acolo, se puteau face bine.

- Tamani!

Era David. Chiar în acel moment se întorcea să spintece cu sabia un trol care încerca să-i sară-n cârcă.

- Pe deal nu se mai vede niciunul, zise David, gâfâind.

Tamani se crispă. Ultima oară când trolii încetaseră să mai
vină, plănuiau ceva mult mai rău. N-avea cum să creadă că renunţaseră la luptă. Chiar dacă nu mai năvăleau acum în cartierul zânelor de primăvară, doar zeiţa ştia câţi făceau ravagii în cartierul zânelor de vară sau la Academie. Tamani însă nu voia să-l descurajeze pe David, aşa că spuse şovăind:

- Hai să rămânem aici, să mai facem ce mai avem de făcut până când Ademenitoarele devin stăpâne pe situaţie, după care va trebui să ne întoarcem la mama.

Cu toate astea, Tamani habar n-avea cât va dura totul. Zânele de primăvară care luptau şi-aşa abia făceau faţă.

David dădu din cap, apoi sări repede într-o parte când un obiect de sticlă se făcu bucăţele la picioarele sale.

- în sfârşit! murmură Tamani, simţindu-se uşurat. Tot mai multe sticluţe cădeau din cer, pocnind la contactul cu solul şi împrăştiindu-şi conţinutul cu miros dulceag pretutindeni pe câmpul de luptă.

- în sfârşit ce? întrebă David.

- S-au adunat albinele, explică Tamani rânjind în colţul gurii când auzi un bâzâit. Arătă apoi spre vârful baricadei, unde acum era un comandament de zâne de primăvară, fiecare cu un ciomag într-o mână şi cu o praştie în cealaltă.

Un nor zumzăitor şi negru coborî în trecătoare şi trolii începură să urle de durere. Insectele cu dungi negre şi galbene roiau pe

câmpul de luptă, acoperindu-i pe troli din cap până-n picioare şi înţepându-i de mama focului. Trupuşoarele lor cădeau apoi la pământ aproape la fel de repede cum apăruseră, iar pe Tamani îl cuprinse tristeţea când se gândi cât de mulţi ani le trebuiau ca să-şi refacă roiul; însă, după cum le era firea, albinele îşi apărau casa, la fel cum făceau şi zânele de primăvară. Trolii care rezistau cu încăpăţânare la venin umblau ca nişte orbi, fie de durere, fie din pricina roiurilor care-i învăluiau, devenind ţinte uşoare pentru zâne.

- Strigătul panicat al lui David îl făcu pe Tamani să se întoarcă, cu suliţa ridicată. Insectele roiau acum şi în jurul lui. Datorită Excaliburului, rămăsese de neatins - şi neînţepat -, dar albinele îl speriaseră, iar acum se zbătea şi îşi legăna sabia ca pe un plici de muşte, încercând să le alunge.David, David! strigă Tamani, dar acesta nu reacţionă. David! ţipă Tamani, făcându-se, în sfârşit, auzit. Stai liniştit, nu cred că te pot înţepa.

- Nu, răspunse David, potolindu-se, în cele din urmă. Dar le simt. Şi e... David se întrerupse, scuipă, şi atunci Tamani înţelese care era problema. Mă *scot din sărite*.

Lui Tamani aproape că-i veni să râdă.

- Cred că Ademenitoarele le pot lua de pe tine, zise Tamani, dorindu-şi să fi putut fi mai sigur decât părea. Ar trebui să mergem.

David mormăi ceva ca o aprobare şi-l urmă pe Tamani înapoi printre baricade.

- Fuga! îl îndemnă Tamani, începând la rândul lui să alerge. O să se ducă în scurt timp la poţiunile de pe drum şi-o să te lase-n pace.

Alergară împreună pe străzile pustii, pe care Tamani nu mai călcase de când era vlăstar. Albinele se retraseră încet la început, dar, după câteva minute, pe David nu-l mai urmăreau decât două albine rătăcite.

- Credeam că magia n-are efect asupra trolilor, zise David printre gâfâituri.

- Albinele nu sunt magice, zise Tamani, oprindu-se o clipă să-şi tragă sufletul.

- Dar chestiile alea pe care le-au aruncat - flacoanele alea din sticlă - erau poţiuni, nu?

Tamani zâmbi cu gura până la urechi.

- Da, dar erau poţiuni pentru *albine,* nu pentru troli. Le stimulează să atace animale. Din nefericire, şi tu eşti inclus aici.

David dădu din cap şi se aplecă, punându-şi mâinile pe genunchi.

- Minunat, zise el, mai trăgând o dată adânc aer în piept înainte să-l urmeze pe Tamani, care era deja cu câţiva paşi înaintea lui.

- Pe ochiul lui Hecate! exclamă Tamani, lipindu-se de un perete când cotiră să traverseze spre casa mamei lui şi zăriră o duzină de troli care vegheau cadavrele câtorva santinele. Cred c-au venit pe altă parte, zise el, uitându-se repede în jur.

Trolii porniră spre el. Oare îl auziseră? Sau...

- Ne simt după miros, zise Tamani, clătinând din cap şi privindu-şi hainele pătate de sânge uscat, regretând amarnic că nu fusese mai atent. Probabil s-au luat după mirosul de sânge.

Primul trol care apăru la orizont adulmeca aerul - un trol inferior enorm, ca un urs grizzly fără blană şi cu nas în loc de bot.

- Haide! spuse Tamani, ieşind de după colţ în întâmpinarea atacatorului. Uriaşul făcu un salt spre el, apropiindu-se atât de repede, încât Tamani abia avu timp să ridice suliţa.

Cu o rotire a săbiei ca-n filme, David înaintă şi-i tăie monstrului braţul. La vederea sângelui roşu-aprins care curgea din umărul camaradului lor, ceilalţi intrară parcă în delir şi porniră la luptă cât ai clipi. David, pe care îl dureau braţele de la greutatea Excaliburului, abia mai putea învârti sabia îndeajuns de repede pentru a-i pune la pământ. Tamani făcea şi el ce putea, înfigând suliţa în orice armă sau parte a corpului se apropia de el, încercând să rămână în viaţă până când David reuşea să mai secere

dintre ei, până ajungeau la un număr cât de cât rezonabil.

„Cum ar fi un trei la unu?” se gândi Tamani cu tristeţe.

Când simţi ceva apucându-l de gleznă şi trăgându-i piciorul, Tamani se temu că până aici îi fusese. Reuşi să-şi recapete echilibrul, dar nu destul de repede pentru a se feri de un buzdugan cât casa. Urlă printre dinţi când ţepii de metal îi străpunseră umărul drept şi simţi că nu mai are putere să ţină suliţa în mână. Un trol îl lovi în spatele genunchilor şi, deşi încercă să vadă în mâini, braţul rănit cedă sub el, neputând să-i susţină greutatea. Se rostogoli şi văzu primul trol ridicând din nou buzduganul, ca să-l lovească-n cap. Tamani nu mai avea putere să-l oprească.

Dar apoi genunchii traiului se îndoiră şi acesta se prăbuşi înainte, peste Tamani, a cărui gură se umplu cu carne de trol şi ale cărui nări începură să-l usture de la mirosul greţos. Tamani împinse cu mâna sănătoasă trupul zdrobitor de greu, însă abia cu ajutorul lui David reuşi să-l dea la o parte.

Tamani se ridică în picioare, iar David îşi luă sabia din piatra din pavaj în care o înfipsese. Avea o faţă ciudată.

- Mi-ai salvat viaţa, zise Tamani, înşfăcându-şi suliţa. Din nou.

- Nu eu. Adică, pe-ăla da, zise David arătând în jos spre cadavrul spintecat al traiului care-l lovise pe Tamani în picioare. Dar m-am întors să-i vin de hac ăstuia şi, când am ridicat sabia, a căzut, pur şi simplu.

- L-o fi nimerit vreo săgeată otrăvită, se gândi Tamani, cercetând cu privirea corpul traiului şi uitându-se apoi de jur-împrejur pe stradă în căutarea binefăcătorului. Nevăzând pe nimeni, făcu cu mâna un semn de mulţumire spre strada pustie.

îşi mişcă braţul încercând să găsească o poziţie care să fie mai puţin dureroasă, dar, neavând ce să facă, se lăsă păgubaş.

- Hai mai bine să intrăm în casă înainte să mai vină şi alţii.

Când dădură buzna înăuntru, Laurel veni să-i întâmpine, învârtind în mână acelaşi cuţit cu care mama lui Tamani era gata-gata să-l ucidă puţin mai devreme. Tamani simţi că-i fuge pământul de sub picioare când o văzu pe Laurel cu un cuţit în mână. Probabil era speriată de moarte de vreme ce-şi luase o armă, chiar dacă nu ştia să facă cine ştie ce pagube cu ea.

-Voi eraţi! zise ea uşurată, azvârlind cuţitul cu naturaleţea cu care ar fi aruncat Tamani la gunoi un fruct stricat.Erau pe-afară adineauri şi n-am avut ce face decât să stăm aici şi să tăcem chitic.

îi luă în braţe pe amândoi, iar Tamani nu se putu abţine să nu-şi dorească să fi fost doar el îmbrăţişat.

- Cum se simte Jamison? întrebă Tamani, dar Laurel clătină din cap.

- Voi ce faceţi? Sunteţi întregi?

- Nu contează, răspunse Tamani. Trecu pe lângă ea şi o luă înainte pe hol. Trebuia să facă orice ca să-şi distragă atenţia, căci numai aşa-şi putea ţine durerea în frâu.

- Clipeşte, zise Laurel, venind după el. Doar atât am reuşit să facem.

- De-asta mi-era şi teamă, zise Tamani încet, stând în pragul uşii şi uitându-se la mama lui, care stătea lângă Jamison. în încăpere pluteau mirosuri grele şi Tamani se abţinu cu greu să tuşească.

- îmi pare rău, zise mama lui. Laurel spunea că oamenii au un elixir numit soluţie de amoniac şi ne-am gândit să încercăm şi noi cu ceva asemănător. Se pare că funcţionează, dar încet.

Tamani dădu din cap.

- Mai încercaţi, atunci. Noi am curăţat drumul. Câţiva troli au reuşit să ajungă până aici, dar se pare că totul va fi sub control curând. Se uită cu tristeţe la Jamison, dorindu-şi să se fi trezit. Dar nu era timp pentru păreri de rău. Cred c-ar trebui să mergem la Academie, zise el, lăsând emoţiile la o parte. îl iau pe David cu mine. Sper doar să...

„Nu.” Nu avea cum să spună că spera ca Academia să mai fie în picioare - Laurel ar fi fost distrusă, mai ales că el o trimisese pe Chelsea acolo. Oare greşise? Trebuiau să încerce să

Capitolul 10

ajungă la Academie cu orice preţ? Shar îi spusese de multe ori că îndoiala de sine, mai ales în timpul unei bătălii, nu era bună de nimic, dar ajunsese să se întrebe dacă nu cumva teama permanentă că zâna de primăvară ar fi putut păţi ceva îl făcuse, de fapt, să creadă că Jamison era mai în siguranţă aici.

- Sper c-o să reuşim, încheie el, într-un sfârşit.

După care se întoarse şi dădu peste Laurel, care stătea în drum.

- Vin cu tine.
- Nici vorbă.
- Nu mă poţi opri.

Se simţi neputincios. *Putea* s-o oprească, dar ştia că n-ar fi făcut-o.

- Eşti mai în siguranţă aici. Şi poţi să-i povesteşti lui Jamison ce s-a-ntâmplat, dacă se trezeşte.
- Deja i-am povestit mamei tale. E mai important să vin cu tine şi să le spun şi celorlalte Amestecătoare ce se petrece în organismul lui Jamison. Ar fi şansa lui, zise Laurel, pri- vindu-l fix în ochi.

Tamani ura să-i dea dreptate.

La început, merseră pe lângă copaci. Frunzişul lor îi proteja de priviri străine şi aproape că o făcea pe Laurel să se simtă în siguranţă, chiar dacă era doar o iluzie. Tamani le făcu semn să înainteze, arătând spre golurile dantelate dintre frunzele copacilor.

- Putem s-o luăm direct pe deal, în sus, şi probabil c-o să ajungem acolo mai repede, dar urcuşul va fi dificil, zise el. Sau putem s-o luăm pe drum, prin cartierul zânelor de vară, unde trolii mai mult ca sigur că acum atacă în forţă.

Se încruntă ca şi cum ar mai fi vrut să adauge ceva, dar nu spuse nimic.

- S-o luăm prin cartierul zânelor de vară, zise David hotărât. Putem şi să dăm o mână de ajutor în drum. Curăţăm locul de câţiva troli şi mergem mai departe.

Tamani îl aprobă din cap şi se lumină la faţă.

- Mulţumesc, spuse el, iar Laurel îşi dădu seama că-şi impusese să nu vină el cu propunerea, ci să-l lase pe David să aleagă. Strălucitoarele nu sunt războinice şi nici nu au zidurile trainice ale Academiei, care să le ajute; casele lor sunt făcute, în general, din sticlă.

- Dar arme? întrebă Laurel. Trebuie să aibă şi ele, nu?

- Arme de recuzită, zise Tamani sec. Din-alea făcute special să *nu* te rănească.

- E şi Rowen acolo? întrebă Laurel.

Tamani încuviinţă din cap şi îşi lăsă privirea în pământ.

- Şi Dahlia, şi Jade, adăugă el.

Laurel îşi amintea vag că aşa le chema pe sora lui Tamani şi pe prietena ei, deşi nu le întâlnise niciodată.

Ajunseră destul de repede la periferia cartierului zânelor de vară, dar la început auziră doar nişte zgomote. Explozii, sunete de sticlă spartă şi multe ţipete. Laurel se pregăti pentru ce era mai rău, înainte să ajungă în vârf.

Pe creasta dealului, Laurel încetini pasul, şocată. Tamani se oprise şi el. Se aflau în faţa unui castel enorm de piatră, înconjurat de un şanţ plin cu lavă fierbinte. Până îşi dădu seama că nu veneau după el, David avansase vreo douăzeci de paşi.

- Veniţi, oameni buni? întrebă el îngrijorat.

- Nu aşa arată cartierul zânelor de vară, zise Laurel.

- Nici pe departe, spuse Tamani uimit.

Capitolul 10

- E doar o iluzie, îşi dădu ea seama. Ca să-i intimideze pe troli.

în vreme ce se uitau la construcţia uriaşă, unul dintre ziduri pâlpâi şi se făcu nevăzut. O clipă, Laurel zări o cuvertură de mătase de un roşu aprins, dintre acelea cu care se acopereau casele de sticlă noaptea. Apoi zidul apăru din nou, dar nu mai arăta la fel.

Cineva nu se putea concentra prea bine sau... murise?

- OK, spuse Tamani. Iluziile nu sunt materiale, deci va trebui să trecem prin orice ştim că nu are legătură cu zânele de vară.
- Asta sigur o s-ajute, mormăi David.
- Uite, insistă Tamani, de pildă, dacă vedem un obiect de piatră, probabil că nu e real, pentru că zânele de vară fac totul din zahăr candel.
- Dar o să ne şi lovim de lucruri, zise Laurel, pentru că există şi structuri reale. Deci, aveţi mare grijă.

- Urcară până la şanţ, unde David ezită.Aici există vreun lichid, de orice fel?

Tamani clătină din cap.

- Mie mi se pare cât se poate de real, zise David, apro- piindu-se de marginea şanţului şi uitându-se mai bine.

Făcându-şi curaj, Laurel se apropie şi ea şi atinse cu piciorul ceea ce părea a fi un abur fin, dar simţi sub talpă pământul moale al cărării principale, exact acolo unde îşi amintea că era. Mai făcu câţiva paşi, părând că merge pe aburii pietrei topite de dedesubt.

- E OK, zise ea, făcându-i semn cu mâna lui David. Poţi să calci liniştit...

Şi vocea i se stinse ca şi când ar fi lovit-o ceva, tăindu-i respiraţia şi trăgând-o prin zidul castelului ireal. Nu avea destul aer ca să poată striga, iar când dădu peste o suprafaţă rece şi netedă, aceasta se cutremură sub greutatea ei.

- Laurel!

Nu ştia prea bine cine o striga, dar se ridică cu chiu, cu vai în picioare, simţind sub palme podeaua de zahăr candel, după care se împiedică de ceva ce bănuia că era un scăunel, care nu se mai vedea din cauza pardoselii iluzorii din dale.

- Sunt OK! strigă ea spre David şi Tamani, fără să-i vadă, dar sperând s-o poată auzi în zgomotul infernal al bătăliei, îşi dădu brusc seama cât de vulnerabilă era - n-avea nicio armă, şi, chiar dacă şi-ar fi luat trusa cu ea, poţiunile sale n-ar fi avut niciun efect. Se îndreptă prudentă spre o bucată de perete sfărâmat pe care o putea vedea, dar nu şi atinge, şi se ghemui lângă ea.

Uitându-se peste peretele fals, Laurel îşi dădu seama că interiorul „castelului" zânelor de vară era mai înfricoşător decât exteriorul.

Creaturi mitologice zburdau de colo colo, dar Laurel ştia că majoritatea nu aveau cum să fie adevărate; sau, cel puţin, nu erau ceea ce păreau - dragoni care scoteau flăcări, unicorni în armură, chiar şi un ciclop enorm. Mai erau şi troli, şi zâne, unele dintre ei copii fidele ale altora de acolo, şi mulţi bolovani, despre care ştia că nu fuseseră acolo înainte. Era cu neputinţă să-ţi dai seama care erau zânele reale şi care erau iluzii create din nimic.

„încearcă să-i facă pe troli să se omoare între ei", îşi dădu seama Laurel.

Şi, în general, aşa se şi-ntâmpla. Laurel tresări îngrozită când un trol în negru împuşcă o zână cu păr portocaliu, după care răsuflă uşurată, văzând că „zâna" scânteie şi se rostogoli, luând forma unui trol inferior cu colţi. în curtea imaginară a castelului, trolii se împiedicau de garduri ascunse sau se loveau de case şi de zâne invizibile, după ce erau ameţiţi de flashuri orbitoare. Era un haos total, dar, Laurel n-avea cum să nu recunoască, era eficient.

Cu toate astea, nu putea să dureze la nesfârşit. Unele zâne doborâte *nu se* transformaseră în troli, iar iluziile se sfârşeau acolo unde trolii loveau orbeşte şi aveau noroc. Şi, cu fiecare zână doborâtă, tot ce-ncercaseră s-ascundă bietele zâne de vară ieşea dintr-odată la iveală şi devenea pradă sigură până când se găsea o alta să refacă vraja.

Văzând că Tamani şi David nu mai apăreau, Laurel încercă s-o ia înapoi pe drumul pe care credea că venise, însă îi era greu să se orienteze din cauza haosului din jur. Având grijă să nu fie văzută, se furişă încet pe după bolovanii iluzorii.

îşi dădu seama c-o luase în direcţia greşită când atinse peretele rotund al unei alte case-

balon, preschimbate într-un hambar pe jumătate distrus. Luându-şi inima-n dinţi şi întrebându-se cât de riscant era să-i strige pe David şi pe Tamani din nou, încercă să se întoarcă pe unde venise, dar decorul se transformase între timp, ceea ce făcea imposibilă orientarea în spaţiu cu ajutorul văzului.

Dintr-odată, casa-balon pe care o simţea cu vârful degetelor pâlpâi şi deveni vizibilă, peretele ei translucid fiind pe trei sferturi acoperit cu mătase violetă, lucioasă, o ţintă ostentativă în noianul gri de piatră artificială. Un trol, pe care Laurel nu-l zărise pândind în spatele mirajului, se întoarse şi lovi cu securea în peretele de zahăr, spărgându-l, după care se năpusti asupra zânelor înghesuite acolo, înăuntru.

Neputincioasă, Laurel se ascunse după un perete fals şi se ghemui la pământ, cu mâinile la urechi, ca să nu mai audă ţipetele - atât de aproape - care-i năpădeau mintea. Unde era Tamani? Unde era David? Când lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi pieptul să-i tresalte de suspine, ţipetele se potoliră, unul câte unul.

Abia după multă vreme reuşi să nu mai tremure atât de rău cât să se mişte din nou. Străduindu-se să-şi revină, trase cu ochiul după colţ. Trolul era prăbuşit înăuntru, cu ochii-i cea-câri sticloşi şi buzele curbate într-un rânjet final, însă cel care-l omorâse nu era prin preajmă. Casa se vedea în continuare - nu mai avea cine s-o ascundă.

- Ajută-mă!

Era un plâns firav, o voce de copil; un copil care, în curând, avea să atragă şi mai mulţi troli, dacă suspina aşa în continuare. Fără să se mai împiedice de obstacole invizibile, Laurel se

asigură mai întâi că nu mai era niciun trol prin preajmă, după care se apropie de balonul din zahăr candel pe jumătate distrus, pregătindu-se sufleteşte pentru ce avea să descopere înăuntru.

- Hei! zise ea cât de încet putu, însă scrâşnetul bucăţilor de zahăr sub tălpile ei fu singurul răspuns.

„Oare mi-am imaginat?" Nu credea că zânele de vară puteau crea şi sunete, dar, cum nu era sigură...

- Ajutor! se auzi din nou vocea.

Laurel porni în grabă spre locul din care se auzea glasul şi văzu o mână agitându-se sub un trup moale, fără cap, din care se prelingea o sevă translucidă. Laurel se înfioră, dar încercă să nu se gândească prea tare la asta când se opinti şi întoarse corpul femeii cu faţa în sus, descoperind o fetiţă cuibărită în braţele inerte ale unei zâne moarte.

Recunoscu copilul pe dată.

- Rowen!

Laurel o luă repede în braţe pe nepoata lui Tamani, încercând să o ferească cu braţul de priveliştea înfiorătoare din jur.

- Laurel? şopti Rowen.

Laurel nici nu-şi putea imagina cât de confuză trebuia să fie.

- Eu sunt, zise ea, încercând să nu suspine de uşurare. Aici sunt. E şi Tamani pe-aici, pe undeva.

- Unde? întrebă Rowen în timp ce Laurel, continuând să-i ferească privirea, îşi croia drum printre bucăţile sparte de zahăr, după care se ascunse în spatele unui bolovan mic. Acesta era adevărat, dar nu îndeajuns de mare ca să poată rămâne acolo prea mult timp.

- Mă duc imediat după el, spuse Laurel, străduindu-se să pară relaxată şi

zâmbitoare. M-mama ta era şi ea aici, cu tine? întrebă pe un ton blând.

Rowen dădu din cap că da şi-şi băgă două degete în gură. Cearcănele ei îi spuneau lui Laurel că *ceva* se întâmplase, chiar dacă nu ştia încă ce anume.

- Şi tata?

Ea clătină din cap.

- A zis că se duce să se bată cu nişte băieţi răi.

- Asta şi face, zise Laurel, cercetând cu privirea haosul din jur, în căutarea unui loc în care să se ascundă. Castelul devenise o adunătură pâlpâitoare de petice, cu case de zâne distruse între pereţii falşi de piatră şi structura iluzorie de lemn, dar încă existau locuri în care te puteai ascunde. Trebuie să mergem, dulceaţă, şopti ea. Haide să-l căutăm pe Tamani, bine?

- Laurel!

Laurel nu se simţise niciodată mai uşurată să-i audă vocea lui Tamani. Se uită peste zid şi-l văzu pe Tamani, care-şi folosea suliţa ca un orb bastonul, pipăind terenul din jur şi îndrumându-l pe David. Bucuros nevoie mare că nu mai trebuia să fie atent pe unde să calce, David îşi legăna acum sabia în voie, pentru că în preajmă nu mai era nicio zână pe care s-o rănească.

- Tamani! Am găsit-o pe Rowen.

Dintr-odată, Tamani începu să alerge spre ele, dar dădu peste ceva şi se împiedică, prăvălindu-se pe burtă, cu David la câţiva paşi în spatele lui.

-Ai grijă la... chestia aia, zise Tamani îmbufnat, ridi- cându-se în picioare.

îl ajunse rapid pe David din urmă şi le îmbrăţişă strâns pe Rowen şi pe Laurel,

îngropându-şi faţa în buclele castanii şi moi ale nepoatei lui.

- Slavă zeiţei, şopti el.

David se uită vigilent în preajmă.

- Şi acum ce facem?

Tamani îşi dădu seama de confuzia şi de pagubele din jur şi dădu din cap.

- N-am ajuns nici măcar la jumătatea drumului, spuse el. Le-am subestimat pe Strălucitoare. Foarte mult. Dacă mergem în continuare înainte, n-o să ajungem la Academie la timp, iar aici nu sunt convins că mai avem ce face. Şovăi, apoi spuse: Eu zic să ne întoarcem pe unde am venit. Spre pădure. Şi să ne apropiem de Academie cât de mult putem.

- Dar totul e într-o continuă schimbare, zise Laurel. De unde ştii care e drumul bun?

- Ăla e, ciripi Rowen, arătând cu degeţelul.

- Tamani zâmbi.Eu mă orientam după soare, dar acum avem cu noi o Strălucitoare. Memoria vizuală te ajută şi când nu-s iluzii-n preajmă, ca să ştii.

Laurel şi David dădură din cap, iar Tamani îşi ridică din nou sulița ca pe un baston de orb, pentru orice eventualitate.

- Te descurci cu Rowen?

Laurel dădu din cap. Fetița cântărea cam cât un bebeluş, ceea ce făcea să pară şi mai uimitor că părea să fi memorat cartografia împrejurimilor. Laurel se întreba dacă asta făcea parte din antrenamentul zânelor de vară sau dacă era ceva înnăscut. Cu ajutorul lui Rowen, le luă doar câteva minute să parcurgă înapoi distanța scurtă pe care o străbătuseră pe teritoriul zânelor de vară, dar Laurel răsuflă mai uşurată ca niciodată când văzu şanţul umplut cu lavă. Fără să ezite o clipă, trecu peste el alergând şi, ţinând-o bine pe Rowen, porni în fugă spre pădure. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că iluziile frumoase pe care le văzuse la festivalul Samhain sau prietenii imaginari atât de drăgălaşi pe care Rowen îi făcuse să apară cu o vară în urmă i-ar fi putut transforma locul preferat într-o teroare de coşmar.

în timp ce gâfâiau cu toţii, Tamani o luă pe micuța zână în brațe, ţinând-o ca şi cum ar fi fost colacul lui de salvare.

- Acum, ascultă-mă bine, Rowen, zise Tamani, trăgând-o deoparte şi luându-i capul între palme. Ştiu c-ai lucrat ceva ca să-ţi schimbi înfăţişarea.

Rowen dădu din cap, plină de seriozitate.

- Te-ai uitat cu atenţie la băieţii ăia răi care au venit peste voi azi?

Ea încuviinţă iarăşi din cap.

- Mi-i poţi arăta?

Bărbia micuţă a lui Rowen tremură o clipă. Apoi îşi lăsă capul în jos şi crescu sub ochii lor, devenind de douăzeci de ori mai mare decât fetiţa dinainte şi transformându-se într-un bărbat diform cu blugi negri şi un tricou alb zdrenţuit. Un bărbat cu un topor uriaş în mână.

- Mamă, zise David şi făcu un salt în spate, aproape dând peste Laurel.

Laurel clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile - Rowen îl văzuse pe trolul care-i omorâse mama. Şi se uitase la el îndeajuns de mult încât să-l poată reproduce cu exactitate.

- Bravo, zise Tamani, încă ţinând-o strâns de mânuţă, care avea acum degete enorme de trol. Vreau s-o iei în jos pe cărarea asta până ajungi la casa lui Rhoslyn. Să nu ieşi de la adăpostul copacilor. încearcă să faci în aşa fel încât să nu te vadă nimeni, nici măcar o zână. Nimeni-nimeni. Preschimbă-te într-un tufiş sau într-o stâncă, dacă trebuie. Când ajungi acolo, baţi la uşa ascunsă din spate, pe care ţi-am arătat-o vara trecută, ai înţeles?

- Uşa din spate, repetă Rowen cu o voce subţire, care suna ciudat ieşind dintr-un corp atât de masiv.

- Imediat ce se deschide uşa, îi arăţi lui Rhoslyn cine eşti cu adevărat înainte să apuce să-ţi facă rău.

Rowen încuviinţă din cap.

Tamani o îmbrăţişă din nou, corpul lui contopindu-se cu iluzia şi creând un hibrid trol-Tamani grotesc.

- Acum, fugi, zise Tamani, arătându-i zânei micuţe în ce direcţie s-o ia. Aleargă cât poţi de repede.

Trolul Rowen dădu din cap şi porni în jos, pe poteca şerpuită, cu repeziciunea unei micuţe zâne.

- Ce e? o întrebă Tamani pe Laurel pe un ton absent, urmărind încă din priviri silueta în mişcare, care se făcea tot mai mică.

- Ar fi trebuit să meargă cineva cu ea, zise Laurel, evitând întrebarea lui Tamani.

- O să se descurce, spuse Tamani, deşi nu părea deloc sigur. Mai mult mâhnit. Ştie drumul, iar noi am pierdut destul timp. E tot ce putem face pentru ea.

Laurel dădu din cap.

-Am găsit-o în... braţele... cuiva. Trolii...

Dar nu suportă să termine propoziţia. „Atâta moarte...”

Dahlia a salvat-o pe Rowen, zise Tamani fără nicio emoţie în glas. A fost mândră că a murit în felul ăsta. Se întoarse spre falsul castel şi mai aruncă o privire într-acolo, printre crengile copacilor. Să mergem!în timp ce Laurel îi urma pe David şi Tamani prin pădure spre Academie, respiraţia îi devenise hârâită şi sacadată. Ajunseră într-un luminiş de unde se vedea clădirea Academiei, iar când Tamani se opri pe nepusă masă ca să-şi tragă sufletul, Laurel se feri în ultima clipă ca să nu dea peste el. Prin spărturile din zidul înalt care înconjura şcoala, se vedeau cel puţin o sută de troli făcând prăpăd în curtea altădată îngrijită, distrugând lucruri doar ca să se distreze, din câte-şi dădea seama Laurel.

-Văd câteva santinele luptând acolo, zise Tamani, uitându-se prin breşele micuţe din zidul exterior. Dar mai ales o mulţime de cadavre. în momentul în care santinelele vor fi doborâte, baricadele nu vor mai rezista mult. Nu în faţa ăstora.

- Poftim? Şi-atunci, de ce-ai trimis-o pe Chelsea aici? întrebă David. Credeam că...

- Am sperat să mai trag de timp până reuşeam să-l ducem pe Jamison într-un loc sigur. Trebuia să te ascult, zise Tamani, clătinând din cap. Ai avut dreptate, Laurel. Trebuia să venim întâi aici.

- Nu ştim sigur dacă-i aşa, zise Laurel. „Nu mai putem face nimic acum.” Plus că o salvaseră pe Rowen; asta era ceva. Cum putem intra?

- Am putea ocoli, sugeră David. Poate că în spate sunt mai puţini.

- Posibil, dar intrările alea sunt şi ele baricadate şi mi-e teamă că-şi vor face drum înăuntru, spuse Tamani, în timp ce Laurel era aproape convinsă că văzuse câţiva troli începând să atace chiar clădirea Academiei, smulgând scândurile care protejau ferestrele, rupând iedera care îmbrăca întreaga construcţie, dând cu pumnii în pereţii groşi de piatră. O mână de santinele în armuri albastre se străduiau să apere porţile din faţă, care, deşi lovite şi sparte, rămăseseră închise. Dar erau cu mult depăşite numeric şi era doar o chestiune de timp până când Academia avea să cadă complet în mâinile lor. Va trebui să ne grăbim. David ne va călăuzi; dacă rămânem aproape de el, o să te pot proteja şi pe tine din spate.

Sincronizându-se perfect, porniră pe potecă. Intrând pe porţile Academiei, Laurel simţi gustul metalic al sângelui; nu era ca atunci când luptaseră în grădină, unde, în ciuda numărului mare de morţi, ieşiseră învingători. Gazonul din faţa Academiei era presărat deopotrivă cu cadavre de troli şi de zâne, al căror sânge se revărsase şi se amestecase în bălţi care-ţi întorceau stomacul pe dos.

Trolii săriră pe ei într-o clipă, repezindu-se din toate părţile la noua lor pradă.

- Fugiţi! strigă Tamani în timp ce-şi înfigea sulița în braţele care dădeau să-i apuce din toate părţile.

David lovea aprig cu sabia în stânga şi-n dreapta, pentru a le face loc să treacă. Cu fiecare rotire a Excaliburului, erau doborâţi şi mai mulţi troli, şi în curând începură să-şi croiască drum printre cadavre, iar David se apropie de uşile din faţă. Trolii continuau să se năpustească asupra lor. Călcând peste corpurile care nu se răciseră încă şi sângerau, Laurel încercă să-şi ferească privirea şi să-şi ţină respiraţia pentru a nu vomita, uitându-se doar la uşile de la intrare, care păreau acum o şansă de salvare. Când ajunseră cu toţii aproape, două santinele tocmai reuşiseră să respingă o suită de troli, împingându-i pe treptele de piatră în jos.

- Am drum liber! strigă Laurel spre Tamani.

El se întoarse o fracţiune de secundă să se uite spre intrare.

-îţi ţin spatele. Du-te!

Laurel ieşi din sfera de protecţie a lui David şi Tamani şi o zbughi spre intrarea în clădire, aşteptându-se ca un trol să-şi înfigă gheara în spatele ei în orice clipă. Când ajunse la porţile masive, se repezi la ele, bătând cu pumnii şi strigând:

- Sunt Laurel! Lăsaţi-mă să intru! Vă rog! Sunt Laurel! Avem nevoie de ajutor!

întoarse capul şi-i văzu pe Tamani şi pe David nu foarte departe în spate. De pe cele trei flancuri, tot mai mulţi troli se apropiau în valuri, câştigând teren cu fiecare clipă.

- Vă rog! strigă Laurel din nou. Lăsaţi-ne să intrăm!

Nu îndrăzni să întoarcă iarăşi capul, doar continuă să bată în lemnul scorojit, chiar dacă pumnii i se învineţiseră şi o dureau.

Porţile se întredeschiseră puţin, atât de puţin, încât se gândi că totul ar fi putut fi doar în mintea ei, care îi juca feste. Apoi se deschiseră şi mai mult, iar nişte degete tra- seră de lemnul masiv, până când avură destul loc să se strecoare înăuntru. După aceea, porţile se închiseră din nou, punându-i la adăpost de câmpul de luptă cu un sunet sinistru.

Laurel se întinse pe jos gâfâind, abia observând corpurile din jur care împingeau la loc mobila, printre care biblioteci pline cu cărţi, baricadând uşile. Laurel îşi ridică faţa de pe pardoseala rece de piatră, pipăind încet zgârietura pe care o avea pe obraz.

Apoi, Tamani o ridică uşor, verificând dacă e rănită şi oftând uşurat când văzu că nu păţise nimic.

- Eşti OK?

Laurel dădu din cap, deşi „OK” nu era chiar cuvântul care să descrie cum se simţea acum. Se uită în jur.

- David. Unde e David?

- Linişteşte-te, zise Tamani, ţinând-o de braţ.

- Ba nu mă liniştesc *deloc,* spuse Laurel, dându-se mai în spate. Unde e?

- E afară. Se luptă cu trolii, răspunse el, întinzând mâna s-o atingă din nou.

- Nu, spuse Laurel, dând să plece. Nu-l putem lăsa singur în toată nebunia aia! Se repezi spre baricadă. L-ai lăsat acolo să moară!

Tamani o apucă de mijloc de data asta şi o trase înapoi.

- N-o să moară! zise el atât de categoric, încât Laurel încetă o clipă să se mai panicheze. Are Excaliburul, care nu-l va lăsa să

moară. Ştiu că e înfricoşător; şi eu sunt speriat. Dar...

- Ţie nici nu-ţi pasă! strigă Laurel, cuprinsă iarăşi de panică. Nu poţi lăsa toată povara pe umerii lui. Are nevoie de noi, Tam!

- Nu i-aş pune niciodată viaţa în pericol, strigă Tamani, apropiindu-se de ea atât de mult, încât aproape îi atinse nasul. Tăcu şi o strânse o clipă de braţe. Dacă n-ar fi rămas afară să lupte, ar fi fost imposibil să mai închidem porţile. Trolii sunt mult prea puternici. El ne-a băgat aici, iar acum ne dă timpul de care avem nevoie. Dacă nu poţi avea încredere în *mine,* ai încredere în Jamison. David n-o să păţească nimic.

Ceva din vorbele lui o readuse pe Laurel cu picioarele pe pământ. Se uită la Tamani şi se strădui să inspire de câteva ori încet şi adânc.

- Nu e nevoie să am încredere în Jamison, spuse ea într-un sfârşit. Am încredere în tine.

- OK, zise Tamani. O mângâie pe cap, fără să-şi ia privirea de la ea. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să ne concentrăm la ce avem de făcut aici; imediat ce va fi posibil, o să-l luăm de-acolo. Promit.

Laurel încercă din răsputeri să se gândească la puterea pe care o avea Excalibur, că îl făcuse pe David invincibil şi că promisiunile lui Tamani nu fuseseră niciodată vorbe-n vânt.

- întăriţi baricada! strigă cineva, iar Laurel simţi o atingere uşoară pe umăr.

- Chelsea! Laurel o îmbrăţişă tare pe prietena sa. Nu credeam c-o să te mai văd vreodată.

- Am alergat mâncând pământul! exclamă Chelsea. Cred că azi aş fi putut să câştig

şi maratonul. Se pare că dacă se ia vreun trol după mine am toate şansele să ajung superstar.

Laurel o strânse de mână şi se întoarse să vadă ce se mai întâmpla. îşi dădea seama că lucrurile nu erau chiar atât de groaznice pe cât se temuse ea. Porţile erau blocate cu o grindă masivă şi un munte de mobilă. Nişte zâne refăceau baricada acolo unde fusese dată la o parte ca să intre ei, iar Laurel se minuna că, la cât de mare era, avuseseră totuşi pe unde să se strecoare,

Ferestrele erau mai vulnerabile, dar făcuseră o treabă destul de bună, folosind mese de piatră şi fixându-le cu placaje groase de tocurile din lemn de stejar. Fiind extraordinar de puternici, pe uriaşii troli asemenea măsuri nu puteau decât să-i încetinească, dar, de o parte şi de alta a baricadei, erau zâne care stăteau lângă câte o puşcă mare îndreptată spre ferestre, pe fiecare parte a intrării.

„Puşti?"

O zână mai înaltă şi mai în vârstă, un bărbat cu părul de culoarea nisipului, părea să supravegheze totul, dându-le ordine grupurilor de zâne. întoarse capul spre ea, iar Laurel văzu că seva i se coagulase în tăietura adâncă de pe obraz.

-Yeardley! exclamă Laurel, fugind spre profesorul ei şi îmbrăţişându-l fără să mai ţină seama de buna-cuviinţă.

- Laurel, slavă zeiţei că eşti teafără. Şi ne-ai mai şi adus o santinelă, zise el, fără să-şi ascundă uşurarea.

- Yeardley... Tamani. L-ai cunoscut ultima oară când am fost aici.

- Văd că Chelsea a reuşit să vă transmită mesajul, spuse Tamani, privind încântat baricada şi puştile.

- Am făcut tot ce-am putut. îţi mulţumesc c-ai trimis-o pe prietena ta, Laurel. Ne-a povestit ce s-a întâmplat în grădină, înainte să ajungă trolii, am reuşit să băgăm înăuntru toţi elevii care munceau pe-afară, iar pe ăia mai mici să-i strângem laolaltă într-o cameră mai ferită. Şovăi. Câţiva troli au reuşit totuşi să intre, dar cred că i-am ucis pe toţi. Laboratoarele sunt ca vai de ele... şi avem şi câţiva morţi şi răniţi. Dar acum sunteţi şi voi aici. Aţi reuşit să-l treziţi pe Jamison?

înainte ca Laurel să apuce să-i răspundă, o bufnitură puternică în baricada de la geam reverberă până în atrium.

- Fiţi pe faţă! strigă Yeardley.

O altă bufnitură împinse masa de piatră într-o parte şi o mână uriaşă trecu prin geam, după care apăru o faţă bărboasă.

- Acum! ţipă Yeardley.

Zgomotul armelor de foc şi mirosul înţepător al prafului de puşcă umplură atriumul, iar trolul bătu în retragere, împroşcând cu sânge de jur-împrejur.

Zâna care apăsase pe trăgaci izbucni în lacrimi şi fu înlocuită de o alta, care luă puşca şi ţinti.

- A fost ideea prietenei tale, zise Yeardley, răspunzând la întrebarea pe care şi-o pusese şi Laurel. Sunt de la trolii pe care i-am ucis până acum. Chelsea a propus să le folosim împotriva lor. Genial, ca să fiu sincer. Făcu o pauză. Pentru elevii noştri e foarte greu. Ei nu sunt făcuţi să fie criminali.

- Nici eu nu mi-aş dori să fie, zise Tamani. Ar fi bine totuşi să poarte mănuşi când mânuiesc fierul ăla rece.

Yeardley dădu din cap şi Laurel îşi zise că rareori o văzuse pe Klea fără mănuşi. Probabil că de-asta se descurca aşa de bine.

O bubuitură puternică se auzi dinspre uşa din faţă şi Tamani trase o înjurătură.

- După cum se-aude, probabil au adus un berbec, spuse el printre dinţi. N-o să rezistăm mult. Yeardley, avem nevoie de ajutorul tău ca să-l trezim pe Jamison. E în siguranţă acum, dar se află în cartierul zânelor de primăvară.

- M-aş bucura să pot ajuta, zise Yeardley, dar nu va fi uşor să ajungem la zânele de primăvară.

- Putem s-o facem; îl avem pe David. Sau îl vom avea în curând. Există vreo fereastră care dă în curtea din faţă sau vreo ieşire pe undeva?

Yeardley schiţă un zâmbet.

- Da. Avem un balcon din care am atacat trolii; te duc eu.

- îmi trebuie o frânghie - sau măcar cearşafuri -, ceva pe care să se caţăre David.

Yeardley îi transmise uneia dintre zânele care erau pe-acolo.

- Vine el după noi, spuse Yeardley, întorcându-se deja. Hai să mergem!

- Arcuri şi săgeţi aveţi? întrebă Tamani în timp ce urca nişte scări întortocheate, urmat de Laurel şi de Chelsea.

- De ce-am avea aşa ceva? întrebă Yeardley, descumpănit. Suntem şcoală, nu depozit de arme.

- Şi cum luptaţi atunci împotriva trolilor? Ei sunt imuni la magia zânelor de toamnă.

- Ne-a spus şi prietena voastră, spuse Yeardley, scrâşnind din dinţi. Există însă multe lucruri pe care le putem turna sau arunca peste ei şi pentru care nu e nevoie de niciun fel de magie. Acid. Ulei încins. Făcu o pauză. Rafturi cu cărţi.

Uşa din capătul scărilor era deja deschisă şi ducea spre un balcon mare aflat cu două etaje mai sus, puţin într-o parte faţă de intrarea principală. Când ajunseră acolo, Laurel văzu câteva zâne împingând un dulap pe o uşă din celălalt capăt al coridorului şi se uită la ele cu groază şi cu fascinaţie deopotrivă cum se chinuiau să ajungă pe balcon cu bufetul acela splendid, după care făcură o pauză, iar când cineva strigă „Acum!”, îl împinseră peste balustradă.

O zână blondă micuţă îşi scutură mulţumită praful de pe mâini îndepărtându-se de balustradă.

- Katya! exclamă Laurel, ducându-se repede la ea.

- Pe petalele lui Hecate, ai venit! exclamă Katya. Făcu un pas înapoi, o luă pe Laurel de umeri, după care o trase iarăşi spre ea. N-ar *trebui* să fii aici! E-atât de periculos. Dar mă bucur atât de mult că eşti!

Laurel rămase o clipă în braţele prietenei ei. Vara care trecuse, când Avalonul era atât de pustiu fără Tamani, Katya fusese singurul sprijin al lui Laurel. N-o întrebase niciodată, dar simţise, într-un fel, că Laurel avea nevoie de *cineva* şi făcuse eforturi mari ca s-o ţină ocupată şi s-o înveselească.

Katya o mai strânse o dată pe Laurel de umeri, iar apoi se uită în sus la Tamani. Ochii îi sclipiră când îşi dădu seama cine era.

- El e prietenul tău santinelă. Tim... nu... Tam?

- Da, spuse Laurel.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Katya sări de gâtul lui şi-l pupă pe obraz.

-Mulţumesc, zise ea. Mulţumesc din inimă că ne-ai adus-o teafără înapoi.

- N-am terminat nici pe jumătate ce-aveam de făcut, spuse printre dinţi Tamani, dar Laurel ştia că se bucura. Se întoarse şi o îmbrăţişă pe Katya din nou, recunoscătoare că era încă în viaţă. Era o întâlnire dulce-amăruie, dar pe care Laurel nici nu-şi dăduse seama cât de mult o aşteptase. Ba chiar râse la un moment dat de bluzele lor roz, asortate, de parcă ar fi fost făcute de aceeaşi zână de primăvară.

Katya se uită la Chelsea, care stătea chiar în spatele lui Laurel. Laurel se uită la amândouă şi zâmbi. îi povestise fiecăreia atât de multe despre cealaltă, încât faptul că, în sfârşit, se întâlneau era un moment important pentru ele. Laurel făcu prezentările, fericită văzându-le bucuria pe chip.

- Chelsea, Katya.

- Laurel, spuse Tamani, întrerupându-le momentul de răgaz.

Stătea mai încolo, lângă balustradă, arătând cu degetul.

îndepărtându-se de prietenele ei, Laurel se duse repede la el şi se uită în direcţia în care-i arăta. Trolii doborâseră nu se ştie cum un copac, îi tăiaseră crengile şi-l foloseau acum pe post de berbec. David probabil îşi dăduse seama că era o ameninţare prea mare şi stătea lângă berbecul rudimentar, ciopârţind orice trol care încerca să ridice buşteanul de jos. Se părea totuşi că trolii încă nu se prinseseră de cât de primejdios era David; se repezeau la el cu duiumul, dar cădeau ca frunzele toamna.

- David! strigă Laurel, care, deşi nu voia să-i distragă atenţia, simţea nevoia să ştie din gura lui că era OK.

- David? şopti Katya lângă ea. Prietenul tău uman?

Laurel dădu din cap, fără să se uite la Chelsea sau să-i

dea Katyei explicaţii.

- E grozav, zise Katya, uimită.

- Chiar e, spuse şi Chelsea în barbă.

Laurel ştia că aveau dreptate. Trolii se prăbuşeau atât de repede, că se adunaseră grămezi în jurul lui, iar David era nevoit să împingă cadavrele cu piciorul pe scări în jos ca să nu-l îngroape de tot. Pe oriunde trecea, raportul de forţe se schimba, şi totuşi, faptul că-l vedea făcând asta o întrista pe Laurel din nou şi din nou.

- David! mai strigă ea o dată, şi până la urmă David o auzi.

Se uită în sus la ea, apoi se încruntă concentrat şi îşi roti sabia într-un fel anume, croindu-şi drum peste grămezile de cadavre, în timp ce ţinea sabia ridicată în faţă. Ajunse cu greu în dreptul lor, iar Katya le opri pe zâne să mai arunce lucruri de la balcon ca nu cumva să-l rănească.

- E OK, zise Chelsea, cu o urmă de mândrie în glas. E de neatins. Puteţi să aruncaţi în continuare.

- Hei, zise David când ajunse mai aproape. Să ştiţi că n-o să mai pot face asta prea mult timp. Braţele mele... Trase aer în piept şi se opri ca să mai spintece un trol. Braţele mele mai au un pic şi cedează.

- Unde e frânghia aia? întrebă Tamani, panicat.

Laurel se uită în balcon şi văzu două zâne care alergau spre ei, legând cap la cap cearşafuri în timp ce fugeau. Se aplecă peste balustradă şi zise:

-Aici... Dar se opri, simţind că vocea începea să-i tremure. Aici suntem, David. Aproape-am terminat.

Tamani luă de la zână primul cearşaf şi scoase un cuţit, despicând un capăt în două fâşii,

pe care le legă, formând un fel de treaptă. Se uită apoi serios la Laurel şi la Chelsea.

- Coborâm legătura asta până jos, iar David va trebui să se grăbească să ajungă la ea înaintea trolilor, altfel vor trage de ea şi o vom pierde. După ce pune piciorul aici, îl ridicăm, OK?

Laurel dădu din cap, iar Tamani îi dădu cearşaful. Ea se aplecă peste balustradă şi respectă instrucţiunile lui Tamani, iar David facu semn că înţelesese, fără a se uita în sus la ea. îi era teamă să-i spună în gura mare ce avea de făcut, când toţi trolii o auzeau, dar David îi omora cu atâta repeziciune, încât Laurel se gândea că n-avea cum să mai rămână niciunul în viaţă până cobora ea scăriţa improvizată.

-Ţineţi-o strâns! strigă Tamani, făcându-le semn celor câteva zâne care-l înconjurau.

Toată lumea apucă de capătul cearşafurilor legate, iar Chelsea veni şi ea, aşezându-se exact în spatele lui Tamani.

- Las-o jos cu grijă, îi zise lui Laurel, după care strânse tare pânza şi se propti în picioare.

- David! strigă Laurel, iar el se uită în sus.

- Sunt pregătit, răspunse încet.

Laurel închise ochii, trase aer în piept, apoi îi deschise şi încercă să pună în practică ce învăţase la softball când aruncă pânza înnodată spre David.

Luând o mână de pe sabie, David o ridică şi apucă cearşaful din zbor, trăgându-l jos şi lipindu-se de el. După ce încercă să-şi găsească echilibrul, se aplecă şi băgă piciorul.

Trolii, sesizând momentul de slăbiciune, se năpustiră spre David. Dacă apucau să tabere pe el...

- Trageţi! strigă Laurel imediat ce David fu pregătit.

Când cearşaful se întinse, David se agăţă disperat de el,
temându-se nu de ce i s-ar fi putut întâmpla lui, ci frânghiei fragile care îl putea salva.

- L-am luat! strigă Laurel.

Urlând, câţiva troli încercară să-l apuce de picioare, dar mâinile li se retrăgeau de fiecare dată, pentru că nu-l puteau atinge. Unul dintre ei se deşteptă, într-un final, şi, chiar înainte ca David să ajungă prea sus pentru a mai putea fi prins, sări, se agăţă direct de cearşaf şi începu să-şi agite ciomagul spre David.

Arma în sine nu era un pericol pentru el, dar îl făcea să-şi piardă echilibrul şi să scape cearşaful din mână. David încercă să-l lovească pe trol cu Excaliburul, dar era prea obosit şi nici poziţia nu-l ajuta prea mult. Laurel îi vedea încheieturile albe de la strânsoare şi faţa încordată, în timp ce se străduia să nu-i dea drumul nici săbiei, nici cearşafului. Că David ar fi putut să scape sabia vreodată nu mai fusese de mult un motiv de îngrijorare, dar acum Laurel de asta se temea cel mai tare. Fără Excalibur, David era ca şi mort.

Dintr-odată, trolul îi dădu drumul pânzei şi căzu la pământ, rămânând nemişcat.

Laurel nu avea timp să se întrebe de ce; pe jumătate uşurată acum, frânghia practic zbură până la balcon.

Tamani dădu drumul la cearşaf cu o mână şi se aplecă să i-o întindă lui David. Dar mâinile le alunecară imediat ce se întâlniră, iar David căzu înapoi.

David trase de două ori aer în piept, apoi se uită în sus şi îşi învârti sabia, aruncând-o în aer. Laurel auzi în spatele ei un pocnet metalic pe pardoseala balconului şi se întinse să-l ia de mână, de data asta cu succes. Tamani îl apucă tare de celălalt braţ şi, împreună, îl traseră peste balustradă, după care se rostogoliră toţi trei pe pardoseala rece de piatră

.Zăceau cu toţii gâfâind pe jos în balcon când David întinse instinctiv mâna după sabie, pe

care o aruncase mai devreme, şi o trase mai aproape de el, sprijinind-o pe piept. Apoi se întoarse cu faţa spre Laurel, care aproape că nu-l recunoscu. Broboanele de transpiraţie îi întinseseră tot sângele de pe faţă, care i se prelingea acum ca nişte firicele de la tâmple până la bărbie, iar braţele îi erau pline de pete de un roşu ruginiu. Era plin de sânge uscat, din cap până-n picioare.

- Eşti OK? îl întrebă Laurel, ridicându-se de pe burtă, iar Chelsea se aşeză şi ea în genunchi lângă el.

- Obosit, răspunse el răguşit. Vreau să beau nişte apă. Şi să dorm. Am nevoie de somn.

- Există vreun loc în care l-am putea duce? întrebă Tamani, întorcându-se spre Katya, în timp ce zânele celelalte aruncau în continuare cu diverse obiecte în trolii de jos.

-în sala de mese, răspunse Katya. Au dus acolo nişte leacuri pentru zânele... pentru zânele împuşcate de troli, încheie ea, uitându-se în jos.

- îl duc eu, se oferi Laurel, ridicându-se în picioare şi ajutând-o şi pe Chelsea să se scoale de-acolo. Se uitară apoi în jos la David, care se sprijini în mâini şi se ridică în genunchi. Părea mult prea obosit ca să se ţină pe picioare, dar, în schimb, apucase sabia atât de strâns, încât nici Chelsea şi nici Laurel nu reuşiră să-l despartă de ea.

Chelsea se aplecă spre el şi-i spuse încet, aproape atin- gându-i urechea cu buzele:

- David, lasă-mă s-o duc eu în locul tău.

David se uită chiorâş la ea, de parc-ar fi vorbit limbi străine. Apoi păru că înţelege.

- Mersi mult, şopti el şi puse sabia jos, între ei.

Apucându-l de mâner cu ambele mâini, Chelsea ridică

solemn Excaliburul şi-l ţinu lângă ea în timp ce Laurel şi Tamani îl ajutară pe David să stea în picioare.

Laurel îl ţinu cu o mână de braţ şi-l conduse spre scări, când o zână de toamnă le apăru în cale cu o tavă cu pocale pline cu un lichid verzui care scotea aburi - o soluţie de care Laurel îşi dădu seama că era un acid obţinut din lămâi verzi fermentate.

- Hai să te ştergem puţin, zise ea, întorcându-l pe David, astfel încât să stea cu spatele la câmpul de luptă.

- Avem timp? întrebă David încet, urmând-o pe uşa de la balcon. Sunt tot mai mulţi; trebuie să-l ducem pe Yeardley la Jamison.

- O să ne gândim mai târziu, spuse Laurel, aruncându-i lui Chelsea o privire îngrijorată.

Era uşor să te simţi în siguranţă baricadat între zidurile de piatră ale Academiei, dar cât avea să dureze?

Coborâră toţi trei încet scările, iar când ajunseră jos, Laurel se opri, dându-şi seama că Tamani nu era cu ei. Rămăsese în capul scării, cu o mână sprijinită de balustradă. Stătea cocârjat şi se ţinea strâns de umărul rănit, pe care Laurel nu reuşise să i-l oblojească la mama lui acasă, pentru că n-o lăsase. Părea că se lăsase o clipă pradă oboselii şi durerii, pe care le alungase toată ziua. Ţinea ochii închişi, iar Laurel se întoarse repede, înainte ca el să bage de seamă că-l văzuse într-un moment de slăbiciune. Laurel se bucură când îl auzi venind din urmă, câteva clipe mai târziu.

- David, întrebă Chelsea, oprindu-se, tu eşti...

- E al naibii de grea chestia aia, ştiu, zise David, luându-i vorba din gură, şi îşi întinse braţele ostenite, rotindu-şi încheieturile.

Laurel se abţinu să zică ceva, dar când Chelsea se întoarse să se uite la ea, clătină din cap. N-aveau timp de parlamentări.

Când intrară în sala de mese, se loviră de o zână care căra grămezi de haine albe.

-Aveţi grijă, se auzi o voce glacială, iar Laurel făcu ochii mari. în ciuda tăieturii adânci de pe obraz şi a părului şi veşmintelor răvăşite, Mara era inconfundabilă. Şi Tamani o recunoscuse, după cum se uita la ea. Mara îşi înălţă capul, dorind parcă să se uite de sus la Tamani, deşi nu era mult mai înaltă ca el. El o privi în ochi, dar nu făcu plecăciunea cuvenită, observă Laurel. După o clipă, Mara îşi luă privirea de la el şi ieşi numaidecât.

- Şi eu mă bucur să te cunosc, zise Chelsea sec.

- Faceţi voi ce-aveţi de făcut, spuse Tamani aspru când Laurel se întoarse să se uite la el. Eu am nişte chestii de rezolvat.

Laurel rămase în spatele lui Chelsea şi al lui David.

- Să vii înapoi când termini, îi spuse ea, pe un ton care nu suporta niciun refuz. Trebuie să ne uităm la rănile tale.

Tamani încercă să protesteze, dar Laurel îi tăie scurt elanul.

- Cinci minute.

Tamani scrâşni din dinţi, dar se învoi şi dădu din cap.

în sala de mese era agitaţie mare, iar Laurel îl văzu pe Yeardley traversând încăperea şi oprindu-se în drum de câteva ori pentru a le lăsa seruri şi pansamente zânelor de toamnă care îi îngrijeau pe răniţi. Laurel se întreba cum era oare să foloseşti chiar tu poţiuni făcute de mâna

ta, de care nu te-ai gândit c-o să ai nevoie vreodată.

„Muncă de rutină”, cum îi spuneau ele când lăsau studiul deoparte pentru a prepara soluţii şi alte poţiuni pentru zânele de primăvară, pentru santinelele care trebuiau să ţină piept trolilor uneori şi pentru îngrijitorii care nu prea se pricepeau să umble cu secera. Cele mai grave răni cu care se pricopseau, de obicei, zânele de toamnă erau fie vreo tăietură cu o coală de hârtie, fie, eventual, vreo arsură cu acid.

- Stai jos, îi spuse Laurel lui David de-ndată ce găsi un scaun liber.

Chelsea propti sabia de scaun, dar David o luă imediat şi şi-o puse în poală.

Lăsându-l pe David o clipă cu Chelsea, Laurel se duse să facă rost de un pahar mare cu apă - „apă simplă”, le explică ea zânelor, care încercau să adauge picături de azot şi fosfor -, după care se întoarse, găsind-o pe Chelsea speriată că David era plin de sânge.

-N-am nimic, sublinie el. Vreau doar... O, mersi mult, zise luând paharul cu apă din mâinile lui Laurel şi dându-l pe gât pe nerăsuflate, scăpând doar câteva picături, care i se prelinseră pe bărbie. Le şterse absent cu mâneca, lăsându-şi o dâră de sânge sub buze.

- Mai vrei? întrebă Laurel, încercând să nu se uite la dâra cea nouă, dar David se relaxase în scaun, sprijinindu-şi capul de perete şi închizând ochii o clipă.

- Chiar se simte bine? şopti Chelsea, uitându-se lung la faţa pătată de sânge a lui David.

- Aşa pare, zise Laurel. Dar ar trebui să-l curăţ mai întâi, ca să-mi dau seama. Te duci tu să iei ceva cu care să-l ştergem şi ne întâlnim la fântână?

Arătă apoi spre o masă cu tot felul de cârpe împăturite, de unde oamenii luau bandaje şi prosoape. Chelsea dădu din cap şi se grăbi într-acolo.

- Hai sus, zise Laurel, făcându-i semn lui David. Să mergem să te curăţăm.

La început, abia se putu ţine după ea, târându-şi Excaliburul pe jos, fără să-şi dea seama de zgârietura perfect dreaptă pe care vârful lui o lăsa pe plăcile lustruite de marmură. La marginea vasului rotund de marmură căzu în genunchi, puse solemn Excaliburul deoparte şi băgă mâinile în apă, fre- cându-le bine. în jurul mâinilor lui apa se coloră într-un roşu murdar, căpătând apoi o nuanţă rozalie.

Cu coada ochiului, Laurel îl surprinse pe Caelin - singurul Amestecător de vârsta ei - privindu-i. „Perfect.”

- Hei, strigă ea. Pot să te rog ceva? Am nevoie de o bluză curată. Pentru el, adăugă, arătând cu degetul spre David, ca nu cumva Caelin să-i aducă o bluză vaporoasă.

Caelin îl cântări din privire pe străin - întotdeauna fusese amuzant de suspicios când venea vorba de teritoriul lui - şi încuviinţă din cap, pornind spre camere. Chelsea apăru o clipă mai târziu cu un teanc de batiste.

- Mulţumesc, zise Laurel, luând-o pe cea de deasupra. Se uită la apa murdară în care David încă îşi freca mâinile şi strâmbă din nas. O apă rece şi curată ca cristalul curgea din partea de sus a fântânii, aşa că Laurel se cocoţă până acolo şi udă batista, după care îi şterse sângele uscat de pe faţă.

- Lasă-mă să te ajut, se oferi Chelsea cu blândeţe, udând la rândul ei o batistă şi frecându-l pe David pe celălalt obraz, insistând asupra unei dâre groase de sânge care îi brăzda gâtul.

- Dezbracă-te, îl rugă Laurel, după ce aproape îl curăţaseră pe faţă complet. N-o să reuşim în niciun chip să scoatem sângele din bluza asta. Scoate-o şi las-o acolo.

Cu braţele curate în sfârşit, David apucă tricoul de margine şi şi-l scoase, având grijă să nu-şi păteze iar faţa cu sânge, apoi îl aruncă pe podea.

La început, Laurel crezu că liniştea care se aşternuse înjur era doar în mintea ei, dar, după încă un minut, constată că aproape nimeni nu se mai mişca în încăpere.

Liniştea se transformă treptat într-un zumzet de şoapte, care se amplifică de la o clipă la alta.

Chelsea băgă de seamă şi ea şi se uită în jur, agitată.

Dar toate privirile erau aţintite la David. Mai exact, la pieptul lui David, pe care era un peticei de păr negru în deplin contrast cu pielea.

Ei nu-şi dăduseră seama până atunci că era om.

Probabil nu realizaseră nici că Chelsea era om, în tot haosul acela al bătăliei, dar şi pentru că Chelsea nu avea la vedere nimic aparte, cum ar fi părul de pe corp. Unele zâne se uitau acum la sabie, pe care David o aşezase lângă fântână, şi şuşoteau între ele, cu mâinile la gură.

David observă şi el schimbarea din jur şi se opri din spălat, uitându-se la zânele acelea îndeajuns de îndrăzneţe încât să nu întoarcă, pe dată, capul.

Păşind zgomotos, Tamani intră ca o vijelie în sala de mese, cu o faţă mânioasă şi un teanc de haine albe în braţe. în spatele lui, Caelin părea chiar bucuros că altcineva dusese la bun sfârşit sarcina care îi revenise lui.

- Poftim, zise Tamani, întinzându-i lui David un rând de haine curate şi uscate. Măcar

un tricou putem să-ţi dăm după ce ai salvat Academia.

Tamani privi întâi de jur-împrejur înainte de a-i da tricoul. După un moment lung de tăcere, David îşi trase bluza peste cap şi acum, îmbrăcat ca în Avalon, arăta ca orice altă zână.

Imediat ce-şi acoperi pieptul, toţi cei prezenţi în sala de mese îşi văzură mai departe de treabă, deşi multe zâne continuară să-l privească pe David cu un amestec de reproş şi teamă.

- Cum te simţi, prietene? întrebă Tamani, lăsându-se pe vine lângă David.

- Mai bine, răspunse el. Aş mai bea, totuşi, un pahar de apă.

Chelsea se grăbi să-i aducă unul.

- Vreo şansă să fii pregătit să te duci înapoi?

Vocea lui Tamani suna firesc, însă Laurel ştia că ardea de nerăbdare să-l ducă pe Yeardley la Jamison.

David îşi ţuguie buzele. Avea ceva tulbure în privire, dar se uită în jos la sabie şi, după o clipă, dădu din cap.

- Cred că da, zise el.

- îţi mulţumesc.

David închise ochii şi trase de câteva ori aer în piept, apoi îi deschise şi apucă sabia.

- Nu încă, îl opri Laurel, mutându-se de pe un picior pe altul.

- Laurel, începu Tamani, cu disperare în glas.

- Lasă-mă să-ţi bandajez mai întâi umărul.

Tricoul gri de pe el era zdrenţuit, iar rana făcuse puţină coajă, dar, fără bandaje, avea să se deschidă din nou.

- Sunt OK, zise Tamani şi se întoarse în aşa fel încât să nu-i vadă umărul rănit, dar nu îndeajuns de subtil.

- Nu eşti. Te doare. Ai putea fi mai... eficient, îl ademeni ea, dacă mă laşi să fac ceva în sensul ăsta.
Tamani ezită, apoi se uită la Chelsea, care venea cu apa.
- Doar dacă te grăbeşti, cedă el, într-un sfârşit. Apoi zise mai tăios: Nu avem prea mult timp la dispoziţie.
- O să mă mişc repede, îi promise Laurel.
Merse până la cel mai apropiat punct de îngrijire şi căută printre consumabilele sanitare rămase.
- Pot împrumuta astea o clipă doar? întrebă ea, înşfăcând două sticle pline cu o soluţie transparentă şi o mână de pansamente.
Zâna încuviinţă din cap şi abia dacă-şi ridică privirea spre Laurel, în timp ce trecea un spin lung de cactus prin rana adâncă de la umărul unui copil, cosând-o.
Laurel alergă înapoi la Tamani.
- Dă-ţi jos ăsta, zise ea, atingându-i tricoul.
Tamani aruncă o privire spre David, apoi mormăi, îşi ridică braţele şi-şi scoase tricoul, desprinzându-l cu grijă de rană. Cele şase tăieturi superficiale supurau, iar rana adâncă de pe coaste, pe care Laurel i-o bandajase de dimineaţă, era umedă în continuare.
Rana de la umăr nu era o simplă tăietură, aşa cum crezuse; pe partea de sus a braţului avea cam cinci găuri adânci. Tamani scoase un icnet printre dinţi când ea atinse locul cu o cârpă umedă.
- îmi pare rău, zise Laurel, încercând să nu-şi piardă sângele rece la vederea rănilor, care arătau de parcă ar fi fost înjunghiat de mai multe ori. O să te simţi mai bine imediat.
- Nu, spuse Tamani, oprindu-i mâna când dădu să ia sticla cu soluţie.
- Cum adică?

- Nu mi-o amorţi, îi spuse el, iar din voce îţi dădeai seama cât de rău îl durea. Nu mă pot mişca la fel de bine dacă n-o simt. Pune doar nişte dezinfectant şi bandajează. Asta-i tot ce te las să faci deocamdată.

Laurel se încruntă, dar dădu din cap. Nu se ştia cât avea să mai lupte Tam în ziua aceea.

- Str... strânge-mă de mână dacă te doare, îi zise ea, aşa cum făcea tatăl său cu ea când era mică.

Dar, în loc să o apuce de mână, Tamani îi cuprinse coapsele cu braţul sănătos, îngropându-şi faţa în abdomenul ei şi gemând înăbuşit. Laurel profită de moment şi-şi plimbă puţin degetele prin părul lui negru, după care luă sticla cu dezinfectant, hotărâtă să încheie aici.

încercă să nu dea atenţie degetelor lui care o apăsau pe picior, răsuflării blânde care o gâdila pe talie, frunţii lui lipite exact sub coaste. Se mişcă rapid, dorindu-şi să fi putut savura momentul, dar ştiind că răsfăţul ei ar fi costat multe vieţi.

- Am terminat, şopti ea după foarte scurt timp, dorindu-şi cu ardoare să fi durat mai mult.

El se dezlipi de ea şi se uită la umărul acoperit cu plasturi, care aveau să intre în piele cam într-o săptămână.

- Mulţumesc, zise el încet.

Laurel îşi strânse consumabilele cu ochii-n pământ, după care le duse repede înapoi la punctul de îngrijire de unde le luase. Când se întoarse, Tamani era deja cu suliţa în mână şi stătea în faţa lui David.

- Gata?

David avu un moment de ezitare, după care încuviinţă din cap.

- Va trebui să eliberăm o potecă - nu vreau să riscăm să i se întâmple ceva lui Yeardley

-, dar nu cred c-ar trebui să mai umblăm la porţi. Haide să ieşim tot pe-acolo pe unde-ai intrat tu, propuse Tamani serios şi fără urmă de emoţie în glas.

- Peste balustradă? întrebă David, ridicând o sprânceană.

- Ai o idee mai bună? întrebă Tamani, fără să fie sarcastic.

David se gândi o clipă, după care clătină din cap.

- Să mergem.

- Vă ajutăm noi să coborâţi, se oferi Laurel, deşi o voce interioară îi spune să nu-i lase să plece în niciun chip.

Cei patru părăsiră sala de mese şi merseră de-a lungul unui coridor întunecos, iar zgomotul luptei se auzea tot mai tare pe măsură ce înaintau. Academia îi ţinea pe troli la distanţă, dar cât aveau să mai reziste zidurile, la aşa un număr mare de invadatori? Şi câte bătălii mai putea Tamani să îndure? Până la urmă, va avea prea multe răni ca să mai supravieţuiască. În ciuda avantajelor Avalonului, trolii câştigau, şi asta numai pentru că erau atât de mulţi.

Când ieşiră pe balcon, Katya veni la ei cu o privire speriată.

- Slavă zeiţei că v-aţi întors! Se întâmplă ceva acolo jos.

- Ce? întrebă Tamani, ducându-se repede spre balustradă şi aplecându-se să vadă ce era jos.

- *Cad din picioare,* răspunse Katya, uitându-se la trolii care viermuiau dedesubt. S-a-ntâmplat de mai multe ori în ultima oră, dar mi-am zis că au răni care nu se văd. Acum au început să cadă în grup. Cinci, şase, uneori chiar şi zece. Uitaţi, adăugă ea, arătând cu degetul, iar Laurel, David şi Chelsea se apropiară ca să vadă.

Trolii continuau să dea cu berbecul în porţile din faţă, iar Laurel vedea buşteanul fărâmiţându-se cu fiecare izbitură. Dar, când se dădură înapoi să-şi ia avânt să mai lovească o dată, trunchiul de copac le scăpă din mâini şi începu să se rostogolească într-o parte, iar câţiva troli căzură, seceraţi, în genunchi.

- Asta au păţit adineauri şi ăştia de-aici, spuse Katya arătând spre trolii de sub balcon.

- Asta a păţit şi trolul ăla din cartierul zânelor de primăvară, zise David. Şi ăla care se agăţase de cearşaf, când mă trăgeaţi în sus.

- Nu înţeleg, zise Tamani.

Chiar atunci, Laurel mai zări câţiva troli căzând la pământ. Până şi trolii mai puţin organizaţi începuseră să-şi dea seama că se întâmpla ceva şi încetaseră asaltul, pentru a se consulta, arătând cu degetul. Panica se răspândi ca un foc aprig, iar cei de pe balcon uitară de planurile pe care le aveau, privind perplecşi cum tot mai multor troli li se înmuiau picioarele.

- încep să fugă, observă David cu uimire şi uşurare în glas.

Trolii rămaşi capitulară şi o luară la fugă spre porţi, dar nici

măcar retragerea nu le folosi la nimic. în curând, peste pajiştea cândva frumoasă a Academiei, călcată acum în picioare şi plină de trupuri inerte

de troli, se aşternu
liniştea

- .Sunt morţi? întrebă Chelsea, după un răstimp îndelungat în care nimeni nu spuse nimic.

Capitolul 1 7

-Ăla din cartierul zânelor de primăvară era... foarte, foarte mort, glumi David.

- Şi-acum ce? întrebă Laurel, privind carnajul din jur. S-a terminat?

- Ce se întâmplă aici? întrebă Yeardley, dând buzna şi rupând tăcerea de pe balcon, în care plutea o tensiune pe care-o tăiai cu cuţitul. Ţinea în mână un sac de pânză - probabil trusa lui, se gândi Laurel.

- E greu de zis, răspunse Tamani, cercetând terenul de dedesubt. Par morţi, dar numai zeiţa ştie de ce. Eu, unul, n-am încredere.

- Ce-i aia?

O pată mişcătoare de pe coasta verde a dealului le atrase tuturor atenţia - mai multe siluete îşi croiau drum în sus, pe cărarea dinspre Grădina Porţii.

- Alţi troli? întrebă cineva.

Laurel cercetă o clipă siluetele care se apropiau şi, dintr-odată, i se tăie răsuflarea.

- E Klea, zise Laurel încet. E şi Yuki cu ea.

- Nu înţeleg, spuse Yeardley.

- Sălbăticită, zise Tamani. Cea pe care încercam s-o decon- spirăm ultima oară când am fost aici; o zână de iarnă.

Katya strigă:

- Vin încoace?

- Nu ştiu, răspunse Tamani. Dacă nu cumva o iau spre palat. Nu ştiu cum e mai rău. în orice caz, e prea târziu să mai putem face ceva. De-asta aveam nevoie de Jamison, ca să lupte cu ea.

-Are intenţii rele? întrebă Yeardley, în a cărui voce se simţi un fior de teamă.

- E greu de spus sigur, zise Tamani.

Laurel nu credea că era deloc greu; Yuki era singurul motiv pentru care trolii ajunseseră chiar şi în Avalon, ceea ce o făcea răspunzătoare pentru atâtea distrugeri şi vieţi pierdute.

- Dar nu e decât marioneta unei zâne de toamnă exilate - Callista, zise Tamani.

De data asta, în privirea lui Yeardley nu mai era o groază subtilă deloc.

- Callista?! E... Se întoarse spre zânele de toamnă de pe balcon. Trebuie să plecăm. Acum!

- Nu putem pleca, pur şi simplu, se opuse Laurel, ducându-se după Yeardley, care se îndrepta spre uşa de la balcon. Suntem baricadaţi aici. E probabil cel mai sigur loc din Avalon în momentul ăsta.

Yeardley se opri brusc şi întrebă încet, cu un glas care îi dădu fiori pe şira spinării:

- Şi cât crezi că le va lua zânelor de iarnă să demoleze baricada asta, care e în întregime din *lemn?*

-Are dreptate, spuse Tamani peste umărul lui Laurel. Ar trebui să fugim. în partea de vest e o pădure destul de deasă - e o soluţie, nu?

- Este, îl aprobă Yeardley.

- Luaţi ce puteţi şi porniţi în direcţia aia. Fără Jamison, nu... nu ştiu ce altceva să facem.

Laurel ura să-l vadă pe Tamani atât de speriat. Toată ziua se luptase cu trolii şi învinsese, şi iată că două zâne erau de-ajuns să le strice moralul.

- Bine. Tu du-te la baricada din vest, îi porunci Yeardley unei zâne cu ochi negri, pe care Laurel avu impresia că o recunoaşte dintr-o clasă

de avansaţi. Trebuie s-o dea jos imediat! Apoi, întorcându-se spre Tamani, spuse: O parte din personal se află cu lăstarii la etaj, şi ai văzut câţi elevi sunt în sala de mese. Toţi ceilalţi încearcă să-şi pună la adăpost experimentele şi...

- Să-şi pună la adăpost ce? exclamă Tamani.

- Experimentele, repetă Yeardley, fără să dea vreo explicaţie când era cât se poate de logic.

- Atunci, convoacă-i pe toţi acum! zise Tamani. La naiba cu experimentele lor!

- Tam, strigă Katya de lângă balustradă. Au trecut de răscrucea cu drumul care duce la Palatul de Iarnă. Sigur vin încoace.

O clipă, Tamani nu zise nimic, apoi trecu la fapte ca şi când ar fi fost băgat în priză deodată.

- OK, cei care n-au armă, afară - acum! zise el, uitându-se la David şi clătinând din cap. începe evacuarea.

începu să mâne pe toată lumea de pe balcon înăuntru şi apoi pe scări în jos.

- Eu nu plec nicăieri, zise Laurel, opintindu-se când Tamani încercă s-o alunge împreună cu ceilalţi.

- Laurel, te rog, nu poţi face nimic împotriva ei.

- Nici *voi* nu puteţi! Laurel se ruşină chiar în momentul în care vorbele îi ieşiră din gură. N-am... n-am vrut să...

Tamani rămase tăcut un moment care păru o eternitate.

- Poate că nu, şopti el, într-un sfârşit. Dar poate reuşim să tragem de timp ca să te salvezi. După ce te scoatem pe tine de-aici, mergem în faţă s-o întâmpinăm, iar restul se vor adăposti în pădure.

Laurel se uită la David, dar acesta dădu din cap, apro- bându-l pe Tamani.

- OK, zise ea încet. Ura să se simtă inutilă. Mă duc înapoi la Rhoslyn cu Yeardley şi-l aducem pe Jamison cât de repede putem.

- Perfect, spuse Tamani, încercând să-şi ascundă uşurarea.

- Ia-o şi pe Chelsea, zise David şi întinse mâna s-o împingă înainte, după care apucă sabia cu ambele mâini.

- Sigur. Laurel încuviinţă din cap şi o luă pe Chelsea de mână. Vino! Hai să vedem dacă putem da o mână de ajutor ca să grăbim evacuarea.

- Mulţumesc, spuse Tamani încet, strângând-o de mână.

Laurel îl strânse şi ea, dar nu se uită în ochii lui; nu voia
să vadă cât de neputincioasă se simţea. Ştia ce făcuse Yuki din blocul lui, ce le făcuse Jamison trolilor... cât sperau David şi Tamani că aveau să le ţină piept zânelor de iarnă? Cu siguranţă nu suficient de mult ca ea şi Yeardley să-l trezească pe Jamison şi să-l şi aducă.

- Mai întâi, trebuie să evacuăm toţi lăstarii, le dădea Yeardley instrucţiuni în timp ce-l urmau în atrium. Duceţi-i pe toţi spre ieşirea dinspre vest!

Zânele o luară la fugă să dea de veste, multe dintre ele abia reuşind să-şi păstreze sângele rece.

- Laurel! strigă Tamani coborând scările, cu David în spatele lui, pe când de afară, din faţă, începură să se audă nişte bubuituri.

- Pe ochiul lui Hecate! înjură Yeardley. Ce-a fost asta?

- Soldaţi la intrare! zise Tamani printre gâfâieli. Au venit prin spate. Prea mici ca să fie troli, dar au puşti. Cred că sunt ai Kleei.

-Ai Kleei? întrebă Laurel, confuză. Dar nici n-a ajuns măcar.

- Probabil că i-a trimis înainte, explică Tamani sec. Eu unul aşa aş fi făcut: aş fi rămas în spate până îşi ocupau poziţiile. Ar fi trebuit să mă gândesc. Suntem exact în locul în care vrea ea să fim - şi nu mai avem ce să facem.

Ilustrând parcă ceea ce tocmai spusese Tamani, vitraliile aflate la cincisprezece metri deasupra lor se sparseră, iar peste mobila din atrium se împrăştiară cioburi colorate şi fragmente din cele şase borcane de plastic care erau acolo. Din ele curgea un lichid transparent, care umplea aerul cu un miros specific de benzină.

- Ce facem? întrebă Yeardley. Ne strângem laolaltă? Ne împrăştiem? Eu...

Vocea îi fu acoperită de bubuitul asurzitor al unei explozii. Porţile din faţă fură cuprinse de flăcări, care le pârjoliră şi aprinseră benzina cu care se îmbibase baricada, iar încăperea fu inundată de o fierbinţeală care venea în valuri. Cei aflaţi în apropierea flăcărilor luară foc pe loc, dar focul era atât de intens, încât ţipetele nu se auziră prea mult.

- Pe odraslele lui Uranus! urlă Yeardley. Fugiţi!

Părăsiră atriumul înainte ca vălătucii de fum negru să-i
sufoce, în timp ce flăcările patinau pe băltoacele de benzină şi începeau să-şi facă drum spre covoarele şi tapiseriile care decorau camera.

în vreme ce fugeau spre sala de mese, Yeardley era să fie dărâmat de zâna cu ochi negri pe care o trimisese înainte să deblocheze baricada din aripa vestică a clădirii. Avea ochii căscaţi de spaimă, iar cuvintele îi ieşeau din gură ca un torent greu de descifrat.

- Incendiu! Baricada de vest a luat foc!

Laurel era aproape sigură că vedea rotocoale de fum negru şerpuind de-a lungul tavanului şi ajungând pe coridorul care ducea la ieşirea din vest.

- Elevi, vă rog să vă liniştiţi! strigă Yeardley, dar Laurel ştia că vorbele lui nu ajutau la nimic. Fumul se aduna deja deasupra lor, gros ca nişte nori înecăcioşi care se răspândeau din atrium şi, bănui ea, de la celelalte ieşiri.

Era atâta panică în învălmăşeala zânelor de toamnă, încât Laurel abia sesiză şuieratul ciudat dinaintea bubuitului unei explozii, care se auzi de undeva de deasupra lor.

- Ce-a fost asta? întrebă Chelsea, nevoită să strige ca să se facă auzită în tot vacarmul acela.

Laurel clătină din cap, iar Tamani arătă spre tavan.

- Ce-i acolo sus?

- Săli de clasă, camere, spuse Laurel fără să stea pe gânduri.

- Nu, explică Tamani, exact în locul ăla.

- Turnul, răspunse Laurel după ce se gândi o clipă. Cu cinci sau şase etaje mai sus; se vede de-afară.

Tamani trase o înjurătură.

- Probabil şi mai multă benzină. Ne-a încolţit din toate părţile.

Când îl ajunseră din urmă pe Yeardley, acesta deschisese un dulap mare şi împărţea găleţi unor zâne mai în vârstă - profesori şi personal format din zâne de primăvară, în general.

- Folosiţi fântâna din sala de mese. Aurora, dacă nu putem aduce lăstarii în sala de mese, ar trebui să-i ducem la ferestre. Jayden, ia două zâne şi mergeţi pe platforma cu scripete ca să deschideţi lucarnele.

- Aerul va înteţi focul, îl contrazise Tamani.

- Dar va lăsa şi fumul să iasă, zise Yeardley, scoţând încă două găleţi. Fumul ne va omorî înaintea focului. Imediat ce avem situaţia sub control, vom putea să ne organizăm pentru evacuare. Avem o mulţime de ferestre şi frânghii, ca să nu mai vorbesc de ziduri de protecţie ignifugate în toată Academia. N-ar mai fi tocmai un centru de cercetare, dacă n-am fi pregătiţi de incendiu.

Tamani se încruntă.

- Soldaţii Kleei aşteaptă afară înarmaţi. De ce n-ar ucide toată lumea care-ar ieşi pe fereastră?

- Mă tem că ăsta nu e domeniul meu, spuse Yeardley, uitându-se cu subînţeles la suliţa lui Tamani.

Laurel trase aer în piept şi îşi simţi imediat gâtul arzând, la fel şi ochii; fumul cobora tot mai mult.

- Sala de mese, spuse cu o voce răguşită Yeardley, aple- cându-se mult şi făcându-le semn cu mâna să-l urmeze.

Când se apropiară de uşile duble, Laurel zări brigada cu găleţile cărând apă din fântână de-a lungul coridoarelor, ca să ţină focul în frâu. Alţii luau de pe pereţi şi de pe podea materialele

inflamabile, pentru a nu lăsa focul să se întețească. Din păcate, eforturile lor erau îngreunate de fumul mușcător, şi, la fiecare zână care făcea ceva util, mai existau trei care alergau orbește pe coridoare, strângând la piept cărți şi experimente. Altele se adunaseră sub scară, certându-se dacă să o ia în sus sau în jos. Laurel încercă să strige la ele s-o urmeze, dar înghiţi o gură de fum şi începu să tuşească groaznic.

- Zânelor! Pe-aici! răsună vocea lui David prin vălătucii de fum ca un far în ceaţă. Cu statura lui impunătoare, părea indiferent la norii negri care se învârteau nebunește înjur, iar Laurel se abţinu să exclame când văzu că fumul era respins de magia Excaliburului. Stratul de aer care-l înconjura nu era mai gros ca o geană, dar aerul pe care îl respira el era curat. Strigă din nou: Spre sala de mese! O să deschidă lucarnele!

La început, zânele înghesuite pe scări păreau paralizate de neputința de a lua o decizie, iar Laurel îşi dădu seama că stăteau acolo, ţinându-şi respiraţia ca să nu inhaleze fum, şi se întrebau dacă ar trebui să urmeze sau nu ordinele lui David.

„Pentru că e om."

Atunci, o Amestecătoare pe care Laurel nu o recunoscu începu să-şi facă loc prin mulţime, mergând spre locul de care spusese David. O clipă, Laurel făcu ochii mari de mirare şi se întrebă dacă nu cumva David avea s-o încaseze. Dar Amestecătoarea stătu o clipă în faţa lui, apoi dădu din cap şi se aplecă să o ia pe coridorul plin de fum care ducea la sala de mese. în cele din urmă, zânele înțeleseră mesajul şi, încet, foarte încet, o luară şi ele pe coridor spre sala de mese, mergând aplecate ca să poată respira.

Dar nu toată lumea făcu la fel. O zână chipeşă, un tânăr, se zbătea în mulţime ca s-o ia în direcţia opusă. Pusese un picior deja pe prima treaptă, când cineva strigă la el de după perdeaua de fum:

- Galen, opreşte-te!

Galen rămase pe loc.

Ceva negricios curgea foarte încet în casa scării. O clipă, Laurel crezu că era ulei, dar apoi îşi dădu seama că era roşu şi ciudat de fin, ca fumul care se aduna peste tot în jurul lor. Numai că nu era ca gazul cu efect somnifer, care se răspândea şi se ridica în aer; pâcla aceasta era grea şi se lăsa până aproape de pământ, ca vaporii lenţi de gheaţă carbonică, îngreunându-ţi pasul de parcă ai fi călcat prin noroi, după care un alt vapor era eliberat ca să-ţi îngreuneze pasul următor.

Galen scrâşni din dinţi.

- Mai sunt zâne acolo sus, strigă el. Trebuie să le pun în gardă.

Şi, fără să mai aştepte, continuă să urce scările.

De-ndată ce fumul roşu, viclean, îi atinse piciorul, Galen se clătină şi căzu, faţa i se albi, iar mâinile şi picioarele începură să i se zbată, cuprinse de spasme. în timp ce zăcea pe scări, ceaţa roşie se încolăci în jurul lui. Chiar şi prin aerul acela îmbâcsit de fum, Laurel îşi dădu seama, de la trei metri, că era mort.

Mai fuseseră şi alţii care-l văzuseră; se auziră câteva ţipete ale zânelor care fugeau de pâcla târâtoare, unele dintre ele luând-o direct spre porţile în flăcări.

- Opriţi-vă! Opriţi-vă! Vocea lui Yeardley fu înăbuşită de fumul înecăcios. Nu avem voie să ne mai panicăm, le rugă el.

Lucarnele din sala de mese au fost deschise; toată lumea să treacă în sala de mese!

- Galen a avut dreptate; o parte din personal a rămas la etaj. Nu putem face nimic? întrebă una dintre zânele care rămăseseră pe loc.

Yeardley se uită la gazul roşu ameninţător care se înălţa pe scări, spre etajele superioare.

- Zeiţa să le aibă în pază! zise el fără vlagă.

În cele din urmă, majoritatea zânelor ajunseră în sala de mese, dar câteva mai încăpăţânate rămaseră să se uite pe scări în sus. Când Laurel le căută cu privirea, pâcla roşiatică se revărsă peste platforma de deasupra lor, separată acum în lujeri lungi de balustradă, revărsându-se ca o cascadă uleioasă.

- Păzea! ţipă Laurel, trăgându-i în spate lângă ea pe Tamani şi pe Chelsea, aflaţi la un pas să fie atinşi de şuvoiul fin de ceaţă, care se prelingea sub formă de grilaj acum.

Nu toată lumea se mişcase suficient de repede, iar acum, valuri negre năvăleau peste ei ca pârâiaşele de nisip şi căzură, pur şi simplu, din picioare, fără să scoată vreun sunet.

- Să mergem! zise Tamani, luând-o pe Laurel de mână.

În prima clipă se gândi să se împotrivească, să ridice zânele căzute şi să le ducă într-un loc sigur, dar Tamani o strângea tare de mână, aşa că îl lăsă s-o ducă de-acolo.

În sala de mese, Yeardley dădea instrucţiuni unor elevi să pună în pragul uşilor cârpe umede. Cei din brigada găleţilor, care scăpaseră din ghearele ucigătoare ale otrăvii roşii, vărsau găleţile cu apă direct pe uşi, umezind lemnul. Datorită lucarnelor mari, deschise acum spre cerul uşor întunecat de la

lăsarea serii, fumul plutea în sus, iar Laurel putea acum să respire cu spatele drept. Se uită la Chelsea, care avea faţa şi hainele negre de fum, şi presupuse că şi ea arăta la fel. Aruncând o privire înjur, rămase şocată de cât de puţine zâne mai erau acolo şi chiar mai şocată de cât de multe dintre ele erau conştiente, tratându-i pe răniţi, numai că acum răniţilor li se mai alăturaseră câteva zeci, care leşinaseră din pricina fumului.

- Ce facem acum? întrebă Laurel.

- Eu şi David o să ieşim primii, răspunse Tamani, legănându-şi sulița spre zânele care aşezau o scară de lemn sub una dintre ferestrele înalte din sală. Nu sunt condiţiile ideale pentru o evacuare, dar, între lucarne, pereţii ignifugaţi şi fântână, ar trebui să avem timp să scoatem pe toată lumea - *dacă* reuşim să intrăm şi să ieşim pe ferestrele astea fără să fim împuşcaţi.

Laurel îşi dădea prea bine seama că altceva îl frământa pe Tamani, după felul în care se uita la cer.

- Ce e? îl întrebă ea, atingându-i braţul.

După câteva clipe, se întoarse spre ea.

- Klea n-are de ce să mai rămână în zonă; ştie că a câştigat aici. O să meargă mai departe la Palatul de Iarnă, iar cineva trebuie s-o oprească. *Eu trebuie s-o opresc*.

Oricât de mult ura gândul că Tamani avea s-o înfrunte pe Klea din nou, Laurel ştia că are dreptate.

- Ia-mă cu tine, se rugă ea.

- Laurel, te rog, o imploră el, dar o văzu imediat clătinând din cap.

-Nu să mă iei cu tine la Klea, ci să mă scoţi de-aici. Pe mine şi pe Yeardley. Să mergem după

Jamison. Se duse mai aproape de el, pentru ca nimeni, nici măcar Chelsea sau David, să n-o audă. Ştii că e ultima noastră şansă.

- Crezi că Yeardley va fi de acord să vină cu tine? întrebă Tamani, iar Laurel rămase cu privirea la el în timp ce acesta continua să le organizeze pe zânele cuprinse de panică.

Astăzi fusese lumina călăuzitoare a Academiei, iar ea voia să-l ia odată de-acolo.

- O să trebuiască să fie, n-are încotro, nu? zise Laurel, înecându-se de la fum.

O mişcare îi atrase atenţia, iar lumina din jur căpătă o nuanţă ciudată, toxică. Laurel îşi dădu seama pe dată că lumina venea prin lucarnele de deasupra. Ceaţa roşie probabil că se revărsase prin ferestrele de pe casa scării, iar acum îşi croia drum peste acoperişul întins al sălii de mese, învăluind lucarnele şi, când Laurel îşi ridicase privirea, revăr- sându-se înăuntru.

Cascada de otravă mortală se revărsă de la cel puţin şase metri înălţime, lovind o zână inconştientă, murdară toată de funingine, întinsă pe o masă. Aceasta se zvârcoli în tăcere şi apoi rămase nemişcată, în vreme ce gazul roşiatic şi uleios se răspândea pe podea.

Un murmur colectiv de groază se desprinse din grupul zânelor, care, imediat după aceea, intrară în panică. Se întoarseră toate odată, iar Laurel abia reuşi să se ţină pe picioare când se îmbulziră pe lângă ea, de parcă nici n-o vedeau - nu vedeau nimic în afară de propria disperare.

Laurel rămase cu ochii aţintiţi la ceaţa rubinie, în timp ce-l ţinea strâns de mână pe Tamani, când adevărul o izbi brusc.

Nu scăpaseră de otrava Kleei; jucaseră exact cum le cântase ea.

Şi acum nu mai aveau nicio cale de scăpare.Moartea roşie se mişca lent, foarte lent, târându-şi pe podea cârceii fumegânzi şi aducând

Capitolul 1 7

mai mult cu o creatură vie decât cu un simplu gaz. Se înfăşură în jurul victimelor, alegând întâi prada cea mai uşoară - cum era zâna care zăcea inconştientă pe jos.

„Trebuie să le salvez.” Disperarea alungă orice gând raţional din mintea lui Laurel, care se repezi spre corpurile căzute la pământ, lovindu-se însă de pieptul lui Tamani, care-i stătea în cale.

- Laurel, nu poţi face asta.

încercă să-l dea la o parte şi să ajungă la zânele neajutorate, care-şi pierduseră cunoştinţa. Tamani îşi pusese braţele în jurul mijlocului ei, iar Laurel simţi degetele lui David pe faţă, mângâind-o şi străduindu-se s-o liniştească.

- Laurel, îi şopti David. Opreşte-te. Blândeţea cu care spusese asta o paralizã, ca şi când ar fi ţipat la ea. Trebuie să ne gândim la ceva, adăugă el, iar Laurel renunţă treptat să se mai zbată.

Toată lumea care mai era în picioare se cocoţase pe mese, majoritatea la marginea încăperii, cu ochii căscaţi de groază. Focul bloca ieşirile; otrava se infiltra peste tot unde focul nu reuşea să ajungă... Laurel aproape că *simţea* satisfacţia cu care Klea plănuise fiecare detaliu al acestui asalt. Aici erau profesorii, prietenii - familia ei, de fapt. Dar din tot ce făcuse în ziua aceea era limpede că îşi dorea să moară toţi şi, mai mult decât atât, să moară îngroziţi.

Laurel îşi dădu seama că tremura de furie. Trolii erau mici copii pe lângă Klea - cel mai mare monstru din Avalon.

Laurel îi dădu lui David mâinile la o parte şi se duse la o zână care zăcea leşinată la câţiva paşi de fumul ucigaş. Laurel o luă de piept şi o târî în spate, departe de primejdie.

Tamani o apucă de mână, dar Laurel se smuci din strân- soare. El întinse mâna s-o apuce iarăşi şi o ţinu strâns de data asta.

- Laurel, ce-ai de gând să faci? Unde ai de gând s-o duci?

- Habar n-am! strigă Laurel, în timp ce lacrimi de furie îi şiroiau pe obraji. Doar... departe de *aici!*

Spunând acestea, merse mai departe şi mai scăpă o zână de imediata ameninţare a pâclei roşii. Oricum aveau să moară cu toţii, dar Laurel îşi spunea că măcar să nu moară *acum,* cât încă putea să le prelungească viaţa. Mai apucă o zână de umeri şi începu s-o târască înapoi, lângă prima pe care o salvase.

Dând din cap, Tamani se duse şi el şi făcu acelaşi lucru, ridicând o zână şi punând-o la loc ferit de fumul care se apropia tot mai mult, încet, centimetru cu centimetru, acoperind intrarea în sala de mese şi infiltrându-se mai departe în încăpere. Intra acum serios prin lucarnele deschise şi, în curând, podeaua avea să se transforme într-o mlaştină rubinie a morţii.

Chelsea şi David mai ridicară şi aşezară pe masă o zână, apoi pe altele, luând exemplul lui Laurel şi al gestului ei umanitar zadarnic şi târând pe margine celelalte zâne rănite sau leşinate, până ce nu mai rămase decât o porţiune de piatră goală între fum şi următoarele sale victime.

Când David dădu să se ducă iarăşi după o zână, Tamani îi puse mâna pe piept şi îl împiedică.

- Trebuie să-ţi iei sabia de-acolo. Fumul era la doar câţiva paşi de locul în care o lăsase, cu lama înfiptă câţiva centimetri în dalele de marmură. Nu ne permitem s-o pierdem.

David încuviinţă din cap şi se întoarse s-o recupereze. Dintr-odată, făcu ochii mari.

- Stai! zise el, apucându-l de braţ pe Tamani. Sabia. Laurel! Unde duce peretele ăla? răcni David, arătând spre peretele din spate al sălii de mese.

-Afară, răspunse gâfâind Laurel, trăgând în continuare o altă zână spre marginea încăperii. Spre grădini et cetera.

- Atât? insistă el. Nu tu, ăăă, vreo anexă, ceva?

- Mai sunt serele în partea aia, interveni Caelin, şi Laurel rămase surprinsă că i se adresa direct lui David.

- Perfect, murmură David în barbă. Ele o să ne ascundă de cei care ar putea să ne pândească acolo.

- Dar n-ai cum s-ajungi la ele, zise iar Caelin. Nu e nicio uşă, doar un zid despărţitor.

- Mulţumesc, spuse David, strângând mânerul săbiei, pe care o scosese din teaca ei provizorie, dar uşă o să-mi fac singur.

Laurel îl urmări luând-o la fugă spre zid, plecându-şi fruntea o clipă, ca şi când s-ar fi rugat, ridicând apoi sabia şi arun- când-o spre peretele de piatră. Lacrimi pline de speranţă îi umplură ochii când văzu linia lungă, verticală, pe care o făcuse în piatră. încă două crestături în lateral şi Laurel începu să zărească lumina intrând pe acolo.

- Ajutaţi-mă să împing! strigă David, şi zânele se strânseră imediat în jurul lui, ocolindu-le cu grijă pe cele leşinate pe care le depuseseră la marginea încăperii. împinseră cu toată puterea în timp ce David tăia în partea de jos şi, cu un scrâşnet puternic, bucata decupată în piatră cedă şi căzu la pământ, lăsând lumina soarelui care apunea să pătrundă în încăpere.

Următoarele cincisprezece minute fură ca un coşmar pe repede înainte. Pe Laurel o dureau braţele de câte zâne trăsese afară prin breşa îngustă făcută de David spre una dintre sere. Picioarele ei, obosite după o zi lungă în care fugise de troli, ameninţau să-i cedeze. Dar fiecare zână pe care o scoteau din sala de mese însemna încă o Amestecătoare salvată.

O frică paralizantă le făcu pe zâne să încremenească pentru câteva momente, când otrava roşie începu să curgă peste marginea acoperişului sălii de mese şi, de acolo, pe tavanul de sticlă al serei. Părea că zânele îşi ţineau toate respiraţia când acoperişul în pantă începu să se facă roşu, dar, îmbinările fiind etanşe, erau în siguranţă.

Transpiraţia şiroia pe feţele celor care munciseră cot la cot cu Laurel - mai mult ca sigur o experienţă nouă pentru majoritatea zânelor de toamnă -, dar intrau deja în criză de timp. în sala de mese, băltoaca de gaz acoperise aproape complet podeaua şi continua să curgă prin ochiurile de geam de pe acoperiş, de data asta nu doar sub formă de firicele subţiri, ci de valuri la fel de mari ca lucarna.

- Trebuie să ne oprim, zise Yeardley într-un sfârşit.

Sala de mese devenise o cursă de obstacole mortală a cascadelor ruginii.

- încă una, zise Laurel cu respiraţia tăiată. Mai pot lua una.

Yeardley se gândi o fracţiune de secundă, după care
încuviinţă din cap.

- Toată lumea să mai ia una, dar apoi trebuie să găsim o cale de a sigila gaura asta; altfel, ne-am chinuit în zadar.

Laurel fugi spre cel mai apropiat grup de zâne căzute. Pe asta avea să o târască mai bine de şase metri. Cu braţele înţepând-o de durere, o apucă de subsuori pe prima zână pe care o găsi, suferind la gândul că pe atât de multe altele le-ar fi putut atinge, atât de aproape erau - atât de multe pe care nu spera să le mai poată salva vreodată.

Când se întoarse, un nou fuior de fum intră printr-o lucarnă de deasupra, împiedicând-o să mai vadă ieşirea. Când atinse podeaua de piatră, otrava cumplită păru să stropească înjur, aruncând cu stropi atât de aproape de Laurel, încât abia apucă să se ferească din calea lor ca să n-o atingă.

Scrâşnind din dinţi, Laurel ridică mai mult trupul inert. Trebuia să iasă.

O târî pe zână ocolind cascada, în timp ce durerea de picioare nu-i dădea pace. Se uită în faţă şi văzu că avea cale liberă. încă patru metri. Trei. Ştia că poate.

Brusc, se împiedică de ceva şi căzu, julindu-se la cot când ateriză pe pardoseala de piatră. Se uită să vadă ce era.

Mara.

Probabil că lucrase mai devreme aici, dar leşinase din cauza căldurii şi a fumului înainte ca lucarnele să fie deschise. Laurel se uită în spate. Gazul târâtor era la doar câţiva centimetri de picioarele Marei.

„N-o să te las să mori.”

Aruncând încă o privire spre ieşire, Laurel se întoarse şi, încercată de un sentiment de vinovăţie, o apucă pe Mara cu o mână, lăsând-o pe cealaltă zână acolo. Braţele ei se răzvrăteau, tremurând de oboseală când o târî pe Mara stângaci câţiva paşi mai încolo. Şi încă câţiva. Se întoarse ca s-o strângă mai bine şi se dădu în spate clătinându-se; alte zâne, care nu-şi petrecuseră ziua urcând povârnişuri şi alergând, treceau în viteză pe lângă ea, cu poverile lor. Pe Laurel o înţepau pieptul şi gâtul de la fumul care plutea încă în aer - stătuse prea multă vreme acolo iar pâcla părea acum că o urmăreşte pe ea, înaintând centimetru cu centimetru, la fel de repede pe cât reuşea ea să se mişte.

„E viaţa lor sau a ta în joc.” Gândul o seceră pe nepusă masă, şi, chiar dacă îşi dădu seama de asta, o mai târî pe Mara un pas.

„Nu sunt în stare. Ba sunt!” Se uită în spate spre ieşire. Părea atât de aproape şi, totuşi, atât de departe. Trăgând cu toată puterea, ceva o făcu să se uite în sus exact când o cascadă de fum începu să curgă printr-o lucarnă, stropind podeaua şi revărsându-se spre ea într-un val de picături otrăvitoare.Tamani azvârli slăbit trupul inert al zânei prin gaura din faţă şi se clătină în prag, chinuindu-se să ia o gură de aer. Rana îi supura din nou şi îi venea să se facă ghem şi să se ţină de ea. Nu mai făcuse niciodată atât de

mult efort şi nu-şi dădea seama cum de mai rezista.

„Ce nu te omoară, te face mai puternic.”

Şocat, Tamani îşi îndreptă spatele şi se uită în jur. Sera era enormă, cel puţin de cinci ori mai mare decât casa lui Laurel din California. Şi prin pereţii de sticlă văzu mai multe sere, un şir lung, exact aşa cum spusese băiatul zână. Tamani îşi amintea vag serele din copilărie, când hoinărea cu Laurel şi cu mama lui prin Academie, dar pe atunci crezuse că i se păreau gigantice doar pentru că era el un lăstar subţirel. Erau adăpostul perfect pentru supravieţuitori.

Acum nu mai ieşea nimeni, iar Yeardley şi câteva zâne se ghemuiseră lângă gaură, strigând la cei care probabil că rămăseseră înăuntru. Unde era Laurel?

Dădu cu ochii de David, care se chinuia cu nişte zâne să ridice bucata de zid dislocată, ca s-o împingă la loc. Chelsea se aşezase în genunchi lângă cineva care zăcea pe jos şi tuşea - probabil o zână care inhalase prea mult fum.

Dar nici urmă de Laurel. Tamani cercetă cu privirea mulţimea, o dată, şi încă o dată, însă nu o văzu nicăieri.

Frica i se strecură în suflet când îşi dădu seama că probabil rămăsese înăuntru. Toată oboseala îi dispăru într-o clipă şi o luă la fugă spre gaura din zid, făcându-şi loc prin mulţime cu coatele.

- S-a terminat, îi zise o zână mai în vârstă, punându-i o mână pe piept.

- Trebuie doar să mă uit, spuse Tamani, împingând-o deoparte. Trebuie să...

Dar nimeni nu-l asculta. Nu mai spuse nimic şi încercă să-şi facă drum până mai

aproape, reuşind să arunce rapid o privire peste creştetul unei zâne mai scunde.

Acolo era! La doar trei metri de ieşire, cu spatele la ei, chinuindu-se să salveze ultima zână, un băiat, pe care îl trăgea spre deschizătură.

- Dă-i drumul! ţipa Yeardley, dar capul blond se scutura frenetic.

Tamani blestemă încăpăţânarea lui Laurel şi încercă să se împingă şi mai în faţă.

- Mă duc s-o scot de-acolo, zise el.

Dar nimeni nu părea să-l audă, mâinile împingându-l înapoi cu tot mai multă putere pe măsură ce panica se aşternea.

„De ce nu renunţă?”

- Trebuie să... trebuie să... continua Tamani să se lupte cu zânele, fără a mai putea vorbi coerent, bântuit de un singur gând: „Trebuie să ajung la ea.”

I se tăie respiraţia când Laurel se dezechilibră şi căzu pe spate, iar bucata aceea de carne pe care o trăgea după ea îi căzu peste picioare, ţintuind-o locului. încerca să dea din picioare pentru a împinge greutatea la o parte, dar, într-un fel, Tamani ştia că acele câteva secunde preţioase aveau să încline balanţa în defavoarea ei.

- Nu! urlă el, năpustindu-se înainte şi avansând foarte greu prin aglomeraţia din seră.

îl auzise - era sigur de asta; dădea din mâini şi din picioare şi întorcea capul spre el. Dar apoi se linişti şi o cuprinseră spasmele, cârceii otrăvitori o împresurară, iar bluza ei roz păru să sclipească în întuneric când fumul roşiatic o învălui.

Tamani se prăbuşi în interior, ca şi cum nişte lame ascuţite i-ar fi ciopârţit fiecare părticică a corpului pe dinăuntru.

- Ăştia suntem, zise Yeardley îndurerat, făcându-le semn lui David şi celorlalte zâne să termine de aşezat bucata de piatră. Nu mai putem salva pe nimeni. Blocaţi ieşirea.
Tamani parcă prinsese rădăcini.
- Nu! urlă el din nou. Zeiţă milostivă, nu!
David împinse piatra cu toată puterea.
„Nu cred că-şi dau seama; altfel n-ar fi părăsit-o pe Laurel în felul ăsta.” Tamani deschise gura să-l avertizeze disperat pe David, dar vorbele îi rămaseră în gât, alungând şi ultima rază de speranţă.
Nu putuse articula cuvintele.
Nu fusese în stare să spună nimic.
Nu putea să respire.
Nu putea să vadă.
în el se căsca un gol. Trebuia să ajungă la ea - nu putea să trăiască fără ea, nu ştia cum. Nu ştia cum să inspire şi să expire într-o lume în care ea nu mai era.
Nişte mâini puternice îl izbiră de perete şi dădu cu capul de piatră, iar durerea îl ajută să-şi revină puţin şi să-şi recapete ultimul strop de raţiune. Reuşi să clipească şi să-şi limpezească vederea - să vadă ce era la doar câţiva centimetri în faţa lui. N-o cunoştea pe zâna aceea - era un Amestecător ca oricare altul -, însă suferinţa din privirea lui oglindea propria lui suferinţă.
- Nu trebuie să te agăţi de ea, îi spuse acesta.
Iar Tamani îşi dădu seama că şi el pierduse pe cineva drag. Lupta încă nu s-a terminat, adăugă zâna care-l lipise de perete. N-am scăpat încă de zâna rebelă şi o să avem nevoie de tine.
„Klea.”
îi furase totul... *totul.*

Avea să se îndrepte în curând spre Palatul de Iarnă; Tamani ştia asta. Era singurul pas logic.

Nu mai avea vreme să-i aştepte pe ceilalţi. Trebuia să pornească la drum chiar în clipa aceea.

O să-l ucidă, ştia asta. Iar Shar nu va mai fi acolo să-l salveze.

Şi, cu voia zeiţei, va merge atunci la Laurel.

Se strădui să dea din cap şi să-şi recapete răsuflarea. Să nu se mai certe cu această zână care-l ţinea pe loc. Nu voia s-o aştepte pe Chelsea şi să trebuiască să-i spună că Laurel murise; să-i vadă faţa lui David în momentul în care şi-ar fi dat seama ce făcuse. Nu credea că putea suporta să le împărtăşească suferinţa lui.

Zâna din faţa lui spuse ceva - Tamani era surd, dar dădu din cap, lipindu-şi fruntea de peretele de sticlă, ca şi când s-ar fi dat bătut. Dar privirea îi rătăci peste pământurile de afară, abia vizibile în lumina din ce în ce mai slabă. Acoperişul înclinat al serei făcu gazul roşiatic să alunece pe margini. Asta însemna că uşa din faţă, unde tavanul era cel mai înalt, era un loc sigur. Nu era păzită - cine s-ar fi gândit s-o păzească?

Numai un nebun de legat putea să-şi dorească să plece acum.

Tamani se apropie de uşă, încercând să nu atragă atenţia şi lăsând tot mai multe rânduri de plante în urmă, între el şi mulţimea de Amestecătoare. Aproape ajunsese, când băiatul care vorbise cu el mai devreme se uită în spate. Tamani îl privi şi el, dar era prea departe, aşa că se strecură afară, iar uşa de sticlă se închise în urma lui, stingând vociferările dinăuntru.

Apoi o luă la fugă. Se simţea uşor, imponderabil, ca şi când ar fi putut zbura în timp ce călca în noroi şi în iarbă; fugea de zidurile cu verdeaţă ale Academiei, ignorând cu desăvârşire minionii Kleei, care ar fi putut sta la pândă.

Avea s-o ucidă pe Klea.

Ori Klea avea să-l ucidă pe el.

În momentul acela, nici nu mai conta.

Pe Laurel o durea tot corpul şi îşi strânse braţele la piept. Abia o scosese pe Mara înainte să cadă la pământ, cuprinsă de o criză de tuse. Apoi veni şi Chelsea, care se aplecă peste ea, cu o figură îngrijorată.

- E OK, spuse ea blând. N-ai păţit nimic.

În jurul ei se adunară şi alte zâne când Laurel trase adânc aer în piept.

- Acum sunt bine, zise după alte câteva reprize de tuse. Sunt bine.

Dar nu se ridică. Voia să stea câteva clipe întinsă, doar să inspire şi să expire. Doar câteva clipe.

Auzi ţipete şi strigăte dinspre zidul Academiei, dar închise strâns ochii ca să nu mai vadă nimic. Nu voia să asiste la momentul în care aveau să pună lespedea la loc sau să ştie câte zâne fuseseră lăsate să moară. îi era greu şi numai să se gândească, aşa că rămase întinsă, cu ochii închişi, stăpânindu-şi lacrimile până când agitaţia se potoli. Mai trase o dată aer în piept, îşi luă inima în dinţi şi deschise ochii, pregătită să înfrunte realitatea.

- Unde sunt David şi Tamani? întrebă Laurel, ridicându-se cu greu în picioare şi dându-şi la o parte părul de pe faţă.

- David e acolo lângă zid, răspunse Chelsea arătând cu degetul. Iar pe Tamani nu-l văd în momentul ăsta, dar a ieşit la câteva secunde după tine, te asigur, adăugă Chelsea, care probabil că văzuse spaima care începea să se aştearnă în privirea lui Laurel.

- OK, zise Laurel neliniştită.

„E aici. O să-l găsesc eu."

Pe zidul care separa sala de mese de seră, zânele lipeau cu un pământ cleios din jardiniere crăpăturile din jurul lespezii, pentru a nu lăsa pâcla otrăvitoare să se răspândească. Câteva zâne, bărbaţi, îşi dădură jos tricourile şi le foloseau pe post de evantai, nu doar ca să usuce noroiul, ci şi pentru a împrăştia eventuali lujeri de fum toxic care era posibil să fi pătruns în seră.

Laurel se uită de jur-împrejurul grădinii la zânele care supravieţuiseră, mai mult de jumătate dintre ele fiind rănite sau inconştiente, şi văzu că toate erau murdare de funingine din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să fie mândră că erau în jur de o sută de supravieţuitori, dar nu se putea gândi decât la sutele de zâne rămase înăuntru. Sute de morţi. Lăstari, profesori, colegi de clasă şi prieteni. Dispăruţi cu toţii.

„Prieteni.”

- Chelsea, unde-i Katya? Laurel cercetă grădina cu privirea, căutând un păr blond şi un tricou roz ca ale ei. Unde e?

Laurel se ridică pe vârfuri, gândindu-se că, dacă s-ar fi uitat mai bine, sigur ar fi găsit-o pe prietena ei.

- N-n... n-am văzut-o, răspunse Chelsea.

- Katya! strigă Laurel, învârtindu-se pe loc. Katya!

- Laurel. Yeardley îi cuprinse braţele şi vocea lui îi răsună în urechi. N-a reuşit să iasă. îmi pare rău.

Katya. Moartă. Laurel îl auzi ca prin ceaţă pe David venind lângă ea şi-i simţi mâna atingând-o uşor pe braţ.

- Nu, spuse ea în şoaptă - dacă ar fi spus prea tare, totul ar fi devenit adevărat.

- îmi pare rău, repetă Yeardley. Am încercat... am încercat s-o conving să se salveze pe ea, dar ştii cum e Katya; n-ar fi făcut aşa ceva.

Laurel încercase până în acel moment să fie tare, dar imaginea proaspătă a chipului Katyei în minte - zâmbetul, hotărârea cu care acţionase pe balcon - era prea mult. Se prăbuşi în braţele lui Yeardley şi începu să plângă, udându-i umerii în timp ce o ţinea în braţe.

- O să ne fie cumplit de dor de ea, îi murmură el la ureche.

Laurel se dezlipi de cămaşa lui Yeardley

- .Am s-o ucid, zise ea, cu o ură care nu părea a ei.

în sufletul său se aprinse o scânteie de furie, iar I,aurel o lăsă să mocnească, să se înteţească. Mai întâi Shar, acum Katya... Pentru prima oară în viaţă, Laurel îşi dădu seama că îşi dorea sincer ca cineva să moară; îşi dorea cu atâta ardoare, încât ar fi sugrumat-o pe Klea şi cu mâinile goale, dacă ar fi trebuit...

- Laurel. Vocea blândă şi pătrunzătoare a lui Yeardley o făcu pe Laurel să-şi vină în fire. Se uită la profesorul ei de noţiuni fundamentale. Laurel, tu nu eşti o războinică.

Avea dreptate. Dar mai conta oare? Terenul din jurul Academiei era, practic, plin de puşti în momentul ăsta; tot ce trebuia să facă era să-şi aleagă una şi s-o împuşte pe Klea în spate. Ar fi fost la fel de uşor ca la vânătoare.

- Am văzut doar ce-ai reuşit să faci. Hi nu eşti o distrugătoare. Eşti mai puternică de-atât.

„Ce e mai puternic decât distrugerea?” Laurel văzuse cu ochii ei ce însemna forţa. Tamani era plămădit din ea. Yuki era atât de puternică, încât aproape că-i omorâse pe toţi. Klea era chiar mai puternică - îl învinsese pe Shar, despre care Laurel credea că e imbatabil. Până şi Chelsea şi David puseseră umărul şi respinseseră invazia a sute de troli într-o singură după-amiază. Până în ziua aceea, Laurel nu făcuse decât să fugă.

- Tu eşti o vindecătoare, Laurel; mereu ai fost. Şi, chiar dacă acum eşti mânioasă, tu nu eşti aşa cu adevărat.

- Dar aş putea fi, insistă Laurel. Aş putea s-o fac.

- Nu, n-ai putea, zise calm Yeardley. Nu în felul ăsta. Şi asta nu înseamnă că eşti

slabă, Laurel. E tot un fel de putere - aceeaşi care te face o atât de grozavă Amestecătoare, aşa cum Callista n-ar putea fi niciodată. Oricine poate smulge o floare, Laurel. Adevărata putere e a celui care dă viaţă.

Spunând acestea, îi strecură ceva în palmă. Laurel se uită în jos la floarea de un roşu aprins - castilleja. Mama ei o numea pensulă indiană; creştea şi aici, şi în lumea oamenilor. Preparată corect, putea deveni una dintre cele mai puternice plante tămăduitoare din Avalon.

Furia lui Laurel se potoli, lăsând în urmă o durere adâncă şi searbădă. Dar tristeţea îi era cunoscută: cu tristeţea se putea descurca. Nu o transforma, aşa cum o făcea furia. Putea rămâne ea însăşi, simţind totuşi durerea mistuitoare.

Cu Chelsea şi David în stânga şi-n dreapta, ţinând-o pe după umeri, Laurel îşi recăpătă curajul de a privi Academia - casa ei din Avalon. în spate nu se vedea nicio flacără, însă otrava roşie a Kleei curgea pe acoperişul sălii de mese, învăluind întreaga seră. Vălătuci de fum negru şi gros se rostogoleau încă pe zidurile de piatră, contopindu-se într-o ceaţă întunecată ca nişte nori de furtună, care trecea pe deasupra ei. Nu era sigură că se va mai putea uita vreodată la Academie fără să-şi amintească de felul în care fusese devastată.

- Şi prietenul tău Tam a fost distrus, zise Yeardley, rupând tăcerea. A încercat să ne oprească să închidem zidul, dar nu mai aveam ce face. Au murit cu toţii.

Laurel încuviinţă în tăcere din cap şi lacrimile i se prelinseră pe obraji privind în depărtare.

- Urăşte să se dea bătut, zise ea. Dar unde o fi?

Ca un răspuns la întrebarea ei, câteva zâne veniră alergând la Yeardley.

-Zâna de primăvară... a plecat, zise una dintre ele gâfâind.

- A plecat? întrebă Yeardley, şi în vocea lui era prima oară când se simţea panica.

- Când aţi închis zidul a luat-o razna, zise alta. N-am mai văzut pe nimeni în asemenea hal. Am crezut că l-am liniştit, dar, când nu m-am mai uitat la el, a fugit. S-a strecurat pe uşă afară şi a sărit gardul. Făcu o pauză. Cred că a pierdut pe cineva acolo înăuntru.

- Dar de ce ar...? Laurel se uită în jos la bluza ei roz şi răspunsul îi tăie răsuflarea. A confundat-o pe Katya cu mine, şopti ea.

- O, nu! spuse Chelsea, strângând-o pe Laurel de braţ. S-a dus după Klea.

- O s-o omoare, zise Laurel.

- Sau ea pe el, spuse Chelsea, albă la faţă.

-Există vreo ieşire acolo? întrebă Laurel, întorcându-se ca să se uite-n jur.

- Jos, în colţul ăla, răspunse Yeardley, arătând cu degetul. Dar, Laurel, eu zic să nu te duci. Ce crezi că poţi tu să faci?

-Nu ştiu, spuse Laurel. Ceva. Se întoarse spre David. Vii cu mine? Nu avea niciun drept să-l întrebe, însă avea nevoie de el. Uşa din faţă e încă sigură... ştiu şi eu, după tot ce s-a-ntâmplat...

- Sigur că vin, răspunse el, luându-şi imediat sabia de unde o înfipsese.

- Chelsea...

- Nici să nu te gândeşti, spuse Chelsea, ridicând mâna. Vin.

Nu era vreme de ceartă, mai ales din cauza unui lucru pe
care Laurel ştia că l-ar fi făcut şi ea - de multe ori o făcuse - în locul lui Chelsea.

Atunci, să mergem! spuse Laurel dând din cap. N-avem timp de pierdut.încetinind doar ca să se poată afunda în pădure fără să fie auzit, Tamani grăbi pasul când ajunse la adăpostul copacilor, recuperând repede timpul pierdut. Klea şi suita ei schimbaseră brusc direcţia spre Palatul de Iarnă, dar n-aveau să ajungă acolo înainte să-i prindă din urmă. încă zece secunde şi era gata de atac.

Nouă...

Cinci...

Doi...

Unu...

Tamani se avântă printre copaci, învârtindu-şi sulița, cu un strigăt sălbatic despre care nu ştia de unde venise. Două zâne în negru căzură răpuse de sulița cu vârfuri strălucitoare de diamant; alta se prăbuşi la pământ. După ce doborî ambele gărzi de corp, Tamani se repezi la Klea. Scoţând un ţipăt de uimire, ea ridică o mână ca să se apere; hainele sale din piele groasă şi neagră amortizară lovitura, dar lui Tamani i se păru că aude un trosnet în braţul Kleei.

Păcat că nu era mâna dreaptă.

Klea scoase un pistol şi-l îndreptă spre el, dar Tamani era pregătit şi, lovind cu piciorul, făcu să-i zboare arma din mână cât colo. N-avea de gând s-o lase să trişeze; de data asta, era care pe care, iar cel mai bun avea să câştige.

- Tamani!

Cu coada ochiului, Tamani o zări pe Yuki, care arăta aproape uman în blugi şi un maiou care-i lăsa floricica de pe spate să respire. Strigătul ei îi distrase atenţia, iar Klea profită şi îl lovi în obraz cu tocul ei de oţel. Tamani făcu un salt în spate, după care o prinse pe Klea de

picioare şi-o trânti. Când îşi ridică sulița să atace, mai primi o lovitură, de data asta în genunchi. Era imun la loviturile ei, dar, împingându-l, avusese răgaz să se ridice în picioare.

Câteva zâne-gardian urmăreau lupta cu pistoalele îndreptate spre el; Tamani se îndoia că aveau să rişte să tragă câtă vreme stătea atât de aproape de Klea. Câteva încercaseră să intervină cu cuțite, dar Tamani le atacă cu sulița, atingând-o pe una care nu se ferise la timp.

Deşi Klea îşi proteja braţul fracturat, era destul de rapidă cu celălalt. Reuşi să scoată un cuțit, cu care lovi sulița lui Tamani când o îndreptă spre gâtul ei, dar nu făcu decât să devieze lovitura, iar sulița i se înfipse adânc în umăr. Din rană îi curgea sevă, dar Klea nu dădea nicio atenție.

- Yuki, strigă ea cu o voce aspră şi autoritară. Fă şi tu ceva!

Tamani o văzu pe Yuki ridicând mâinile şi făcând un mănunchi de rădăcini de copac să iasă din pământ şi să se înalțe în văzduh, aşa cum făcuse şi Jamison în Grădina Porții. Rădăcinile groase şi pline de pământ se năpustiră spre Tamani, care se pregăti sufleteşte pentru plesnitura înțepătoare, aşteptând-o aproape cu seninătate.

Dar nu se întâmplă aşa. Rădăcinile încremeniră la câțiva centimetri de el. Când Tamani aruncă o privire spre Yuki, aceasta avea o faţă crispată, ca şi când rădăcinile ar fi atacat-o pe *ea*, nu pe el.

- N-nu pot! strigă ea, încercând parcă să se scuze.

Klea înjură şi se repezi la Tamani cu cuțitul, dar fu nevoită să facă un salt în spate când acesta începu să-şi rotească aprig sulița-n aer. Tamani avea impresia că privea lupta cumva

din afară şi simţi o forţă imensă punând stăpânire pe mâinile lui şi aruncându-l spre inamic, cu vârful suliţei înainte. Era însetat de dreptate; avea s-o facă să plătească pentru faptele ei. însufleţit de furie, devenise la fel de puternic ca orice Luptător.

În faţa atacurilor lui Tamani, Klea pierdea teren; cuţitul ei nu făcea faţă suliţei pe care o avea el. El îi lăsă cale liberă spre pieptul lui, ofertă pe care nu o putu refuza, şi se alese cu o tăietură uşoară de-a lungul umărului rănit, prinzându-i însă gâtul între el şi suliţă. Apucând sulița cu ambele mâini, o trase pe Klea mai aproape de el, apăsându-i beregata cu sulița. Din reflex, Klea scăpă cuţitul ca să-şi ridice mâinile pentru a se elibera.

- Tu, exclamă el, cu mâinile tremurânde, dar cu o luciditate sinistră - foamea de a ucide. Mi-ai luat tot ce aveam, şi vei muri pentru asta.

Klea scoase doar un sunet strangulat, iar mintea lui nu reuşi să cuprindă spaima care scânteia - pentru prima oară - în privirea ei.

-Nu!

Ţîpătul lui Yuki spintecă văzduhul, iar universul se opri în loc când auzi un altul.

- Tamani!

încercă să respire, dar era amorţit, paralizat. Mintea lui refuza să creadă.

- Nu face asta!

Mai aproape acum. Trebuia să se mişte. Trebuia să vadă

- .Tamani, stai! strigă Laurel, fără să ştie sigur ce îşi dorea cu adevărat; după tot ce făcuse, Klea merita să moară... nu-i aşa?

„Răspunsuri”, îşi spuse ea. „Avem nevoie de răspunsuri.”

Laurel mai mult îl simţi pe David ajungând în spatele ei şi făcu ochii mari când gardienii ridicară armele şi le îndreptară spre ea.

-Nu!

Ţipătul lui Tamani îi răsună în urechi, dar, când începură împuşcăturile, David se aruncă în faţa ei. Laurel fugi şi aproape că dădu peste Chelsea, care stătea ascunsă după un stejar cu trunchiul gros. Laurel rămase lângă ea în timp ce David era asaltat de gloanţele gardienilor, care spulberau liniştea din jur. David nici nu se clintea măcar; se uita doar în jos, la gloanţele care cădeau în ţărână.

Laurel îşi luă inima-n dinţi să arunce o privire şi o văzu pe Klea scăpând din strânsoarea lui Tamani şi luând ceva de jos. în timp ce-şi îndrepta pistolul semiautomat spre pieptul lui David, Tamani profită de ocazie ca să fugă la Laurel, alunecând lângă ea în ţărână şi strângând-o la piept, cu degetele tremurând de emoţie.

- Presupun că dacă ţi-ai adus prietena aici, să-mi salveze viaţa, ar trebui să uit că mi-ai făcut ziua asta al naibii de neplăcută, zise Klea sec, după care ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Laurel şi Chelsea îşi astupară urechile, iar Tamani încercă să le protejeze cu corpul său, în vreme ce David părea amuzat. îşi puse mâna liberă în şold, uitându-se la grămada de gloanţe care se înălţa la picioarele lui.

Klea prinse ideea şi se lăsă păgubaşă, băgând cu grijă pistolul în tocul de la mijloc.

- David Lawson, zise Klea lent. Ţi-am văzut maşina în Orick şi mi-am închipuit c-a venit Laurel cu ea, dar, trebuie să recunosc, sunt

foarte surprinsă să te găsesc aici. Nu au mai călcat oameni în Avalon...

- De o mie de ani. Să ştii că mi s-a tot spus chestia asta.

- Da, mă rog, probabil că şi asta e una dintre minciunile lor, zise Klea. Aproape nimic din ce-ţi spun zânele de pe-aici nu e adevărat.

- Sabia asta e adevărată, o contrazise David, apropi- indu-se de ea. Ai văzut doar cum au picat gloanţele.

- Şi văd că vii spre mine, şi ştiu ce ai de gând. Dar ascultă la mine, omule. Eu sunt singurul motiv pentru care Barnes nu v-a omorât pe tine şi pe Laurel toamna trecută, aşa că-mi eşti dator.

- îţi sunt dator? Mai ştii ce i-ai spus lui Shar când ţi-a zis la fel de dimineaţă?

Laurel îl simţi pe Tamani crispându-se lângă ea.

- O pierdere tragică, zise Klea fără să clipească. A fost probabil cel mai bun luptător pe care l-am întâlnit vreodată. Dar s-a aflat de partea greşită a istoriei, David. Toată insula asta e aşa. Uită-te-n jur! E un paradis fragil, cu oameni frumoşi din naştere, cărora nu le lipseşte nimic şi care-şi irosesc potenţialul uriaş pe diferenţe sociale mărunte.

- Vorbeşti ca la şcoală, răspunse David.

Yuki râse, părând surprinsă de ironie, şi-şi duse mâna la gură; dar Klea nu se lăsă.

- Gândeşte-te ce-ar putea oferi acest loc lumii întregi, David. Şi întreabă-te de ce nu o face. Zânele se ascund, pentru că se cred mai bune, mai curate, superioare. Iar după ce acest conflict se va-ncheia şi le vei da sabia înapoi, tu ce vei fi? Un erou? Poate că-ţi doreşti să crezi asta, dar în adâncul sufletului ştii adevărul. O să

fii din nou un om mărunt, inferior, prea puţin important pentru a fi băgat în seamă. Şi asta după tot ce-ai făcut pentru ele, după toţi trolii pe care i-ai ucis?

David încerca să rămână impasibil, dar până şi Laurel vedea durerea pe care o avea în ochi.

- Ai măcar vreo idee câţi ani de coşmar ai câştigat astăzi? zise Klea, învârtind cu bună ştiinţă cuţitul în rană. Şi pentru ce? Pentru o specie care te va arunca la gunoi după ce nu va mai avea nevoie de tine.

Văzând că David nu-i răspunde, Klea continuă:

- Dacă vrei să fii cu adevărat erou, ar trebui să mă ajuţi să pun pe picioare locul ăsta. Avalonul e distrus. Avem nevoie de o viziune nouă, de un nou conducător.

- Doar n-are de gând să-nghită toate rahaturile astea, nu? şopti Tamani, dar Chelsea doar ridică din sprânceană.

- Cine? *Tu?!* Haida-de, zise David.

Chelsea îi aruncă lui Tamani un zâmbet triumfător.

Klea oftă, dar păru mai mult plictisită decât dezamăgită.

- Ei bine, să nu zic că n-am încercat. Bucură-te de momentul tău de glorie, David; se va sfârşi înainte să apuci să-ţi dai seama. Acum chiar trebuie să plecăm. După cum spun oamenii: „Avem chestii mai importante pe cap.”

- Nu te las să treci, zise David, tăindu-le calea, în timp ce Tamani se ridica şi el în picioare.

Klea îşi scoase ochelarii de soare şi şi-i puse pe cap, jucându-se cu degetele în păr ca şi când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut. Era ciudat s-o vezi fără veşnicele ei lentile negre - să-i

vezi ochii verzi-deschis cu gene negre, dese, care-i dădeau chipului ei o frumuseţe care intra în contradicţie cu orice altceva legat de ea.

- David, ar trebui să joci pocher mai des; blufezi ca un copil. Să ştii c-am auzit de legenda Excaliburului - care pare să fie ce ai tu în mână acolo - şi bănuiesc, după felul în care tragi de timp, că ceva din puterile pe care le are te împiedică, de fapt, să-mi faci rău cu el. Aşa că, acum, voi trece pe lângă tine. Opreşte-mă, dacă poţi, glumi ea sec, după care se întoarse să o ia spre Palatul de Iarnă, scoţându-şi din nou pistolul.

Excaliburul luci când David îl roti în direcţia Kleei. Ea nici măcar nu tresări.

Dar lovitura nu era pentru ea.

Cu un zăngănit, sabia trecu prin pistolul pe care îl avea în mână, iar apoi David se întoarse şi termină rapid şi cu pistoalele soldaţilor ei. De uimire, câţiva făcură un salt în spate ca să-şi salveze pielea, fără să-şi dea seama că ţinta erau *armele* lor. Unii încercară să tragă din nou în el, dar, în final, se aleseră cu pistoalele retezate în două. Butoaie, paturi şi arcuri metalice zăceau împrăştiate în ţărână, alături de alămuri distruse şi gloanţe care nu-şi găsiseră ţinta.

Tamani profită de haosul din jur şi ieşi dintre copaci, repe- zindu-se la Klea, căreia îi răsuci braţul la spate şi-i lipi din nou suliţa de gât; însă ea îl lovi cu piciorul şi Tamani ţipă când tocul îi atinse genunchiul. Laurel strânse din pumni de frustrare, urându-se pentru că nu putea face nimic care să nu-l încurce pe Tamani.

- Opreşte-te! răcni Yuki, întinzând spre David un braţ cu palma întinsă şi degetele răsfirate.

îşi strânse apoi degetele în palmă şi din pământ ieşiră trei rădăcini care se înălţară până la pieptul lui David, într-o explozie de pământ şi de piatră. Rădăcinile crescură brusc până la el şi Laurel auzi un ţipăt strangulat din gâtul lui Chelsea, dar, imediat ce îl atingeau pe David, rădăcinile se uscau şi se prăbuşeau la pământ.

Yuki pufni şi întinse mâinile spre iarba de la picioarele ei, iar rădăcinile intrară la loc în pământ, împrăştiind o ploaie de firimituri de pământ înjur. Ea se uită spre Klea, pe care Tamani o îngenunchease acum şi o ţinea aplecată, apăsând-o cu suliţa pe spate.

- Chelsea, şopti Laurel, fără a-şi lua ochii de la Yuki, stai aici. Hai s-o luăm prin surprindere. E singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut.

în afară de David, Chelsea era singura care o putea lua prin surprindere pe zâna de iarnă, singura pe care Yuki nu o putea simţi de la distanţă. Se folosiseră de avantajul ăsta ca s-o captureze la bal - cu o seară în urmă, îşi dădu seama Laurel, deşi i se părea că trecuse o veşnicie de-atunci - şi poate mai mergea o dată. Chelsea încuviinţă din cap când Laurel se ridică.

- Yuki, zise Laurel ducându-se timid spre ea, cu mâinile la vedere.

- Rămâi unde eşti, Laurel, spuse Tamani, încordat.

Dar Laurel clătină din cap. Yuki era prea puternică pentru ca Tamani să poată lupta împotriva ei fără ajutorul lui Jamison. Poate că Laurel reuşea să-i vină de hac.

- Te rog, nu cred că vrei asta cu adevărat. Ai stat cu noi - cu noi toţi - în toate aceste patru luni. Niciodată n-am vrut să facem rău cuiva, cu atât mai puţin să ucidem. Da,

Avalonul are problemele lui, dar merită să faci asta?

- Omoar-o, Yuki, îi porunci Klea.

Bărbia lui Yuki începu să tremure.

E o societate construită pe minciuni, Laurel. Nici nu ştii ce fac ei în secret. E pentru binele majorităţii, pe termen lung

- .Cine zice asta? întrebă Laurel tăios.

Ea? Arătă spre Klea, care se zbătea încă să scape din mâinile lui Tamani. Am văzut cum se poartă cu tine. Nu e nici bună, nici puternică; e doar o bătăuşă speriată. A *ucis* toate zânele alea de la Academie. Sunt *moarte,* Yuki.

Yuki se uită cu suspiciune la ea.

- A fost un simplu incendiu, Laurel.

- Şi gazul roşu? Aproximativ o mie de zâne de toamnă au murit din cauza ei - fără să mai pomenim de zânele omorâte de troli.

- Nu sunt moarte, doar adormite.

Lui Laurel îi căzu faţa şi se întoarse spre Klea.

- Nu i-ai *spus?*

- Habar n-am despre ce vorbeşti, răspunse imperturbabilă Klea.

- Despre fumul roşu. Ştiu la ce foloseşte, zise Laurel.

Zânele muriseră. Ea ştia asta; Klea ştia. Şi o minţise pe Yuki.

- Yuki, trebuie să mă asculţi - nu noi te minţim. *Klea* te minte. După foc, a trimis o chestie roşie care a *ucis* tot ce i-a ieşit în cale. Nu a adormit, a ucis. Nu e aşa cum crezi tu. E o criminală.
Yuki se uită chiorâş la ea, iar Laurel îi citi în privire că se hotărâse deja.
- Mi-a zis c-o să spui asta, mărturisi Yuki încet. Se întoarse şi se uită la Tamani. Apoi zise atât de încet, încât Laurel abia o auzi: îmi pare rău.
Rădăcinile ţâşniră iarăşi din pământ, formând o colivie neagră, acoperită cu muşchi, în jurul lui Laurel. Apoi pământul din jurul lui David se retrase cu ajutorul a milioane de filamente vegetale, creând un şanţ ca o gogoaşă goală în mijloc - prea mare pentru a putea sări peste el fără să-ţi iei avânt din fugă şi prea adânc pentru a putea ieşi cu uşurinţă.
- Uită-l! răcni Klea. Nu mai poate face nimic.
Yuki se întoarse şi se uită la mentorul ei şi la Tamani, iar după o clipă de ezitare, strânse din pumni.
- Tamani! strigă Laurel înainte ca nişte rădăcini groase să ţâşnească de sub el, să-i azvârle suliţa cât colo şi să-l pună în genunchi, ţintuindu-i încheieturile de pământ.
- Nu-i face rău, zise Yuki în momentul în care Klea scoase un cuţit dintr-o teacă ascunsă. Hai să plecăm, şi gata.
Dar dinspre cărăruie se auzi o voce cunoscută:

De data asta, ai mers prea departe

.Toate privirile se întoarseră spre silueta care urca pe potecă şchiopătând şi care se sprijinea într-un baston superb de abanos.

- Jamison! strigă Laurel.

Era tras la faţă şi părea că mai mult se târa decât mergea. Yuki şi Klea rămaseră o clipă înmărmurite. Şanţul care-l înconjura pe David se astupă de la sine, iar colivia lui Laurel reintră în pământ, împreună cu legăturile lui Tamani. Tamani o atacă pe Klea - gardienii rămaşi erau confuzi, iar unul dintre ei părea că încerca să-şi repare pistolul distrus, cu toate că se vedea de la o poştă că era imposibil de reparat. Laurel alergă spre Jamison şi-l luă de braţ, înainte să-i treacă cuiva prin minte s-o oprească.

- Te-ai trezit, spuse ea într-un suflet.

- M-am trezit cât am putut, pentru moment, răspunse el zâmbindu-i obosit, după care o bătu încetişor pe umăr. Dar eu zic să rămâi mai în spate, dacă poţi.

Laurel şovăi, dar se dădu înapoi. Jamison ridică o mână, cu un aer firesc, iar o rădăcină groasă de stejar apăru din senin şi se opri, cu o plesnitură, în palma lui. Laurel se întoarse să se uite la Yuki, cu mâinile întinse şi tremurând din toate încheieturile. Nu-şi dădea prea bine seama dacă faţa acesteia exprima teamă, furie sau sforţare. Probabil câte puţin din toate.

Un foşnet de frunze se auzi dinspre locul în care stătea ascunsă Chelsea şi Laurel îşi dădu seama că se pregătea să iasă de după copac.

- Destul! răcni Laurel cât de tare putu şi, cu toate că nimeni nu se retrase, se opriră cu toţii. Pentru o clipă. Toată lumea pe loc, adăugă ea, aruncând o privire spre copacul după care Chelsea, slavă zeiţei, stătea încă ascunsă.

Cu toate că Jamison le venise în ajutor, Laurel tot nu îndrăznea să renunţe la singurul ei avantaj secret, deşi ştia cât de greu îi era prietenei sale să privească totul şi să nu poată face nimic.

Timpul în care rostise acele cuvinte era tot ce-i trebuia. Klea izbucni într-un râs forţat după ce reuşi să scape de Tamani, iar Yuki se apropie tot mai mult de Jamison.

- De când mă ştiu, destinul meu a fost să te înfrunt pe tine, zise Yuki pe un ton calm în momentul în care David se duse lângă Laurel, stând cu sabia ridicată ca un scut uman între ea şi gărzile care înaintau tot mai mult.

- Subtil, şopti el din colţul gurii.

- A funcţionat, răspunse Laurel, uitându-se din nou la Yuki, care se apropia din ce în ce mai mult de Jamison.

- Să mă înfrunţi? Ce fel de destin e ăsta? întrebă Jamison calm.

- Am fost creată s-o răzbun pe Klea, răspunse Yuki. Ăsta a fost singurul meu scop pe lume.

- N-ai cum să crezi asta, zise Jamison, iar Laurel se minună câtă fermitate şi blândeţe, totodată, erau în cuvintele înţeleptei zâne.

- De ce n-aş crede? întrebă Yuki, încruntându-se.

îşi întinse mâinile în faţă, iar pământul de sub picioarele lui Jamison se dechise cu un trosnet, mai-mai să-i înghită pe Tamani şi pe Klea, fiecare chinuindu-se să-l împingă pe celălalt.

O plasă din fire de iarbă şuieră prin aer şi îl prinse pe Jamison, chiar înainte să cadă, ţesând un pod

compact, incredibil de solid, peste groapa pe care Yuki o făcuse sub el

- .Viaţa nimănui n-ar trebui să se învârtă în jurul unui singur ţel, mai ales dacă nu e ales de bunăvoie, spuse Jamison fără a şovăi o clipă. Yuki, tu *cine* eşti, de fapt?

Yuki se uită la Klea, care scosese din nou cuţitul, repe- zindu-se la Tamani.

-Yuki, tu...

Dar cuţitul atinse gâtul lui Tamani, împiedicându-l să mai continue.

- Ar fi trebuit să mori din clipa în care ai intrat în raza vizuală a luptătorilor mei, şuieră Klea, în timp ce Tamani se chinuia să nu lase cuţitul să-i străpungă pielea. Yuki ar fi putut să te ucidă pe loc.

-Am zis să-mi încerc şi eu norocul, răspunse Tamani, îndepărtându-şi cuţitul de la gât şi recuperându-şi suliţa.

- E o mizã mică. Ai avut noroc.

Cuţitul Kleei se izbi de suliţa lui Tamani iar şi iar, şi Laurel îşi dădu seama că vânătorul de troli de odinioară nu mai încerca să-l ucidă pe Tamani acum, ci voia doar să treacă de el şi să-l atace pe Jamison. Dintr-odată, ca treziţi din somn, gardienii ei întoarseră capul brusc şi făcură stânga-mpre- jur de lângă David şi Laurel, grăbindu-se să-şi ajute stăpâna.

- Opreşte-i, David! strigă Laurel.
- Nu-i pot răni, răspunse el.
- N-nu cred că ei ştiu asta, şopti Laurel.

Ceva nu era în regulă cu gardienii ăştia. David le blocă drumul, ţinând sabia într-o poziţie ameninţătoare. Ei ezitară, iar Laurel reuşi să mai prindă o frântură din dialogul dintre Jamison şi Yuki.

- Nu te purta de parcă ţi-ar păsa de mine, Luptătorule! spuse Yuki pe un ton batjocoritor, descriind cu mâna un cerc deasupra capului. Şi de Klea ai pretins că-ţi pasă, şi ştiu cum s-a terminat!

Lăsă mâna jos, o îndreptă spre el şi în direcţia lui Jamison zbură ceva.

- Chiar ştii? întrebă Jamison, ducându-şi din reflex mâna la faţă, ca şi când ar fi vrut să alunge un fluture, şi o sută de aşchii de lemn căzură la picioarele lui, fără să-l rănească. Pentru c-aş fi curios mai mult s-aud ce ţi-a spus Callista.

- Taci din gură, moşule! urlă Klea, iar Tamani icni când îi dădu un dos de palmă peste tăietura pe care i-o făcuse pe obraz de dimineaţă; o lovi şi el cu suliţa peste mâna ruptă, smulgându-i un ţipăt de durere.

- Ea nu mai e Callista, zise Yuki sec, atentă la Jamison şi abia uitându-se la cei doi.

În timp ce David ţinea gărzile Kleei la distanţă, Laurel se uită în spatele lui Yuki şi se întrebă pentru o clipă dacă putea s-o atace de la spate. îi aruncă o privire lui Jamison, dar el clătină din cap aproape imperceptibil.

- Pentru mine, întotdeauna va fi Callista. Şi ştii de ce? întrebă Jamison, cu ochii din nou la Yuki.

Aceasta şovăi, dar Jamison nu aşteptă să-i răspundă.

- Deoarece Callista era o fată bună, plină de speranţe şi de visuri şi, mai presus de toate, de *strălucire*, zise Jamison. Iar eu vreau să rămân cu asta în minte, nu cu creatura care a devenit.

- Hi ai plămădit această creatură. Iar ea, la rândul său, m-a făcut pe *mine*.

Unul dintre copacii de pe marginea drumului - slavă zeiţei că nu cel după care se ascundea Chelsea - se îndoi de la jumătate, trosni cu puterea unui tunet şi căzu ireal de rapid peste Jamison.

- Mulţumesc, draga mea, zise Jamison oftând când copacul zbură peste capul lui.

Trebuie să mă aşez. Trunchiul uriaş se prăbuşi peste ceea ce mai rămăsese din drumul spre palat şi se opri exact în spatele genunchilor lui Jamison. El se aşeză pe trunchi, gemând uşor. îţi spun sincer, Laurel şi Rhoslyn puteau să reducă doar o mică parte din efectul poţiunii. Asta ştiu bine, dar cam atât.

Chipul lui Yuki se înroşi de furie, iar ea îşi întinse braţele în lateral şi apoi în faţă, cu un vâjâit puternic. Laurel fu nevoită să se ţină de un copac ca să nu fie luată pe sus de tornada de plante care începu să se rotească aprig în jurul celor două zâne de iarnă, sechestrându-le.

Laurel aruncă o scurtă privire prin haosul de crengi şi de frunze, dar nu putu să vadă nimic prin vârtejul acela artificial. Rafalele îi făcură pe Klea şi pe Tamani să se lase la pământ; părea că Tamani îşi pierduse din nou suliţa, iar acum, neînarmaţi, începură să se lupte corp la corp. Laurel nu-şi dădea seama, de fapt, dacă se luptau sau se ţineau unul pe celălalt să nu fie luaţi pe sus de vântul puternic. David rămăsese în picioare şi nu avea nicio problemă; aşchiile şi rămăşiţele de frunze îl ocoleau pe el şi împrăştiau gărzile fără minte ale Kleei pe iarbă. David trebuia să-şi asigure spatele, aşa că îşi învârti sabia de câteva ori pentru a le aduce iarăşi laolaltă, ca şi cum ar fi mânat o turmă de pisici.

Vijelia se domoli la fel de repede cum începuse, şi nici Jamison sau Yuki nu părea să afectat în vreun fel. Cu un ţipăt sugrumat, Yuki îşi împreună braţele în faţă şi din pământ ţâşni un nou mănunchi de rădăcini, împresurându-l pe Jamison. Dar acesta se uită fix în pământ, iar rădăcinile se uscară brusc.

- Mi-am dorit ca acea Callista să nu dispară - să-i îndrum pasiunea şi inteligenţa în aşa fel încât să devină o forţă care să lupte pentru binele Avalonului.

- *Binele* Avalonului? Ai fi transformat-o într-o marionetă!

- în schimb, a făcut din *tine* una.

Lui Yuki i se tăie răsuflarea, aşa că trebui să închidă şi să deschidă gura câteva secunde înainte de a spune ceva.

- Eu nu sunt o marionetă, zise ea, iar vocea îi tremura uşor.

- Nu eşti? întrebă el. Atunci termină cu povestea asta. Abandonează lupta asta inutilă. Du-te la Tamani şi spune-i că-l iubeşti. La urma urmei, nu asta îţi doreşti *cu adevărat?*

Tamani ridică surprins capul, iar Klea profită de ocazie ca să-i răsucească la spate braţul rănit. El ţipă de durere, dar începu s-o lovească cu picioarele în spate şi amândoi căzură la pământ. Bărbia lui Yuki începu să tremure la auzul vorbelor lui Jamison şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Un adevărat erou îi pune pe alţii pe primul loc, îngăimă ea.

- Un adevărat erou ştie că dragostea e mai puternică decât ura.

Ea clătină din cap.

- O iubesc pe Klea. E mama mea.

- N-o iubeşti, ţi-e frică de ea, zise Jamison. Şi nu e mama ta.

- Ea m-a făcut.

- Asta nu înseamnă că ţi-e mamă. Mama lui Laurel, de exemplu, o iubeşte, chiar dacă n-a făcut-o ea. Laurel se simţi mândră de părinţii ei umani. Klea te iubeşte pe tine? întrebă Jamison atât de încet, încât Laurel abia îl auzi.

- Yuki! strigă Klea disperată, dar Tamani îi astupă gura cu braţul şi se strâmbă apoi de durere, ceea ce însemna pesemne că-l muşcase.

- Sigur că da, răspunse Yuki cu tremur în glas.

- Dacă m-ai lăsa pe mine în pace, dacă ai renunţa la planul ei, la tot, în clipa asta, crezi că te-ar mai iubi?

în loc de răspuns, Yuki îşi ridică mâinile în faţă şi împinse aerul, ca şi când ar fi dat la o parte o barieră invizibilă, stârnind un val de iarbă şi pământ, care se năpusti la Jamison pentru a-l zdrobi.
Jamison se uită livid şi obosit la valul de pământ, făcându-l să încremenească cu un simplu gest. Yuki scoase un ţipăt amar, de frustrare, care spintecă văzduhul. Valul începu să se onduleze din nou încet, foarte încet.
Apoi mai repede.
Apoi se înălţă ca un tsunami şi Laurel gemu de frică în momentul în care ajunse la trunchiul pe care stătea Jamison.

Valul de pământ se despărţi în două şi trecu de Jamison, spulberând ambele capete ale buşteanului căzut. Jamison stătea în continuare pe ceea ce mai rămăsese din stejar, respirând greu, fără să fi păţit însă ceva.

- Am nedreptăţit-o pe Callista, dar nu cum crede ea.

- Cum altfel ai fi putut s-o nedreptăţeşti? întrebă Yuki. Ai minţit-o, după ce ai făcut-o să aibă încredere în tine şi i-ai promis c-o vei proteja. Dar n-ai făcut-o. Ai trădat-o şi ai votat să fie exilată.

Klea ridică rapid capul şi încremeni la auzul acelor vorbe, încetând să se mai zbată în mâinile lui Tamani, care îi imobilizase braţele deasupra capului.

Lui Laurel i se tăiase răsuflarea aşteptând răspunsul lui Jamison.

- Nu-i adevărat, o contrazise Jamison ridicând glasul, care răsună aproape în toată pădurea.

- Minţi, strigă Yuki.

Valuri de pământ se ridicară în cercuri, unele după altele, din dreptul lui Yuki, aruncând cu noroi şi trântind-o pe Laurel la pământ, iar ea îşi înfipse degetele în iarbă, ca să nu fie măturată cu totul. Tamani nu avu nici el încotro şi trebui s-

o abandoneze pe Klea, ca să nu fie aruncat cât colo.

- Yuki, termină odată! îi porunci Jamison cu asprime, iar pământul se linişti. Jamison se ridicase în picioare acum, lăsându-se în baston şi uitându-se la Yuki mânios. N-am votat pentru exilarea Callistei.

- Mie mi-au spus că votul a fost unanim, strigă Klea, ridi- cându-se în genunchi înainte ca Tamani s-o prindă, cu faţa schimonosită de furie. Ai ştiut că nu eram o zână malefică; ai ştiut asta! Şi totuşi ai votat să mă sterilizeze şi să mă dea afară.

Laurel scrâşni din dinţi. Nu-şi putea imagina de ce-ar fi minţit Klea cu asta şi nu putea suporta să audă că Jamison votase pentru aşa ceva - Jamison, care întotdeauna îi sprijinise pe ea şi pe Tamani, care îi primise bine pe prietenii ei umani în Avalon şi care îl tratase mereu pe Tamani, o zână de primăvară, cu respect şi demnitate.

-*Fiecare* vot al Consiliului e unanim, explică Jamison încet, întorcându-se spre Klea. E unul din secretele puterii pe care o avem - frontul comun. în spatele uşilor închise, majoritatea hotărăşte. Dar, odată ce-a hotărât, votul e declarat unanim. Le-am combătut *ore* întregi pe Cora şi pe Marion, care era atât de tânără pe-atunci.

Dar Klea clătina din cap şi se apropia încet de el.

- Nu te cred.

- Dacă nu mă crezi tu nu înseamnă că nu e adevărat.

- Oricum, nu contează, zise Klea, scoţând un alt cuţit din arsenalul ei aparent nesfârşit şi îndreptându-i ameninţător vârful spre Jamison. Fie c-ai votat sau nu, ai fost acolo şi ai *permis* asta.

- Şi-am să regret toată viaţa, şopti el. îmi pare rău.

Yuki făcu ochii mari şi timpul păru să se oprească-n loc
când Jamison şi Klea se priviră în ochi, destul de aproape acum unul de altul ca să se atingă. Laurel îi urmărea cu sufletul la gură, aşteptând... nu ştia nici ea ce. Lângă ea, David îşi lăsase jos Excaliburul. Până şi subordonaţii ciudaţi ai Kleei păreau hipnotizaţi, la fel ca toată lumea.

- E prea târziu pentru regrete, spuse Klea într-un sfârşit şi ridică mâna să-l lovească. Când Tamani se năpusti spre ea, Laurel simţi mâinile puternice ale uneia din gărzile Kleei luând-o pe sus, iar ţipătul ei speriat îi distrase atenţia lui Jamison o fracţiune de secundă.

„Nu!" Laurel îşi stăpâni strigătul, dar era prea târziu. Buşteanul pe care şezuse Jamison începu să se zguduie şi să se rotească, punându-l pe Jamison la pământ. Laurel se înfioră văzând că se loveşte cu capul de o creangă, care-l aruncă la marginea drumului. Nu se mai ridică de jos.

Tamani o lăsă pe Klea şi se întoarse ca să-l lovească-n faţă pe gardianul care-o ţinea pe Laurel; zâna îmbrăcată în negru, un bărbat, îi dădu drumul uşor. Dar răul fusese deja făcut - Jamison zăcea neputincios pe iarbă, ţintuit de o încrengătură de rădăcini. Laurel se aşeză lângă el şi începu să-i rupă legăturile cu unghiile, care nu făceau decât să-l strângă şi mai tare.

- Acum îl terminăm! ţipă Klea la Yuki, cu un braţ îndoit la piept şi cu celălalt învârtind cuţitul.

Yuki ridică o mână, dar Laurel observă că-i tremura. Pieptul tinerei zâne se ridica şi cobora vizibil şi respira zgomotos, cu dificultate, în timp ce se străduia să treacă la fapte. Laurel se aruncă peste trupul căzut al lui Jamison, deşi ştia că n-avea cum să-i ţină piept lui Yuki.

Tamani se puse în faţa Kleei, când Yuki păru să-şi vină în fire.

- Yuki, nu face asta, te rog! strigă Tamani.

Klea se repezi la el cu o furie nebună. Tamani o apucă de mâna în care ţinea cuţitul şi încercă s-o trântească jos, dar ea se folosi de forţa lui ca să-l răstoarne şi să se urce peste el. Vârful cuţitului era îndreptat acum spre pieptul său.

- Nu! ţipă Yuki, iar pământul dintre Klea şi Tamani se crăpă în două şi se despărţi, lipindu-l pe Tamani de sol şi împroşcându-i cu ţărână pe Laurel şi pe David. Ai promis! Ai zis că n-o să-i faci nimic. Ai jurat!

- Taci din gură, copilă! şuieră Klea printre dinţi. Sunt în joc lucruri mult mai importante decât amorurile tale de doi bani! Omorâţi-i pe toţi! urlă ea.

La auzul comenzii, soldaţii Kleei trecură din nou la fapte, chipurile lor impasibile trezindu-se la viaţă simultan.

Nu! ţipă Yuki din nou. De data asta, ajunse prin aer la bărbaţii care-l prinseseră pe Tamani. Din pământ ţâşniră plante agăţătoare verzi şi maronii şi se înfăşură în jurul soldaţilor Kleei, de la glezne până la gât. Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar ăsta e singurul lucru pe care ţi l-am cerut eu *vreodată* în schimb, şi *n-o să mă refuzi!*Laurel privea înmărmurită, neştiind cum să reacţioneze la schimbarea bruscă de atitudine a lui Yuki, în timp ce tânăra zână de iarnă alerga la Tamani, care reuşise să se ridice în genunchi. îi puse mâinile pe umeri.

- Tam, avea dreptate Jamison. Te...

- Mucoasă nerecunoscătoare!

David sări s-o dezarmeze pe Klea, dar lama săbiei lui alunecă pe lângă ea când Klea înfipse cuţitul lung şi subţire direct în mijlocul inflorescenţei albe, mototolite, de pe spatele lui Yuki.

- Yuki! strigă Laurel, îngrozită, şi încercă să se ducă la ea, dar David îi blocă drumul.

- Rămâi acolo! îi şopti el.

Tamani se repezi la Klea, iar Yuki căzu la pământ, ţipând de durere. Klea îndreptă cuţitul spre pieptul lui Tamani; el făcu un pas într-o parte şi o apucă de braţul rupt, forţând-o să vină aproape de el, cu un scâncet înăbuşit. Apoi o răsuci şi-i aduse mâna cu cuţitul sus, făcând-o să se apese cu propria armă pe gât.

- Predă-te!

Cuvintele lui spintecară văzduhul întunecat.

Pe drum se aşternuse liniştea, cu excepţia gemetelor înăbuşite ale lui Yuki. Laurel abia mai putea să respire.

Klea se prăbuşi peste Tamani, înfrântă.

- Dă drumul la cuţit!

Capitolul 21

Mâna Kleei zvâcni şi, pentru o clipă, Laurel crezu că o va face. Dar, cu un răcnet, Klea îşi duse cuţitul la gât şi îşi crestă propria piele, înfigând apoi vârful cuţitului prin tricoul lui Tamani, în umărul rănit. Luat prin surprindere, Tamani o eliberă şi se dădu în spate, iar Klea se clătină, scăpă cuţitul şi îşi apăsă cu mâna rana supurândă.

O singură rădăcină zveltă ieşi şerpuind din pământ şi se înfăşură în jurul gleznelor Kleei, trântind-o în ţărână.

Laurel se întoarse şi văzu o mână a lui Yuki zvâcnind uşor. Era încă în viaţă!

întinsă pe iarbă, Klea izbucni într-un hohot de râs asurzitor, aproape macabru.

- Ei bine, acum putem muri împreună.
- Poate tu, zise Tamani cu răceală în glas.
- Uită-te la rănile tale! spuse Klea cu un calm desăvârşit.

Tamani ezită întâi, dar când Klea îi aruncă o privire cumplită, el îşi ţuguie buzele şi trase de gulerul tricoului ca să-şi vadă umărul.

- Pe ochiul lui Hecate! şopti el.

- Rana se înnegrise pe margini, iar din tăietură ieşeau cârcei negri.Lasă-mă să văd, zise Laurel grăbindu-se să ajungă la Tamani.

- Nu-l atinge, o avertiză Yuki, pe un ton blând, dar autoritar. O să te năpădească şi pe tine.

Yuki stătea în patru labe, iar dâre negre se prelingeau din mijlocul inflorescenţei ei şi seva îi picura peste petale.

Klea aruncă o privire spre Yuki.

-Ani de educaţie duşi pe apa sâmbetei de o proastă de *Ademenitoare*.

Laurel căscă îngrozită ochii la cârceii negri care începuseră să se adune în jurul rănii lui Tamani. Nu-şi dădea seama ce erau, dar păreau incredibil de toxici - asemenea fumului roşu împrăştiat de Klea la Academie. încă un motiv pentru care se bucura că Chelsea rămăsese în

continuare ascunsă, în siguranţă. Şi Jamison la fel, deşi rămânea de văzut cât de în siguranţă era.

- E un amestec de care sunt extrem de mândră, zise Klea, văzând faţa stupefiată a lui Laurel. Ceva care merită folosit doar când nu mai ai ce să faci, dar pare să fie o ocazie specială. Ar trebui să te simţi onorată.

- Ce-i asta? întrebă Tamani, uitându-se în jos la Klea.

- E ca treaba aia roşie de la Academie? întrebă Laurel cu glasul tremurat.

- Vă rog, spuse Klea batjocoritoare, poţiunea aia era mic copil pe lângă asta. Eu nu m-aş agita prea tare, în locul tău, adăugă ridicând din sprâncene şi aruncându-i un zâmbet lui
Tamani. Stai jos şi relaxează-te, dacă nu vrei să se întindă mai repede.

- Şi tu ai.

Laurel văzu negreala răspândindu-se din tăietura superficială de la gâtul Kleei. Un zâmbet viclean apăru pe faţa acesteia.

- Numai că, spre deosebire de tine, *eu* am şi leacul.

în sufletul lui Laurel încolţi o speranţă când Klea întinse o mână şi scoase două sticluţe din zahăr candel pline cu ser. Laurel se repezi la ea, să pună mâna pe ele.

- Nu te grăbi, o opri Klea, retrăgându-şi mâna şi închizând pumnul peste sticluţe. Vreau să mă asculţi mai întâi. Şi să nu crezi că poţi scăpa de asta preparând tu vreun leac, adăugă ea. în afară de viridefaeco, nimic nu te poate salva de toxina asta. Iar prepararea ei te depăşeşte, oricum, chicoti Klea. Depăşeşte pe oricine de la Academie.

„Viridefaeco.” Era un cuvânt pe care Laurel îl auzise în prima ei zi de şcoală la Academie, cu două veri în urmă. Atunci aflase că era o poţiune

tămăduitoare pe care nimeni nu mai ştia să o prepare - nici măcar Yeardley.

- Ce vrei de la mine? întrebă Laurel.

- Vreau să treci de partea mea, răspunse Klea cu un aer firesc, învârtind cu măiestrie sticluţele între degetele ei agile. Să fii ambasadorul meu.

- De ce-aş face asta? şuieră Laurel.

Klea pierduse! Era pe moarte! Cum de continua să se poarte ca şi cum totul decurgea conform planului?

- Adică, în afară de a-ţi salva prietenul? Pentru că, la urma urmei, amândouă ne dorim acelaşi lucru.

Laurel miji ochii şi îşi încrucişă braţele.

- Nu înţeleg cum ar fi posibil aşa ceva.

Asta pentru că eşti un copil superficial şi naiv, zise Klea rânjind. Nu vezi decât ce e la suprafaţă; de-asta mi-a fost aşa uşor să te manipulez ani întregi. Mie... şi lor

.Klea înclină din cap spre Jamison, care încă zăcea întins pe burtă în iarbă, la marginea drumului.

Laurel strânse din buze la auzul insultelor.

- Eu însă sunt cea mai talentată Amestecătoare pe care a avut-o Avalonul vreodată. Nici măcar tu nu poţi nega asta. Am inventat lucruri dincolo de tot ce-şi puteau imagina căţeluşii ăia plictisitori de la Academie. Uneori chiar lucruri pe care nu doreau să le vadă. Otrăvuri, cum e asta, mai zise ea, arătând spre gâtul ei.

Ce n-au înţeles ei însă este că doar cunoscând otrava poţi crea cel mai bun antidot. E-adevărat, adăugă Klea, văzând că Laurel ridică din sprâncene. N-ai decât să zici ce vrei despre otrava pe care m-au ajutat s-o prepar pentru mama ta, dar în perioada aia de cercetare am descoperit formule care să facă pentru oameni ceea ce făceau deja pentru zâne - să trateze orice boală, să vindece orice rană, chiar şi să întinerească! Avalonul a uitat cât de multe au oamenii de oferit, ba chiar preferă să uite că aceştia există - şi mai mult ca sigur nimeni nu vrea să prepare poţiuni ca să-i ajute pe *ei*.

Consiliul era furios. Mi-au spus c-am sărit calul. M-au catalogat Malefică şi m-au exilat. Klea se aplecă. Aşa fac ei de fiecare dată. Minciuni, dublă măsură. Avalonul e construit pe înşelăciune - înşelăciune şi prejudecată.

Dar Laurel refuza să se lase manipulată de vorbele ei meşteşugite şi de jumătăţi de adevăr; chiar dacă Klea fusese acuzată pe nedrept, nimic nu justifica prăpădul pe care îl făcuse.

- Aşadar, ai decis să-i ucizi pe toţi? Cum poate fi mai bine ce faci tu? Toţi soldaţii ăia de la poartă, zânele din Academie.

„Tamani, Yuki”, adăugă în sinea ei, dar încercă să alunge gândul înainte s-o cuprindă disperarea. Laurel trebuia s-o facă pe Klea să vorbească întruna. Trebuia să pună mâna pe antidotul ăla.

- Eşti prea sensibilă.

Laurel se gândi la cuvintele lui Yeardley şi la floarea roşie micuţă pe care o avea în buzunar.

- Nu sunt mai sensibilă decât ar trebui să fiu - decât ar trebui să fie orice zână de toamnă.

- Iraţională, atunci. Mă consideri un monstru, nu-i aşa? Care umblă, pur şi simplu, să omoare oameni, strigând în sinea lui: „Uraaa, moarte!” Clătină din cap şi zâmbi. Niciodată nu sacrific nimic de dragul de a sacrifica. Zânele de toamnă s-ar fi opus cel mai mult schimbării. Ele nu se simt asuprite şi lucrează ca să-şi păstreze privilegiile. Li se pare *justificat* să aibă statutul ăsta. Dar acum, că majoritatea nu mai sunt, Avalonul are nevoie de calităţile mele, iar zânele de primăvară şi de vară vor fi mai deschise la schimbarea care va veni.

-Ai distrus Academia, laboratoarele, grădinile pline de specii de plante; talentele tale de Amestecătoare nu fac două parale fără toate astea.

- Tu chiar mă crezi proastă, nu-i aşa?

Laurel se abţinu să zică ceva.

- Una dintre specialităţile mele este crearea efectului întârziat. Am reuşit să-mi

ascund ani întregi cercetările amestecând poţiuni care, aparent, n-aveau niciun efect - pentru ca mai târziu, când aveau să-şi facă efectul, să pară că vina era a vreunei Amestecătoare. Ceaţa pe care am creat-o în turn e pe termen scurt - se neutralizează chiar acum, în momentul ăsta. Pereţii ignifugaţi vor păstra o mare parte din preparat - ca să nu mai zic de ingrediente. Distrugerile cauzate de fum vor fi mai mari, recunosc, însă laboratoarele vor putea fi folosite la capacitate maximă cam într-un sfert de oră. Am tot ce trebuie pentru a reclădi Avalonul.

- Şi miile de zâne pe care le-ai ucis? întrebă Laurel.

- Moartea zânelor e preţul pentru serviciul imens pe care i l-am făcut Avalonului. Datorită serului şi eforturilor mele de a reface forţele, de astăzi trolii au fost exterminaţi de pe toată coasta Pacificului.

- Deci, vaccinul tău a făcut asta, gândi Laurel cu voce tare, amintindu-şi de felul în care trolii căzuseră din picioare şi muriseră brusc. I-a ucis.

- După cum spuneam, efecte întârziate, murmură Klea zâmbind.

- De ce i-a ucis aşa de repede? De ce nu i-ai mai ţinut să te ajute să iei în *stăpânire* totul?

- Să mă încred în *troli?* Klea râse. Animalele alea mizerabile nu voiau decât să jefuiască Avalonul. Credeau c-o să mă folosească pe *mine* ca să ajungă aici şi sigur aveau de gând să mă omoare, aşa cum aveam şi eu. Din secunda în care au trecut de poartă nu i-aş mai fi putut

convinge să mă apere de un *copil* de zână, darămite de un Luptător. Sincronizarea a fost problematică şi aproape distrusă din cauza tâmpitu- lui vostru de bal, dar, în cele din urmă, trebuiau să moară; acesta a fost planul *de la bun început.*

- Groaznic! exclamă Laurel.

Klea ridică din umeri.

- Ei bine, nu poţi face omletă fără să spargi ouă.

- Iar santinelele au fost câteva din *ouăle* alea? întrebă Tamani. Ai măcar idee cât de multe zâne au murit azi?

- Mii, răspunse Klea pe un ton cât se poate de serios. Iar martiriul lor e fundaţia pe care o să clădesc o nouă ordine. Ezită. Recunosc, lucrurile ar fi putut decurge mai bine. Nu m-am aşteptat la Excalibur - mai ales nu cu Marion la cârmă -, aşa că a trebuit să fac nişte modificări şi să trimit nişte gaz de adormit la poartă.

Era oare *regret* în vocea ei? Pentru că fusese nevoită *să schimbe planul?* Femeia era nebună de legat.

- Dar ce-a fost a fost. Acum nu mai am vreme de stat la poveşti. Fumul de la Academie le va distrage Strălucitoarelor şi Ademenitoarelor atenţia de la petrecerea noastră de-aici, dar e posibil să fie şi o invitaţie pentru Luptători şi să mă ia pe nepregătite. Laurel, uită-te aici, o îndemnă Klea şi îşi desfăcu pumnul pentru a-i arăta iarăşi cele două sticluţe - una conţinea o soluţie verde-închis, iar cealaltă, una violetă. Una dintre ele le-am injectat-o trolilor. Cealaltă e viridefaeco. Fă ce-ţi spun şi vei primi poţiunea.

Dacă refuzi - îşi încleştă pumnul, dar nu atât de tare încât să spargă sticluţele -, serurile se vor amesteca, ingredientele lor se vor neutraliza reciproc, iar leacul va deveni ineficient.

Laurel ezită, dar, în situaţia dată, n-avea nimic de pierdut dacă îi asculta măcar condiţiile.

- Ce vrei să fac? întrebă ea.

- Nu contează, Laurel. N-o ajuta! strigă Tamani, cu disperare în glas.

- Crezi că doar viaţa ta e în pericol aici, Ademenitorule? şuieră Klea. Chiar în timp ce noi stăm şi trăncănim, părând atât de nevinovaţi şi de jalnici aici în iarbă, toxina ţi se împrăştie în corp, în iarba pe care stai, în rădăcinile cu care Yuki a fost atât de drăguţă să mă înfăşoare. În copacii din pădure, în Jamison, care zace acolo, bătând deja la poarta morţii. Nu se va opri, iar în timp, va transforma Avalonul într-un loc arid şi stâncos. Iar fără mine, n-o să fii *niciodată* în stare să faci la timp antidotul.

Klea se întoarse din nou spre Laurel.

- Du-te la Marion şi la Yasmine, îi zise ea sec.

- De unde ştii de Yasmine? o întrebă Laurel. A înmugurit după ce ai fost tu trimisă în exil.

- De câte ori ai vorbit tu cu ea, crezând că nu te aude nimeni?

Laurel închise brusc gura.

- Tu vei putea trece de santinele, continuă Klea. Spune-le despre otrava pe care o am şi că Avalonul e în pericol să piară, îşi pot salva preţioasa insulă dacă se prezintă aici şi îşi

dau viaţa ca să mă ajute să vindec pe oricine şi orice.

- Şi dacă acceptă? întrebă Laurel.

- Atunci vor fi executaţi în Piaţa Primăverii, o execuţie publică exemplară, care să declare sfârşitul jalnicei dinastii a Luptătorilor. Avalonul va supravieţui, iar eu voi prelua puterea.

- Yasmine e doar un copil, zise Laurel scârbită de brutalitatea Kleei.

- Sacrificii, Laurel. Cu toţii trebuie să facem sacrificii.

- Şi Jamison?

- E necesar ca toţi Luptătorii să dispară.

Laurel trase adânc aer în piept în timp ce Klea continuă lin:

- Ştii că Marion nu e o regină bună. Mă îndoiesc profund că un copil crescut de ea ar fi mai bun. Luptătorii trebuie să dispară. Avalonul are nevoie de schimbare. Iar eu pot face asta. Adu-mi-i aici, şi-ţi voi da leacul pentru Tamani.

Lui Laurel i se părea că nu putea simţi mai multă ură faţă de zâna asta îngâmfată.

- Şi nu doar atât. O să prepar o cantitate mai mare, iar ca dovadă a bunei mele credinţe, o să te-nvăţ şi pe tine. Pentru că vei avea nevoie. Cu sticluţa asta, zise ea, ridicând mâna, poţi vindeca cel mult doi oameni.

- Şi dacă aleg s-o folosesc pentru ei? întrebă Laurel arătând spre Tamani şi Yuki, ce-o să se-ntâmple? O să mori.

- Atunci, cine o să te mai înveţe să faci antidotul care să-i salveze pe ceilalţi?

Lui Laurel îi venea să urle. Indiferent ce alegere făcea, cineva avea să moară.

- Ai omorî tot Avalonul doar ca să iasă cum vrei tu? întrebă Laurel cu glasul tremurat.
- Nu e alegerea mea, Laurel. E a *ta*. Ai omorî întregul Avalon doar ca să iasă cum vrei *tu?*
Laurel se strădui să tragă aer în piept. Acum chiar că nu mai aveau cale de scăpare. Fără Yeardley, fără Jamison. Dacă nu făcea cum îi cerea Klea, Tamani avea să moară.
Şi, treptat, toată lumea.
Dacă i le aducea pe tavă pe Marion şi pe Yasmine, Tamani avea să rămână în viaţă.
Toată lumea avea să rămână în viaţă.
Trei vieţi în schimbul întregului Avalon.
Şi în schimbul vieţii lui Tamani.
Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru.
- Bine, zise Laurel încet, uitându-se în ochii Kleei. O să ţi le aduc pe zânele de iarnă.
- Laurel, nu! strigă Tamani, sprijinindu-se într-un genunchi ca şi când ar fi dat să se ridice.
- Nu te mişca, îi zise Laurel lui Tamani, dându-şi seama de disperarea pe care o avea în glas în timp ce se-ndrepta spre el. O să am nevoie de tine în viaţă când mă întorc!
- Nu face asta! o imploră el. Mai bine să mor decât să trăiesc condus de o regină ca ea.
- Dar nu e vorba doar despre tine, şopti Laurel. E vorba despre toată lumea.
- Şi Klea? zise Tamani şi, din reflex, vru să o ia de mână, dar, când îşi dădu seama, îşi încleştă pumnul şi-şi lăsă braţul jos.
Laurel clătină din cap.
- Nu pot să stau deoparte şi să-i las pe toţi să moară, când pot face ceva. Dându-şi seama că vorbea prea tare - aproape că striga -, trase

adânc aer în piept şi încercă să se liniştească. Apoi, cu o voce care parcă nu era a ei, spuse: Nu pot şi nu voi sta deoparte.

- Laurel.

Glasul lui David o făcu să se oprească.

- Vin cu tine.

- Nu te grăbi aşa, spuse Klea. Se duce singură sau sparg sticluţele şi moare toată lumea.

- Rămâi aici, zise Laurel, atingându-l pe braţ. în caz că lucrurile merg prost. Ajută-l pe Jamison. Fă tot ce poţi pentru el.

Apoi spuse puţin mai tare: O s-o iau pe drumul principal care duce la palat.

Îl fixă cu privirea pe David, sperând ca măcar o dată să aibă încredere în ea; după un moment, acesta încuviinţă din cap.

- Ai face bine să te grăbeşti, îi spuse Klea. Nu se ştie cât le va lua Ademenitoarelor şi Strălucitoarelor să ne găsească şi să vină să investigheze - ca să nu mai spun c-o să calce peste tot şi-o să se infecteze şi ele. Aş zice că prietenii tăi de-aici ar mai avea de trăit cel mult o oră. Poate mai puţin. Şi, bineînţeles, ar fi bine să te întorci înainte să-mi sune şi mie ceasul, adăugă Klea cu un rânjet viclean, care o făcu pe Laurel să-i vină să-i tragă o palmă. Chiar crezi că eşti în stare să convingi două Luptătoare speriate într-un timp atât de scurt?

Fără să scoată un cuvânt, Laurel se apropie de minionii captivi ai Kleei. Aceştia erau incredibil de docili; niciunul nu se împotrivi când le verifică centurile, găsind la cel de-al treilea un cuţit de cincisprezece centimetri.

- Ce faci acolo? întrebă Klea.

Laurel se uită la ea, cu ochi mari şi inocenţi.

- Trebuie să conving o regină, spuse ea relaxată. îmi va trebui un cuţit.

Capitolul 21

înainte ca cineva să mai zică ceva, Laurel se întoarse şi o luă pe drumul lung şi abrupt care ducea la Palatul de lamă.După ce Tamani o urmări pe Laurel dispărând în pădure, se uită la Klea. Era tot ce putea face, asta ca să nu ia suliţa de jos şi să termine odată cu ea, aici şi acum. Dar îi încolţise, şi ea ştia asta. Stătea pe spate, cu o mână îndoită sub cap, uitându-se la lume ca un visător neghiob, cu excepţia pumnului strâns pe care îl ţinea pe piept. Nici măcar nu se obosise să se elibereze de rădăcinile care-o înlănţuiau şi care-i dădeau lui Tamani o oarecare satisfacţie.

David se aşezase în genunchi lângă Jamison, încercând să-l aşeze în aşa fel încât să stea mai comod. îi făcu lui Tamani semn că totul era OK, ceea ce însemna că încă respira, dar nici măcar faptul că zâna de iamă trăia nu reuşea să risipească negura situaţiei lipsite de speranţă în care se găseau.

Tamani n-o scăpa din privire pe Klea, de teamă să nu bea cumva poţiunea viridefaeco în momentul în care ei s-ar fi întors cu spatele la ea. Dar Klea părea că nu se grăbeşte deloc.

Soldaţii ei erau chiar mai liniştiţi decât comandantul lor. Erau traşi la faţă, iar mâinile le atârnau inerte pe lângă corp. Creaturile astea ciudate îl intrigaseră de când le văzuse.

Tamani se uită la Klea şi o întrebă direct:

- Ce e în neregulă cu ei?

Klea se uită în sus la el şi un zâmbet mic îi apăru în colţul gurii.

- Nu e nimic în neregulă cu ei. Sunt perfecţi.

- Nu sunt zâne, zise Tamani, punând punctul pe „i”. Sunt nişte cochilii goale.
- După cum spuneam, perfecţi.
- Hi i-ai făcut să fie aşa?
- Genetica, Tamani. Un domeniu fascinant. Apoi întoarse capul, încheind conversaţia.
- N-are importanţă când se întoarce Laurel, spuse încet David, care se aşezase din nou lângă Tamani, după ce-l verificase pe Jamison. David arătă cu degetul spre locul în care căzuse cuţitul Kleei; otrava care mânjise lama înnegrise iarba de dedesubt, iar negreala se răspândea de jur-împre- jur ca razele soarelui. Dacă nu oprim chestia asta, cred că nici leacul Kleei nu va mai fi de ajuns.
- Nu ştiu ce să fac, zise Tamani, lăsându-şi privirea în pământ. Îşi stăpâni impulsul de a se ridica şi a o lua la fugă după Laurel. Şi dacă Klea nu l-ar fi infectat cu nimic, ce spera Laurel să facă? Mai mult ca sigur că n-avea de gând s-o ajute, nu-i aşa?
Nu, bineînţeles că nu. Va face cum va fi mai bine. Presupunând că exista un „mai bine”.
Tamani se uită în sus la David, care înfipse Excaliburul în pământ, îngropându-i vârful câţiva centimetri. Apoi începu să-l tragă ca pe un plug.
- Ce faci? întrebă Tamani.
- Sap un şanţ, răspunse David.
- Un şanţ? se miră Tamani.
- Nu va opri otrava, spuse David săpând în continuare, dar cel puţin va trebui să coboare până la rădăcina ierbii înainte de a urca să se răspândească mai departe. Vom câştiga timp.

Tamani nu se putu abţine să zâmbească, chiar dacă numai din colţul gurii.
- Genial.
David îi întoarse un rânjet şi-şi văzu în continuare de treabă.
-Tam?
Vocea lui Yuki era slabă şi răguşită. Se ridicase în picioare cu mare greutate, iar după numai câţiva paşi picioarele îi cedară. Tamani se rostogoli spre ea ca s-o prindă, trăgând-o spre el ca să nu cadă. îl surprinse cât de mult obosise doar că o întinsese cu grijă pe jos, un lucru mărunt care îl lăsase, practic, fără suflu.
„Otrava asta nu e glumă." Şi abia i se inoculase; rănile lui Yuki erau grave, ameninţându-i chiar viaţa.
-Tam, îmi pare rău. Pentru toate astea. Pe obrazul ei ca de porţelan alunecă o singură lacrimă, strălucind în lumina asfinţitului. îşi trase nasul şi-şi întoarse stânjenită privirea în altă parte, respirând sacadat. N-am ştiut. Ezită. N-am înţeles, pur şi simplu, cât de mult îşi...
-Yuki...
- Când am văzut flăcările de la Academie, m-am gândit... mi-a fost aşa frică...
- Yuki, te rog!
Nu putea suporta să retrăiască coşmarul acela şi frica pe care o simţise atunci.
- Eu doar... Nu vreau să mor cu gândul că mă urăşti.
- Şşşt! făcu Tamani, ştergându-i lacrima de pe obraz şi lăsând în urmă un firicel strălucitor de polen. Nu te urăsc, Yuki. Eu...

Şovăi, neştiind ce să spună.

- Îţi aminteşti... după bal? Când m-ai dus la tine acasă?

Tamani ar fi vrut să închidă strâns ochii. Atunci
când o minţise? Când o trădase cât de mult putuse? O, da, îşi amintea.

-Voiam să-ţi mărturisesc totul. Voiam să vin cu tine şi să luptăm împotriva Kleei. Ai avut dreptate - mereu mi-a fost teamă de ea. Dar în noaptea aceea m-ai făcut să mă simt puternică. Ca şi când aş fi putut face orice. Şi exact asta aveam de gând. Aveam de gând să încerc.

- Ştiu, zise Tamani cu blândeţe şi se întinse după ea, tră- gând-o lângă el aşa cum o făcuse la balul de iarnă care avusese loc doar cu o noapte în urmă. Dar, de data asta, vorbea serios. îmi pare rău că nu te-am lăsat.

- Ţi-ai făcut, pur şi simplu, treaba, şopti Yuki. Când David m-a băgat în cercul ăla, m-am enervat aşa de tare... Trebuia să fac atunci ce aveam de gând să fac: să cooperez. Chiar şi după ce-am ieşit din cerc, trebuia să vorbesc cu tine. Dar n-am făcut-o, pentru că eram supărată.

- Aveai tot dreptul să fii, zise Tamani. Ştiam că te-ai îndrăgostit de mine şi m-am folosit de asta. E cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată.

- Şşt! îl opri Yuki atingându-i buzele cu un deget. Nu vreau să aud că te scuzi. Părea că avea vocea mai stinsă cu fiecare clipă, iar Tamani se întreba dacă încerca să-şi conserve energia sau doar atâta îi mai rămăsese. Vreau

doar să stau aici şi să mă gândesc că am făcut bine. Că am avut încredere în tine şi că am fost de partea ta înainte să se întâmple toate astea. Vreau să-mi imaginez că sute de zâne n-au murit din cauză că nu i-am putut ţine eu piept Kleei. Că... că noi doi am avut o şansă.

Tamani încercă să riposteze în timp ce îi mângâia părul negru, lucios. Chiar dacă o ţinea pe Yuki în braţe, se gândea tot la Laurel. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată - dacă se vor mai săruta şi mângâia ca în ziua aceea, la cabană. Dar nu; chiar dacă rezista până se întorcea, tot nu va mai putea vreodată s-o atingă.

Nu-şi dădu seama că fredona un cântec până când Yuki se ridică şi-l întrebă:

- Ce-i asta?

- Poftim? A, un cântec de leagăn. Mi-l cânta mama; era preferatul ei.

- Un cântec de adormit copiii de zâne?

- Aşa credeam pe-atunci, zise Tamani, cu un zâmbet trist.

- Cântă-mi-l şi mie, îl rugă Yuki, cuibărindu-se în braţele lui.

În întunericul nopţii, David, Klea şi soldaţii acesteia păreau să nu mai existe, iar Tamani cânta uşor, poticnindu-se, un cântec despre Camelot pe care-l învăţase în poala mamei sale. Ştia cuvintele pe de rost, dar cântându-le, avu impresia că atunci le auzea prima oară.

Dar la-nnoptat secera tace Sub stive de orz
vânturate Ascultând şoptesc: „Ezâna, Ea,
Doamna din Shalott.”

Se uită în ochii verzi-deschis ai lui Yuki, plini de lacrimi din nou, şi-i văzu bărbia tremurând de durere, de la otravă şi de la regrete. Tamani înţelegea exact ce simţea. îşi dorise ca acel cântec s-o adoarmă, ca viaţa să i se scurgă din corp în timp ce visa şi călătorea într-un loc în care durerea nu mai putea s-o atingă. Moartea nu-i era străină, dar, deşi îşi văzuse mulţi prieteni murind - mult mai mulţi decât voia să-şi amintească -, nu mai ţinuse niciodată în braţe pe cineva în timp ce viaţa i se scurgea din ochi. Iar momentul ăsta îl înspăimânta.

însă nu avea de gând s-o abandoneze, lăsând-o să se chinuie de una singură.

Dar Lancelot căzu pe gânduri. Spuse: „Avea o faţă preafrumoasă Şi Domnu-n slavă s-o ocrotească Pe Doamna din Shalott. „[1]

- Lord Alfred Tennyson, zise Klea când Tamani termină de cântat, iar el ridică încet capul de parcă ar fi rupt o vrajă. Până şi David se oprise din săpat ca să asculte,

[1] fragmente din poemul *Doamna din Shalott* de Alfred Tennyson, în traducerea Crinei Miron (n.tr.)

aruncându-i o privire urâtă Kleei înainte de a-şi vedea din nou de şanţul lui. Cenzurat de vreo Strălucitoare care facea pe poetesa, fără îndoială, încheie ea sec.

Chiar dacă Yuki auzise comentariul caustic al Kleei, nu reacţionă în niciun fel. îşi ţinea ochii închişi şi degetele relaxate pe braţul lui Tamani.

-Tam?

-Da.

- Există vreo şansă ca totul să se sfârşească cu bine?

- întotdeauna există o şansă, se strădui el s-o liniştească. Numai că nu prea vedea cum ar fi putut el sau Yuki să mai prindă vreodată un răsărit de soare. Otrava era, pur şi simplu, prea puternică.

Yuki zâmbi absentă, apoi aruncă o privire spre Klea, care revenise la starea ei contemplativă. Tamani simţea teama care o domina încă pe Yuki în prezenţa mentorului său.

- Nu vreau să mai câştige. Şi aş putea să fac în aşa fel încât să nu se mai întâmple asta niciodată.

- N-o poţi omorî pe Klea, zise Tamani, deşi era îngrozitor de tentat s-o lase pe Yuki să acţioneze; dar îşi aminti că trebuia să aibă încredere în Laurel, lăsând-o pe ea să decidă.

Dar Yuki clătină din cap.

- Planul ei nu poate să funcţioneze dacă nu deţine controlul asupra zânelor de iarnă. După ce voi muri eu, le va omorî pe celelalte şi toată lumea va rămâne blocată aici cu ea. Şi chiar dacă Laurel găseşte o cale... O să depindeţi mereu de ele. Şi nu e drept. Eu... trebuia să fac ceva... dinainte. Dar poate mă voi revanşa acum. Păru că se uită departe în zare, după care ridică ochii şi îl privi pe Tamani. Ai ceva... de metal?

- De metal? întrebă el, confuz.

- Trebuie să se potrivească, spuse ea, ca şi când asta l-ar fi lămurit pe de-a-ntregul.Hmm… poate? Trăgând-o lângă el cu o mână, îşi ridică tivul pantalonilor şi scoase un cuţitaş din teaca de la picior. Ebun?

Yuki îi luă cuţitul din mână.

- Perfect. Respiraţia ei era superficială, accelerată; lacrimile îi curgeau pe obraji şi vocea îi tremură când spuse: Asta îmi va consuma o mare parte din putere. N-nu ştiu dac-o să mai rezist mult după ce se va sfârşi.

- Nu vorbi aşa, şopti Tamani.

- Nu, ştiu. Simt asta. Tresări şi strânse din dinţi, încercând să-şi stăpânească suspinele. Te rog, nu mă părăsi. Ţine-mă în braţe până în ultima clipă.

- Ce-ai de gând să…

- *Shokuzai,* răspunse Yuki, strângând cuţitaşul în mână. Ispăşire. O strălucire caldă începu să-i radieze dintre degete când Tamani se uită la Klea, care îi privea chiorâş. Tamani era aproape sigur că stătea în aşa fel încât să o acopere pe Yuki, dar, pentru orice eventualitate, îşi făcu mâna căuş peste mâna ei, pentru a ascunde strălucirea stranie.

Yuki trase adânc aer în piept, iar Tamani îşi lăsă fruntea pe tâmpla ei, în timp ce ea strânse şi mai tare mâinile în jurul lamei, încruntându-se. Tamani avu impresia că era din nou în camerele de la etaj ale palatului, atât de palpabilă era puterea pe care Yuki o emana. Acum îi venea să sară-n picioare şi s-o ia la fugă, dar se strădui să rămână acolo; treptat, impulsul i se domoli, iar

seara începu să se lase, până când stelele rămaseră singura sursă de lumină.

Tamani se lăsă pe spate să se uite la Yuki; avea ochii închişi şi era palidă. Se temu că o pierduse, dar încet-încet deschise ochii.

- Dă-mi mâinile, şopti ea cu glasul stins.

Tamani făcu întocmai, reuşind să nu tremure, deşi simţea fiori pe şira spinării. Ce făcuse?

Ea îi aşeză ceva cald în palmă - nu ştia ce era, dar nu mai era un cuţit. Tamani se uită în jos, cu grijă să ţină obiectul ascuns de privirea Kleei. în momentul în care îşi dădu seama că, în realitate, nu era decât o singură posibilitate, pufni şi strânse în pumn darul infinit de preţios.

Simţi cum îl cuprinde disperarea şi clătină din cap.

- Nu voi fi în stare să-l folosesc, zise el, strângând-o de mână. într-o oră voi muri.

Dar Yuki clătină iar din cap.

- Laurel te va salva, zise ea hotărât, înghiţindu-şi lacrimile. Eu nu mai am timp.

- Rezistă, o încurajă Tamani, ţinând-o strâns, şi îşi dori să poată crede că mai exista vreun viitor pentru el, aşa cum credea ea.

- Nu, spuse Yuki, cu un zâmbet amar. Nu mai am pentru ce să trăiesc. 1\i ai.

- Nu... „Nu ce?" Tamani nici măcar nu ştia cum să spună; înţelegea pentru prima oară cât de anapoda suna orice în asemenea situaţii.

- *Aishiteru,* oftă ea şi, imediat ce cuvântul îi alunecă printre buze, pieptul ei încetă să mai tresalte, iar trupul îi rămase nemişcat.

-Yuki! Yuki!

Dar ea nu răspunse.

Săgetat de spaimă, Tamani se uită în sus la Klea şi la soldaţii ei captivi, urmărind dacă legăturile aveau să li se desfacă acum, că Yuki nu le mai controla. Dar ele rămaseră la fel. Yuki făcuse... ceva... ca să se asigure că, nici după moartea ei, Tamani nu avea să păţească nimic. începu să-şi dea seama că fusese la fel de calculată cum era Klea, dar în felul ei.

îi lăsă corpul să alunece pe pieptul lui în jos, până când capul îi ajunse în poală. Nu avea de ce s-o dea la o parte. N-avea unde să se ducă şi ce să facă până când nu se întorcea Laurel. Presupunând că avea să reziste atât de mult.

Putea rezista aşa de mult? Trebuia să încerce.

Până la urmă, toxina o ucisese pe Yuki? Sau fusese ultimul act pe care îl jucase ca zână de iarnă - o capodoperă care să rivalizeze cu porţile de aur pentru care Oberon îşi sacrificase viaţa ca să le făurească? Oricum ar fi fost, Tamani ştia că nu-i mai rămăsese mult de trăit. întotdeauna se gândise că viaţa avea să i se sfârşească într-o luptă - în vârful armei duşmanului. Sau, dacă rezista atât, ducându-se după tatăl său în Copacul Lumii. Nu întins ca un leneş pe iarbă şi aşteptând ca moartea să vină să-l ia.

Dar iată-l acolo, sub peticul de lună, cu mâinile şi picioarele lui Yuki atâmându-i din poală, mângâindu-i absent părul în timp ce-l privea pe David, care terminase de săpat aproape jumătate din şanţul care avea să încercuiască toate zânele infestate cu otravă.

Cu grijă, fără să atragă atenţia, Tamani strecură adânc în buzunar darul primit de la Yuki. Nu putea să-l piardă; nu putea spune nimănui ce reprezenta.

Capitolul 21

Pentru că nu era un artefact şi nu exista vreun obiect în Avalon - nici măcar sabia cu care săpa David - care să fie mai periculos decât ceea ce-i dăduse lui Yuki.Ferestrele Palatului de Iarnă erau la fel de întunecate ca cerul nopţii, iar când se apropie, Laurel închise ochii, cuprinsă de disperare la gândul că planul ei ar fi putut să dea greş.

- Laurel! strigă în şoaptă Chelsea de după o tufa de caprifoi.

- Ştiam eu c-o să te prinzi, zise Laurel, îmbrăţişând-o tare pe prietena sa când aceasta ieşi din ascunzătoare.

- Ce-ai de gând să faci? Doar n-o să faci ce ţi-a zis Klea?

- Nu şi dacă am altă variantă, zise răspicat Laurel.

- Eu cum să te ajut?

- Vreau să mergi la Palatul de Iarnă. Spune-le santinelelor că Marion şi Yasmine sunt încă în primejdie şi să *nu* le lase să iasă decât atunci când le spui tu, personal, că e OK. Klea nu le poate vedea.

-Dar...

- Nici măcar puterile lor de zâne de iarnă nu pot face nimic, pentru că avem nevoie de Klea vie şi gata să colaboreze. Ne trebuie ce are ea în cap.

- Jamison nu-i poate... citi gândurile, să zicem? întrebă Chelsea. Dacă se face bine, vreau să zic, adăugă ea când văzu străfulgerarea de spaimă de pe faţa lui Laurel.

- Poate, zise ea, alungând gândurile negre. Dar nu cred. Lui Yuki i-a luat o grămadă de timp doar ca să scoată din mintea mea locul în care e poarta. Pe deasupra, şi dacă ar putea extrage o reţetă din creierul ei, nu e de ajuns.

Laurel ezită. îi luase mult timp să înţeleagă ce voise Yeardley să spună, când o învăţase despre procesul de amestecare: „Ingredientul esenţial în orice amestec eşti tu."

- E greu de explicat, dar aşa funcţionează amestecarea. Cred că Marion ar ucide-o, de fapt, dar trebuie să împiedicăm asta - pentru orice eventualitate. După aceea, vreau să te întorci la Academie şi să-i spui lui Yeardley tot ce a zis Klea despre otravă, mai ales despre fumul roşu. S-ar putea să trebuiască să intrăm iar în clădirea Academiei, aşa că vor vrea să ştie dacă otrava a fost neutralizată. Spune-i că încerc să găsesc o soluţie şi mai spune-i... să fie pregătit.

- Pregătit pentru ce? Ce-ai de gând să faci?

Laurel oftă şi mărturisi:

- Habar n-am, dar sigur o să am nevoie de ajutor.

- Unde te duci?

Laurel se uită spre creasta dealului din depărtare.

- în singurul loc în care mă mai pot întoarce, răspunse ea.

Chelsea dădu din cap, apoi ţâşni ca din puşcă, pe lângă

peretele din spate, în direcţia arcadelor prăbuşite pe lângă care trecuseră mai devreme în ziua aceea. Părea că trecuse o veşnicie de-atunci. Laurel o urmări cu privirea câteva clipe, după care se întoarse şi porni şi ea.

Avea să mai reziste Tamani o oră? Putea să facă asta la timp? Energia lui Laurel era pe sfârşite, dar se strădui să alerge mai repede, chiar dacă avea dureri tot mai mari când respira, până ajunse pe fundul văii care o separa de destinaţie.

„încă un deal de urcat." Numai gândul la asta o făcu să-i dea lacrimile şi să simtă cum oboseala ameninţa să o pună la pământ. Aerul nopţii era răcoros, dar picioarele îi ardeau în timp ce urca.

Când ajunse pe creasta dealului, îşi luă un răgaz ca să-şi tragă sufletul înainte de a se duce la cupola generoasă a Copacului Lumii.

Nu mai fusese acolo de când o adusese Tamani, cu aproape un an şi jumătate în urmă. Se gândise să treacă pe-acolo vara trecută, când nu ştia unde era Tamani sau dacă avea să-l mai vadă vreodată, dar amintirea acelei zile fusese prea dureroasă. Acum îşi plecă reverenţios capul, când puterea copacului o străbătu prin tot corpul.

Sosise momentul să pună întrebarea.

Tamani îi spusese că acest copac era făcut din zâne - din Cele Tăcute. Chiar tatăl lui li se alăturase nu demult, înţelepciunea lor comună putea fi de folos oricărei zâne care avea răbdare să o primească, dar răspunsul putea dura ore sau

chiar zile, în funcţie de cel care punea întrebarea. Ea nu avea atât timp la dispoziţie.

Îşi aminti când Tamani o sărutase după ce îşi muşcase limba - senzaţiile care o copleşiseră atunci, ideile care-i inundaseră mintea. Nu funcţionase aşa cum sperase, şi, în loc să găsească o cale de a testa puterile lui Yuki, Laurel descoperise secretul Kleei: că poţiunile puteau fi făcute din zâne la fel de bine ca din orice altă plantă. însă Yeardley o învăţase că putea să facă mai mult decât să amestece doar diverse ingrediente, după bunul plac. Că le-ar putea descătuşa potenţialul dacă le-ar simţi esenţa.

Gândindu-se la Tamani, cu cârceii aceia negri care îi şerpuiau din rană, cu privirea lui resemnată la gândul morţii iminente, Laurel îşi făcu curaj să ducă la bun sfârşit sacrilegiul pe care avea să-l comită. Se apropie de copac şi-şi puse mâinile pe trunchiul lui aspru, simţind viaţa care îi curgea prin sevă.

- Ce urmează să fac mă va răni pe mine mai mult decât pe tine, murmură ea în şoaptă. Apoi adăugă, după o clipă: îmi pare rău.

Ridică cuţitul şi ciopli în trunchiul secularului copac noduros, până când ajunse la un firicel capilar verde. Deşi văzuse cum picăturile de sevă începuseră să curgă din trunchiul rănit, Laurel ştia că nu era îndeajuns. „Hi îmi dai, eu îţi dau", îşi zise ea. Apăsându-şi palma deschisă cu vârful cuţitului, strânse din dinţi şi tăie în piele.

Laurel îşi lipi rana de carnea verde a copacului.

Simţi ca şi cum ar fi fost lovită de o avalanşă de voci şi, în fiecare secundă, milioane de şoapte şi de cunoştinţe năvăleau peste ea, izbind-o în cap, făcându-i umerii să vibreze, ameninţând s-o târască în abis şi s-o îngroape de vie. Se clătină sub violenţa asaltului, încercând să reziste.

Străduindu-se să-şi subordoneze conştiinţa copacului, avalanşa deveni cascadă, apoi torent şi apoi parte din ea, curgându-i lent prin minte, năvălindu-i prin viaţă şi prin amintiri. Era gata să se dea înapoi, ca să scape, dar încercă să respire şi să se concentreze la ce avea de făcut.

Se gândi la Tamani, retrăind scena în care fusese otrăvit. Rememoră explicaţia Kleei şi situaţia imposibilă pe care fusese obligată s-o accepte. în această vâltoare a gândurilor, se concentră la ameninţarea finală a Kleei - că toxina va distruge întregul Avalon, inclusiv Copacul Lumii.

Râul vieţii se transformă din nou într-o furtună de suflete, dar, de data asta, Laurel era ferită, iar în jurul ei se aşternuse liniştea. O căldură i se răspândi în braţe şi o umplu din creştet până-n tălpi.

Şi atunci, copacul vorbi. Laurel mai mult simţi decât auzi o voce care spintecă liniştea infinită şi amorfă.

„Dacă poţi gândi ca Vânătoreasa, poţi face şi tu ce-a făcut ea.”

„Ce înseamnă asta?” imploră Laurel, întipărindu-şi cuvintele în minte. Dar căldura începuse să se disperseze încet, începând cu capul, apoi i se adună în piept, după care îi alunecă prin braţe.

- Nu! strigă Laurel, şi glasul îi răsună puternic în liniştea aceea. Nu ştiu ce înseamnă! Te rog, ajută-mă. Nu mai are cine să m-ajute!

Strania prezenţă i se scurgea din mâini, iar sub degetele ei rumoarea vieţii începu din nou, dar acum, nemaiavând-o-n cap, o auzea mai încet. După ce degetele i se răciră cu o gâdilătură, urmă o ultimă rafală, iar dintre toate şoaptele, Laurel distinse un glas pe care parcă îl recunoscu:

„Salvează-mi băiatul.”

Apoi căldura se risipi de tot. La fel şi şoaptele.

- Nu. Nu, nu, nu!

Laurel îşi apăsă mai tare mâna pe trunchi, până când simţi că palma o ustura, dar ştia că era în zadar. Copacul Lumii spusese ce avusese de spus.

Laurel căzu în genunchi, julindu-se de scoarţa aspră a rădăcinilor ieşite din pământ, şi nu-şi mai stăpâni lacrimile. Pusese totul în joc, şi pierduse. Copacul Lumii - ultima ei speranţă - nu funcţionase. Avalonul avea să moară. Nici nu mai conta dacă din cauza toxinei sau a domniei Kleei.

Măcar dacă ar fi interesat-o mai mult viridefaeco. Una dintre colegele ei de clasă lucrase obsesiv cu ea, ani întregi; de ce nu

studiase şi Laurel cu ea? Nici nu ştia de unde să înceapă acum. Nu-şi mai amintea nici numele acelei zâne.

Klea îl ştia. O înnebunea gândul că informaţia era atât de aproape, dar inaccesibilă. încă un drum înfundat. Cum ar fi putut gândi cum gândea Klea? Ideea însăşi era revoltătoare; Klea era o criminală. O manipulatoare. O fiinţă rea, vicleană, otrăvitoare...

„Otrăvitoare." Cuvântul îi trecu fulgerător prin minte în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

„Doar cunoscând otrava poţi crea cel mai bun antidot." Aşa spusese Klea cu nici o oră în urmă.

Dar ăsta era un drum înfundat; până şi Marei, specialista în otrăvuri de la Academie, i se interzisese să le mai studieze. Şi, la urma urmei, chiar dacă ar fi făcut-o, ce putea s-o înveţe pe Laurel într-o oră?

Laurel se sprijini de Copacul Lumii, întrebându-se dacă mai avea rost să se întoarcă la Klea. Ca să-l vadă pe Tamani murind sub ochii ei? Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l ţină în braţe chiar în momentul ăla, chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară. Nu era convinsă că avea vreo importanţă dacă toxina avea s-o infecteze şi pe ea. Merita oare să trăiască fără Tamani? Merita să-şi asume riscul de a-l săruta pentru ultima oară? De a-l îmbrăţişa? După aceea avea să moară singură, fără îndoială, otrăvită şi de neatins. Dar...

„Doar cunoscând otrava poţi crea cel mai bun antidot.”

O idee începu să-i încolţească în minte. încercă să-şi imagineze o Klea - Callista - tânără şi entuziastă, lucrând de una singură în sala de clasă, în secret. Ar fi avut nevoie de subiecte pe care să-şi testeze otrăvurile şi, totodată, remediile.

De cine s-ar mai fi folosit?

„Dacă poţi gândi ca Vânătoreasa, poţi face şi tu ce-a făcut ea.”

Laurel se ridică în picioare şi o luă la fugă într-o clipită.

Stelele îi arătau calea, sclipind printre coroanele copacilor sau umplând cerul când poteca trecea printr-un luminiş. La Academie, incendiul părea să se fi stins, iar clădirea era acum acoperită de funingine. în cartierele zânelor de primăvară şi vară se vedeau lumini, iar Laurel încerca să nu se gândească cum rezistaseră ele până atunci, înainte ca tro- lii să cadă, seceraţi, la pământ. Nu conta dacă dădea greş.

Se împiedică de câteva ori prin întuneric, dar se apropia de soldaţii ciudaţi şi docili, iar David îi ieşise în întâmpinare, oprind-o înainte să cadă în şanţul enorm pe care-l săpase. Clipi în întuneric şi, după câteva secunde, înţelese ce făcuse pentru Avalon. Laurel sări să-l îmbrăţişeze.

- îţi mulţumesc, şopti ea. înainte să-i dea drumul, îl întrebă încet, nedorind să-i atragă din nou Kleei atenţia asupra lui: Şi Jamison?

- în viaţă, murmură David.

Laurel încuviinţă din cap şi, pe marginea cercului, îşi făcu curaj să sară peste şanţ.

Abia după o clipă îi zări pe Klea, care stătea nemişcată în întuneric, şi pe Tamani, aflat în mijlocul cercului, cu capul lui Yuki în poală. El se uită în sus la Laurel, cu ochii rătăciţi.

Laurel se uită lung la zâna încremenită.

-A...?

- N-o văd pe regină, spuse Klea tărăgănat, distrăgându-i lui Laurel atenţia de la Yuki.

Dar Laurel n-o băgă în seamă mai mult de-o clipă. îi întoarse spatele şi se ghemui lângă Tamani şi Yuki. Aceasta părea adormită, dar trăsăturile feţei îi erau ca de ceară şi nu mai respira. Laurel simţi un cuţit în inimă şi fiori reci pe şira spinării; dacă Yuki era deja moartă, cât timp mai avea de trăit Tamani?

- Dă-ţi jos tricoul, îi ceru ea.

Tamani o ascultă.

Lui Laurel îi veni să vomite. De la zgârietura fină de lângă gulerul tricoului, cârceii negri ajunseseră pe umeri şi pe gât. Din rănile de pe abdomen curgea o sevă verzuie, semn sigur că toxina Kleei se răspândea acum şi în interior. Nu mai avea mult.

- Ai dat greş, nu-i aşa? întrebă Klea, care stătea în continuare nemişcată la doar

câţiva paşi. Ai dat greş, iar acum tot Avalonul o să moară din cauza ta.

- N-am dat greş, se răţoi la ea Laurel. Nici măcar n-am fost la palat. Chiar credeai că te voi ajuta? Jamison a avut dreptate să te trimită la zânele malefice. Laurel făcu o pauză, săgetând-o pe Klea cu privirea. Mai degrabă aş muri decât să trăiesc în lumea ta perfectă.

Laurel auzi un trosnet când Klea îşi încleştă pumnul şi din el începură să-i curgă printre degete picături de ser uleios pe bluza neagră.

- Dorinţa ţi-a fost îndeplinită. Păcat că ai simţit nevoia să-i iei pe toţi cu tine.

- încă nu, şopti Laurel în barbă.

„Acum ori niciodată."

Trebuie să i se fi văzut pe faţă ce avea de gând, pentru că Tamani se dădu încet în spate.

-Nu!

Dar îl apăsa deja cu palma pe pielea înnegrită, ţinându-şi ochii închişi. Simţea viaţa pulsându-i sub piele, o simţea luptând, simţea otrava cu care se lupta. Toxina Kleei nu semăna cu nicio altă otravă cu care Laurel să mai fi avut de-a face până atunci; era chiar mai complexă şi mai exotică decât pudra pe care o folosise Klea ca să ascundă locul în care era tabăra trolilor. Laurel reuşise să contracareze efectele pudrei, dar avusese nevoie de timp şi de o doză mare de noroc.

Din fericire, învăţase ceva din asta.

Când luă mâna de pe el, văzu că Tamani avea lacrimi în ochi.

- De ce-ai făcut asta? o întrebă, cuprinzându-i obrajii între palme. Eu trebuia să te protejez pe tine.

- Eşti cel mai bun protector pe care o fată şi l-ar putea dori vreodată, zise Laurel, aplecându-se şi lipindu-şi buzele încet de ale lui. Dar acum e rândul meu.

Simţea otrava Kleei în vârful degetelor şi în buze, distrugând clorofila şi atacând pereţii celulelor, răpindu-i energia şi întorcând-o împotriva ei. Trebuia să se mişte repede, dar vorbea cu sine, iar ea era gata să asculte.

- A, zise ea, ridicându-se în picioare. Salutări de la tatăl tău. Fără a mai aştepta să vadă ce faţă făcuse Tamani, Laurel
închise ochii şi repetă în gând cuvintele Copacului Lumii: „Dacă poţi gândi ca Vânătoreasa, poţi face şi tu ce-a făcut ea."

- Vin repede, mai spuse Laurel, sărind din nou peste şanţ.

- Laurel, strigă David, oprind-o. Unde te duci?

- Am fost la Copacul Lumii, răspunse ea, simţind timpul scurgându-i-se printre degete.

- Copacul care vorbeşte? Laurel dădu din cap.

- Şi ce ţi-a zis?

Să salvez Avalonul.Grădina din spatele Academiei era luminată slab când Laurel ajunse în vârful dealului şi coborî în seră. Zânele care supravieţuiseră stăteau jos lângă tovarăşele lor leşinate, care începeau să se trezească. Zgomotul provocat de tuse şi de hârâieli era puternic, dar la fel şi murmurele Amestecătoa- relor care-şi linişteau şi consolau prietenii.

Laurel observă că dăduseră la o parte piatra tăiată în zidul care despărţea sera de sala de mese, dar se părea că puţine Amestecătoare mai îndrăzniseră să intre în clădire.

Laurel îşi croi drum spre zâne, căutându-l din privire pe Yeardley, în timp ce păşea cu grijă să nu atingă pe cineva. Nu ştia sigur dacă toxina virală pusese stăpânire pe ea suficient de tare încât să fie deja molipsitoare, dar nu voia să-şi asume niciun risc. Îl zări, în cele din urmă, pe profesorul de noţiuni fundamentale în mijlocul serei şi răsuflă uşurată, dacă nu chiar surprinsă, s-o vadă lângă el şi pe Chelsea.

- Laurel! exclamă Chelsea, iar Yeardley o luă de umăr.

- Nu mă atinge! îl preveni Laurel, întinzând mâna. Sunt infectată cu toxina Kleei.

- *Tu?* Cum aşa? întrebă Chelsea.

- Poveste lungă, răspunse Laurel. Dar nu-ţi face griji; la tine nu are efect, doar la zâne.

Mintea îi era bombardată de senzaţii - simţea cum otrava o ucidea lent - şi toate aveau de-a face cu clorofila. Dar Chelsea şi David aveau să fie bine.

Se întoarse spre profesor.

-Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, şi nu e prea mult timp.

- Sigur, spuse Yeardley.

- Acum două veri era o zână - cred că puţin mai mică decât mine, cu părul castaniu-închis - care lucra la o poţiune viridefaeco. Ştiţi despre cine vorbesc?

Yeardley oftă.

- Fiona. E foarte dedicată, dar n-a mai făcut niciun progres de-atunci. A decantat o bază care părea promiţătoare, cu ajutorul unor notiţe mai vechi, şi recunosc că am crezut cu toţii foarte tare că va reuşi. Dar, de atunci, nimic.

- E aici? întrebă Laurel, trăgând speranţă ca tânăra zână să nu fie una dintre victimele Kleei. Dacă gândea cum gândea Klea, putea salva Avalonul, dar, în cazul în care viridefaeco necesita o fermentare de durată sau cine ştie ce metode de întrebuinţare, Tamani n-avea să mai apuce.

Yeardley se posomorî, iar lui Laurel aproape că i se tăie respiraţia.

- E-n viaţă, zise el încet. A inhalat o grămadă de fum şi, sincer, nu e bine deloc. Dar e conştientă. M-am ocupat eu însumi de ea. Vino pe-aici.

Laurel aproape se prăbuşi de uşurare. îl urmă pe Yeardley în capătul îndepărtat al serei, unde recunoscu buclele cas- tanii-închis şi se aşeză în genunchi lângă micuţa zână, care stătea sprijinită de o jardinieră, cu ochii închişi.

- Fiona, o trezi Yeardley încet, aşezându-se pe vine lângă ea.

Fiona deschise ochii şi, dându-şi seama că Laurel şi Chelsea se uitau lung la ea, se chinui să se îndrepte.

- Cum te simţi? o întrebă Yeardley.

- Poţiunea viridefaeco, zise Laurel, întrerupându-l înainte ca Fiona să-i răspundă. N-avea timp pentru amabilităţi. Ai o bază gata făcută pe undeva?

-A... a... aveam, se bâlbâi ea.

- Cum adică „aveai”? o întrebă Laurel, temându-se de răspuns.

- Eram în laborator când au venit trolii. Nu ştiu dac-a scăpat intactă.

Laurel încercă să-şi păstreze calmul. Klea nu-şi pierduse cumpătul când situaţia devenise tensionată. Ba chiar profitase de ocazie. Laurel trebuia să se stăpânească şi ea, în acelaşi fel.

- Trebuie să ajungem la laborator chiar acum. Poţi să mergi?

Yeardley o ajută pe Fiona să se ridice în picioare. Era puţin ameţită, dar îşi reveni repede.

- O poţi ajuta tu? o întrebă Laurel pe Chelsea. Te rog. Eu nu pot.

- Sigur că da, murmură Chelsea, luând-o pe sub braţ şi sprijinind-o de umeri în timp ce Yeardley le arăta drumul.

Când se apropiară de intrarea pe care David o făcuse cu doar câteva ore mai înainte, Fiona se dădu în spate.

- E OK. Incendiul s-a stins, iar toxinele s-au evaporat, o asigură Chelsea, după care adăugă: Şi sunt aici, cu tine.

Tânăra zână dădu din cap şi trase adânc aer în piept, după care se afundară din nou în întunericul cald şi negru ca smoala.

Mergând pe holurile întunecate ale Academiei cu o singură floare fosforescentă era ca şi cum ai fi mers printr-o catacombă uriaşă. Coridoarele erau pârjolite şi distruse, pretutindeni se zăreau cadavre, unele întregi, altele arse, câteva desfigurate de primul val de troli. Laurel simţea panica în gât; oare mai rămăsese

ceva cu care să se lucreze în laborator? Cotind pe cel din urmă coridor, Laurel răsuflă uşurată când văzu că cel puţin uşa era intactă.

După un moment de ezitare, Yeardley deschise uşa larg, lăsându-şi amprenta în stratul de funingine care-o acoperea. După care intrară. Laurel o auzi pe Fiona icnind, încăperea arăta de parcă cineva ar fi luat-o pe sus şi-ar fi zgâlţâit-o bine. Sticle sparte zăceau pe podea, ghivecele cu plante fuseseră răsturnate, iar în locul mobilierului rămăsese doar o stivă de lemne frânte. Peste toate se aşternuse un strat fin de funingine.

Laurel încercă să nu ia în seamă zânele care zăceau pe jos sau trolii morţi din fundul încăperii. Yeardley avea o faţă plină de stoicism, dar strângea din dinţi; Chelsea era puţin palidă. Fiona făcea faţă destul de bine, concentrându-se la sarcina pe care o avea, tipic pentru zânele de toamnă.

- Bancul meu de lucru este - era - aici, le arătă ea, ridicându-şi rochia lungă puţin ca să se poată căţăra pe dărâmături. Podeaua era plină de instrumente zdrobite şi de sticluţe sparte care, îşi imaginâ Laurel, stătuseră până atunci pe suprafaţa de lucru. Laurel se mai linişti când Fiona deschise unul dintre dulapurile de lângă masă. Câteva pahare mari de laborator fuseseră depozitate în siguranţă înăuntru.

- Unul a fost lovit şi a crăpat, dar două au rămas intacte, explică Fiona, îndepărtându-se de dulap cu două sticluţe în mână, pline cu o soluţie limpede, de consistenţa mierii.

- Perfect, zise Laurel, sprijinindu-se obosită de marginea mesei, având grijă să nu se lase atinsă decât cu rochia, nu şi cu pielea. Se făcuse târziu, era extenuată, iar toxina făcea ravagii în organismul său. Se uită în jur prin încăperea distrusă. Credeţi că putem găsi aici tot ce avem nevoie? întrebă ea, fără să fie prea convinsă.

Fiona aşează cele două sticluţe pe porţiunea curată de masă din faţa lor şi îi povesti lui Laurel cum obţinuse baza. Era cam aceeaşi explicaţie pe care o dăduse şi atunci, în cerc, în prima vară a lui Laurel în Avalon, dar abia după doi ani de studiu înţelesese Laurel cu adevărat la ce se referea. Fiona turui lista de ingrediente pe care le găsise într-un text vechi: ace uscate de yucca brevifolia, seminţe de ficus şi castravete pasate, extract de fructul pasiunii. Lista era lungă şi, după câteva minute de recitat, Laurel o întrerupse.

- Trebuie s-o *ating*. îmi poţi turna câteva picături într-un vas micuţ? Dacă ating baza din sticluţă, mi-e teamă ca toxina să nu o distrugă complet. Se uită la Chelsea. Va trebui să mă ajutaţi voi.

Chelsea căută prin jur şi găsi un vas mic şi puţin adânc, iar Fiona scoase capacul uneia dintre sticluţe. Turnă câteva picături şi Chelsea îi întinse vasul lui Laurel.

- Am reuşit să prepar baza până în punctul ăsta, explică Fiona, clătinând din cap. Textul era foarte clar şi totul s-a combinat perfect, numai că restul instrucţiunilor au fost

scoase şi, indiferent ce-am încercat după aceea, nu s-a mai potrivit. E ceva ce-mi scapă, şi n-am idee ce-ar putea fi. Oftă. Câte n-am încercat. E ridicol.

În timp ce Fiona trecea în revistă experimentele şi eşecurile, Laurel îşi plimbă degetul prin mica băltoacă de soluţie din vasul aflat în faţa ei. Avea vârfurile degetelor înnegrite şi puţin umflate, dar urmări felul în care mixtura Fionei reacţiona la toxina din corpul ei şi la modul în care toxina reacţiona la baza de viridefaeco. Simţi puterea ingredientelor secundare şi felul în care le dominau cele principale. Existau câteva ingrediente pe care nu s-ar fi gândit să le combine vreodată - aşa cum era pudra creată de Klea, care ştergea orice urmă, baza de viridefaeco era încărcată de electricitate. Avea nevoie de ceva care s-o neutralizeze. Şi, undeva în străfundul minţii ei, Laurel avea senzaţia că mai întâlnise undeva elementul care putea să facă asta.

Avea aceeaşi senzaţie pe care o avusese când analizase pudra făcută de Klea din propria ei inflorescenţă amputată - nu că elementul care lipsea acum ar fi fost şi el o parte dintr-o zână. Îşi aduse aminte de ziua aceea cu Tamani, în care testase toate preparatele pe care le putea face pentru el - toxine, blocante de fotosinteză, otrăvuri. Serul pe care Klea îl făcuse ca să-i apere pe troli; şi acolo folosise inflorescenţe de zână.

Poţiunile care utilizau flori de zână nu le ajutau pe acestea, ci le făceau rău. Nu asta le trebuia ca antidot.

Yeardley îi spusese, când venise prima dată la Academie, că esenţa magiei era cunoaşterea, că ea cultiva intuiţia. Ingredientul-lipsă sigur îi era cunoscut, şi îl mai întâlnise de multe ori; era ceva care nu i se păruse un element folositor, şi poate că Fiona nu aflase de el niciodată. Asta te ducea cu gândul la un element care în Avalon era o raritate.

- OK, zise Laurel. Cred că te-ai gândit bine când ai ales iarbă de grâu uscată. Există şi alte feluri pe care nu le foloseşti de obicei? Poate unele care trebuie să ţi se-aducă de la conac? Hai să ne gândim puţin.

Yeardley adunase mai multe ierburi şi materiale decât se gândise Laurel c-ar fi putut scăpa intacte din incendiu. Dar nu întrebă nimic, ci se puse pe treabă, pur şi simplu, îndru- mându-le pe Fiona şi pe Chelsea să adune şi să prepare aditivi, lăsându-le pe ele să facă, practic, toată munca şi testând mostre pe măsură ce poţiunea progresa.

- Suntem foarte aproape. Are tot ce-i trebuie, spuse Laurel după ce adăugă o picătură de apă de trandafiri, singurul lucru care simţea că lipseşte. Mai încercă o dată cu degetul. E gata, dar tot lipseşte ceva. Toxina încă o anihilează. E ca şi cum... ca şi cum ingredientele ar fi inerte şi ar avea nevoie de ceva care să le activeze. Trase aer în piept şi se simţi mai bine. Un catalizator, spuse ea încet. Ceva care să le descătuşeze potenţialul.

„Dar ce anume?”

Fiona clătină din cap.

- De-asta a trebuit să mă apuc de altceva. Am avut şi eu ideea asta. M-am dus la conac. Mi-au spus că, din cauza oamenilor, multe plante dispăruseră în ultimele secole. Ingredientul final trebuia să fie o astfel de plantă.

- Nu, o contrazise Laurel. Nu, eu ştiu ingredientul final, îmi stă pe limbă. Ce creşte în California şi nu creşte în Avalon?

- Laurel, zise Chelsea cu o voce şovăielnică. Ai... ai o pată neagră pe faţă.

Laurel ridică mâna şi se atinse pe obraji, amintindu-şi că şi Tamani făcuse asta. Când îi apăruse? Nu conta; n-avea timp să se gândească la asta acum.

„Dacă poţi gândi ca Vânătoreasa, poţi face şi tu ce-a făcut ea.”

Poţiunea viridefaeco se pierduse de secole. Dar Klea găsise metoda prin care s-o readucă la viaţă. De ce era ea aşa specială? Niciodată nu se dăduse-n lături să forţeze limitele. Probabil testase atât toxinele, cât şi antidoturile pe ea însăşi, riscând totul pentru munca ei. Dar oare Laurel nu făcuse la fel? Nu luase şi ea otrava ca s-o înţeleagă mai bine? însă, cu cât înţelegea mai bine otrava care i se răspândea în corp, cu atât mai tare se temea că nu avea să-i vină de hac. Laurel mai luă o mostră şi închise ochii, mişcându-şi neîncetat degetele prin soluţie şi spunându-şi, ca o mantră: „Gândeşte ca Klea. Gândeşte ca Klea.”

„Avalonul a uitat cât de multe au oamenii de oferit.”

Laurel deschise ochii, iar cuvintele Kleei continuară să-i răsune în cap.

- Chelsea, zise ea încet. Am nevoie de Chelsea! îmi trebuie ceva de la tine. Nişte păr, nişte salivă… nu, mai bine nişte sânge. ADN uman. Scotoci printre materialele adunate de Yeardley. Poţiunea viridefaeco s-a pierdut după ce porţile au fost ascunse; după ce orice interacţiune cu oamenii a fost întreruptă, corect? întrebă ea, întorcându-se spre Fiona, care încuviinţă din cap. N-are cum să fie o coincidenţă, e chiar *motivul* pentru care a fost uitată; motivul pentru care au distrus a doua parte din instrucţiuni. Catalizatorul pentru această poţiune e ADN-ul uman. Chelsea, mai spuse ea, întorcându-se spre prietena ei cu un cuţit mic în mână, îmi dai voie?

Chelsea dădu din cap fără ezitare, întinzând mâna.

Laurel ţinu cuţitul aproape de vârful degetului lui Chelsea. „Doar o înţepătură mică", îşi spuse ea, cu toate că îi era greu s-o taie pe prietena ei.

- Vrei să fac eu asta în locul tău? se oferi Fiona.

- Nu, eu trebuie s-o fac, răspunse Laurel clătinând din cap, ciudat de sigură pe sine. Trase sticla în faţa ei şi o atinse pentru prima oară. O picătură mică de sânge ieşi din degetul lui Chelsea, care părea mai obosită decât Laurel, dar mult prea entuziasmată de ce urma să se întâmple ca să mai simtă durerea.

- Ultima şansă a Avalonului, zise Laurel încet. „Şi a lui Tamani", adăugă în sinea

ei. Apoi apăsă pe degetul lui Chelsea şi mai lăsă o picătură de sânge să curgă în sticluţă, amestecând-o cu o lingură de bambus cu coadă lungă.

De îndată ce sângele atinse soluţia, aceasta se *schimbă*. Laurel continuă să amestece, extaziată când văzu că mixtura translucidă căpătase o nuanţă violetă, leită celei pe care o văzuse în treacăt în sticluţa Kleei. Funcţiona! Toate ingredientele părură să se trezească la viaţă într-o clipă, iar puterea bazei crescu înzecit... însutit! Laurel aproape chicoti când Chelsea o apucă de braţ.

- A funcţionat?

Laurel era atât de încrezătoare, încât îşi băgă un deget în soluţie.

Toxina nu avu nicio şansă.

- A funcţionat. Da, Chelsea, a funcţionat! Laurel simţea că plutește de fericire. Te rog, zise ea, întorcându-se către Fiona, am nevoie de sticluţe. Chiar acum!

Trebuia să ajungă la Tamani.

După ce Laurel trecu de copaci, cercul slab luminat era atât de liniştit, încât nu era sigură dacă mai trăia *cineva.* Tamani îşi pusese

capul pe piciorul lui David

- .Cred că încă respiră, spuse David când Laurel sări peste şanţ şi căzu în genunchi lângă corpul lui Tamani. Dar n-a mai deschis ochii de cinci minute.

Tamani era încă dezbrăcat, cu pieptul şi umerii năpădiţi de negru. Laurel îi luă faţa între palme şi simţi cum toxina din el încerca s-o atace, dar poţiunea, pe care Chelsea se ţinuse de capul ei s-o bea înainte să plece de la Academie, o respinse cu uşurinţă.

-Ai venit înapoi... să-ţi iei... rămas-bun? întrebă Klea, înecându-se de râs.

Şi umflată de la infecţie, pe patul de moarte, tot o scorpie era.

- Te rog, nu muri, implora în şoaptă Laurel, turnând poţiunea în gura lui Tamani şi închizându-i apoi buzele.

Aşteptă să se scurgă secundele şi îl apucă apoi pe Tamani de braţ cu ochii plini de lacrimi, dorindu-şi nespus să îşi revină. Pe ea, viridefaeco începuse să o vindece aproape instantaneu; de ce nu acţiona la fel şi acum? Trecu un minut. Trecură două.

David o atinse pe mână.

- Laurel, nu...

- Nu! ţipă ea, dându-i mâna la o parte. O să meargă. *Trebuie* să meargă. Tamani, te rog!

Se aplecă spre el şi îşi lipi faţa de pieptul lui ca să-şi ascundă lacrimile, dorindu-şi ca zânele să aibă şi ele ceva asemănător cu bătăile inimii, ca să poată vedea dacă mai era în viaţă. *Trebuia* să fie în viaţă. Nu ştia dacă va mai putea trăi o clipă în plus dacă el nu mai era. Ce contau toate astea dacă, până la urmă, fusese prea

târziu ca să-l salveze? îşi îndreptă spatele şi căută pe faţa lui un semn că era conştient. O şuviţă de păr îi atârna pe ochi, iar ea i-o luă ca să i-o dea pe spate, abia mişcându-şi mâna de disperare.

Dar, deodată, se opri. Cârceii subţiri şi negri care începuseră să se întindă pe faţa lui Tamani se retrăgeau acum. îi privi cu atenţie; oare vederea îi juca feste? Era o iluzie, din cauza întunericului? Nu, cârceii îi ajunseseră până la sprâncene, iar acum îi brăzdau faţa doar pe jumătate. Răsuflarea i se tăie şi nu îndrăzni să se mişte, privind liniile care păleau şi dispăreau treptat. Pieptul începu să i se ridice - chiar dacă aproape imperceptibil - şi să i se lase din nou.

- Mai respiră o dată, îl îndemnă Laurel în şoaptă.

Nu se întâmplă nimic.

- încă o dată! îi ceru ea.

Pieptul i se umflă din nou. De data asta, tuşi, scuipând de la poţiunea care îi rămăsese pe gât, şi începu să transpire abundent.

Lui Laurel îi scăpă un ţipăt de exaltare şi sări de gâtul lui, trăgându-l spre ea, fericită. Respira încă greoi, dar regulat, şi, câteva secunde mai târziu, deschise ochii aceia verzi, superbi, pe care se temuse că nu avea să-i mai vadă niciodată.

- Laurel, îi spuse el cu o voce hârâită.

Lui Laurel, lacrimile îi şiroiau pe faţă, dar de data asta erau lacrimi de bucurie, iar ea râse şi glasul ei răsună în toată pădurea, de parcă fiecare copac ar fi simţit aceeaşi bucurie.

Tamani schiţă un zâmbet.

- Ai reuşit.
- Am avut ajutoare.
-Totuşi...
Laurel dădu din cap şi începu să se joace cu degetele în părul lui, în timp ce Tamani închise ochii şi oftă uşurat.
Dar Laurel nu terminase încă ce avea de făcut. Se ridică de lângă Tamani şi se duse la Klea. Avea faţa neagră şi umflată, dar ochii, verzi-deschis, îi scânteiau de răutate. Probabil auzise totul, probabil ştia că planul ei dăduse greş - pentru totdeauna.
- Viridefaeco, şopti Klea. Horcăia la fiecare respiraţie şi stătea încă pe spate, în aceeaşi poziţie în care o lăsase cu o oră în urmă. Laurel se întrebă dacă mai putea să se mişte măcar. Eşti... eşti o *figură*. Pun pariu că te crezi tare... deşteaptă.
- Cred că *tu* eşti deşteaptă, zise calmă Laurel. Era un adevăr ciudat în asta. Deschide gura, zise ea, ţinând în mână cealaltă sticluţă.
- Nu! spuse printre dinţi Klea, cu o ardoare pe care Laurel nu şi-ar fi putut-o imagina din partea unei zâne pe moarte.
- Cum adică, nu? întrebă Laurel. Toxina asta o să te ucidă.
Klea dădu ochii peste cap.
- Prefer să... mor... decât să trăiesc în „lumea ta perfectă”.
Laurel strânse din dinţi.
- Nu suntem la concurs aici; ia poţiunea odată!
Când Klea întoarse capul şi strânse din buze, Laurel decise să-i arunce pur şi simplu poţiunea în faţă; poate că avea efect şi aşa.

Cu reflexe întârziate, Klea o apucă pe Laurel de încheietură şi, ridicându-se în fund, o strânse atât de tare, încât o făcu să se zbată pentru a se elibera. Unde găsise Klea atâta putere?

- Laurel!

David făcu un pas şovăitor spre ele, apoi se opri şi se uită exasperat la sabia pe care o ţinea în mână.

-Victoria... va fi... a mea! zise Klea, şuierând fiecare cir ânt printre dinţii încleştaţi. împingând cu putere, dădu cu pumnul lui Laurel de pământ, iar sticluţa din zahăr candel se zgudui, împrăştiind serul lipicios pe iarba înnegrită. Cu un aer satisfăcut, Klea îi împinse lui Laurel mâna cât colo şi se lăsă din nou să cadă pe spate în ţărână.

- Arză...

Laurel încremenise, în stare de şoc.

-... te-ar...

Picăturile de viridefaeco ce se scurgeau din mâna lui Laurel acum poate aveau să fie de ajuns. Doar să poată să...

- *...focul.*

Expresia întipărită pe faţa înnegrită şi umflată a Kleei nu era una de furie sau de dispreţ. Era dezgust pur, diabolic.

Amorţită, Laurel se duse împleticindu-se înapoi la Tamani şi se prăbuşi lângă el. David veni şi el, înfigând Excaliburul în pământ şi aşezându-se, cu picioarele încrucişate, de cea-laltă parte a lui Laurel. Tamani clipi şi deschise ochii, apu- cându-l pe David de braţ.

- Mulţumesc c-ai stat pe-aici, prietene.

- Nici n-aveam unde să mă duc, zise David încet şi-i zâmbi.

Laurel îşi sprijini capul de umărul lui David şi-l luă de mână pe Tamani. Aveau o grămadă de treabă - să se pună pe picioare, să prepare viridefaeco, să-şi înmormânteze prietenii şi să refacă Academia. Dar pentru seara aceea fusese de ajuns. Avalonul era salvat, David era un erou şi Tamani trăia.

- Iar Klea nu mai putea să-i facă niciun rău.Laurel!

Ochii lui Laurel se zbătură înainte să-i deschidă, în lumina încă lăptoasă dinaintea răsăritului. Stătea cu capul pe pieptul lui Tamani, iar David îşi ţinea o mână pe abdomenul ei. Nu ştia sigur cât timp zăcuse aşa - înfăşurată ca un cocon în braţele prietenilor ei, lăsase lumea să-şi urmeze cursul netulburată, un scurt răgaz după ororile din ultimele douăzeci şi patru de ore -, dar, cum soarele nici nu răsărise încă, nu putea să fi trecut prea mult.

- Laurel!

Scrută câteva clipe împrejurimile scăldate în lumina palidă a dimineţii şi abia apoi văzu de unde venea vocea aceea.

- Jamison! exclamă ea.

Luându-i mâna lui Tamani, Laurel se uită în ochii lui şi-i atinse încheietura cu buzele, după care îi dădu drumul şi se târî până la Jamison.

în ciuda îngrijirilor atente ale lui David, pe Laurel o frământa gândul că Jamison fusese inconştient atât de mult timp. Stătea în afara

şanţului pe care îl săpase David şi părea să nu fi intrat în contact cu toxina, dar Laurel îi verifică cu blândeţe capul în locul în care îl lovise buşteanul, apoi îl apucă de mâini, ca să simtă dacă avea pe piele vreo urmă de otravă care să-i fi afectat celulele.

- Mă tem că te-am dezamăgit, zise el, cu părere de rău.

- Nu-i adevărat, îl contrazise Laurel, zâmbind când îşi dădu seama că nu simţea nici urmă de otravă. E totul OK. „Cât de OK se poate, după război."

- Yuki...?

Laurel lăsă capul în jos.

- N-am reuşit să mă întorc la timp, şopti ea, iar ochii lui Jamison se umplură de lacrimi, ceea ce lui Laurel i se păru firesc.

- Şi Callista?

Laurel dădu din cap şi se întristă din nou, amintindu-şi cât de neputincioasă se simţise în ultimele clipe de viaţă ale Kleei.

- Dar Avalonul e în afara oricărui pericol, spuse el, şi nu păru nicicum o întrebare.

Laurel nu se simţea victorioasă.

- Ce s-a întâmplat?

Laurel îi povesti foarte pe scurt, pentru a nu o extenua pe zâna de iarnă, dorindu-şi să fi fost o poveste cu final fericit.

- Sunt mândru de tine, spuse Jamison după ce termină de povestit, iar în vocea lui se simţea acelaşi sentiment de înfrângere pe care-l avea şi Laurel.

Da, trolii fuseseră alungaţi şi, da, Klea împreună cu toxina ei fuseseră oprite, dar preţul plătit pentru toate astea era imposibil de estimat. Sute de zâne de primăvară şi vară ucise - poate peste o mie. Cât despre zânele de toamnă, era dureros şi numai să te gândeşti la ele. Numărul celor de la Academie scăzuse la mai puţin de o sută şi aveau să treacă decenii până să se refacă. Atâtea morţi, şi pentru ce? Pentru ca Avalonul să se întoarcă la un statu-quo dezastruos.

Laurel auzi un strigăt şi o cascadă de paşi şi se întoarse împreună cu Jamison în direcţia din care venea.

- N-am de gând să aştept!

Vocea reginei răsuna limpede, acoperind argumentele propriilor *Am Fear-faire* în vreme ce cobora pe potecă, cu Yasmine urmând-o senină la mică distanţă.

Mâna lui Jamison se încordă sub atingerea lui Laurel când văzu monarhul apropiindu-se, dar un zâmbet timid îi apăru pe buze în momentul în care Yasmine îl zări şi-o rupse la fugă spre el.

- Stai!

Toţi ochii se întoarseră spre regină şi anturajul ei în timp ce Fiona şi Chelsea ieşeau din întunecimea pădurii împrăştiind frunze în mers.

- Nu. Atinge. Nimic, spuse Fiona printre gâfâieli, legănând în mână o sticluţă.

- Mulţumesc zeiţei! zise Chelsea, ocolind-o pe Fiona pentru a sări să-i îmbrăţişeze pe Laurel şi pe Jamison. Regina asta ascultă vreodată de cineva? şopti Chelsea, iar Jamison chicoti încet. Le-am văzut venind pe potecă în jos

tocmai când terminam o altă serie de poţiuni şi am fugit cât de repede am putut.

- Măcar au reuşit s-o ţină pe loc santinelele până acum, spuse Laurel, ridicând din sprânceană.

- Aşteaptă, Yasmine, te rog! strigă Fiona, încercând s-o oprească pe tânăra zână să se apropie de Jamison.

- E OK, interveni Laurel. Jamison e curat.

Neîncrezătoare, Fiona o lăsă totuşi să treacă.

Regina Marion se opri la marginea şanţului săpat de David şi privi în jos încruntată, cu braţele încrucişate. Laurel îi ignoră înfăţişarea fioroasă şi o luă pe Chelsea de mână, trăgând-o pe prietena ei peste tranşeul puţin adânc şi conducând-o spre locul unde David stătea în genunchi, cu mâna încleştată pe Excalibur, lângă Tamani, care reuşise să se ridice în fund pe jumătate. Pe piept avea încă pielea de culoarea cenuşii, arătând ca o arsură extinsă, dar şi aceasta pălea treptat.

- Indiferent ce se va întâmpla, şopti Laurel, facem asta împreună. Ceru din priviri aprobarea fiecărui prieten, şi toţi încuviinţară din cap. Şi, David, să nu laşi sabia din mână, mai spuse ea, uitându-se în treacăt la regină. Nu sunt sigură c-am răpus toţi inamicii, încheie apoi cu asprime.

- Veniţi încoace, voi toţi de-acolo! porunci Marion.

- Lasă-mă să le neutralizez întâi, propuse Fiona, şi Laurel se întoarse şi o văzu

aplecându-se în faţa reginei, cu sticluţa de ser în mână. în vârf avea un pulverizator. Ca să fim siguri, adăugă, cu ochii aţintiţi la umbrele care se plimbau încă pe pieptul lui Tamani.

Laurel încuviinţă din cap, iar Fiona sări peste şanţ.

- Ţineţi-vă respiraţia! Fiona pulverizează peste ei poţiune viridefaeco. Scuze dac-o să vă udaţi puţin.

Laurel îşi alungă îndoielile şi se întoarse să-l ajute pe Tamani să se ridice.

- Poţi să mergi? şopti ea.

Tamani strânse din dinţi, dar apoi se lăsă păgubaş şi clătină din cap.

- Nu fără ajutor, recunoscu el.

-Aici, zise Laurel. îi trase braţul peste umerii ei, iar Chelsea sări să-i vină în ajutor din partea cealaltă.

Deşi regina era la doar câţiva paşi distanţă, Laurel şi Chelsea îl duseră pe Tamani de cealaltă parte a cercului, acolo unde se aflau Jamison şi Yasmine; David se întinse peste şanţ şi-l ajută pe Tamani să treacă peste el ca să stea toţi împreună.

- O să vorbim aici, strigă Laurel spre regină.

Marion îşi ţuguie buzele şi, o clipă, Laurel crezu că avea să refuze să vină. Dar probabil că îşi dăduse şi ea seama că nu mai avea ce să facă. Flancată de *Am Fear-faire,* o coli şanţul circular şi rămase pe partea cealaltă, uitându-se spre ceea ce, altfel, i s-ar fi părut o companie plăcută.

Regina făcu o demonstraţie numărându-i o dată, apoi încă o dată.

- Ei bine, Jamison, doi oameni şi două zâne - una de toamnă şi una de primăvară. Unde e zâna de iarnă despre care mi-ai povestit? întrebă Marion. Ori s-a dovedit a fi vreo plăsmuire a unei santinele cu imaginaţie bogată?

Ochii ei se opriseră acuzatori la Tamani.

- Iat-o pe cea tânără zăcând moartă în cerc, spuse Jamison, arătând într-acolo.

Marion se uită şi făcu ochii mari când îşi dădu seama pentru prima oară că groteştile siluete negre ofilite din cercul cu iarbă moartă erau, de fapt, zâne.

- Hi ai ucis-o, zise ea încet.

- N-am ucis-o, răspunse Jamison. Yuki a trădat-o pe Callista când a descoperit că n-a fost decât un pion în planurile ei. Callista a ucis-o.

- Un pion? întrebă regina pe un ton batjocoritor, incapabilă să accepte ideea că o zână de iarnă putea fi pionul cuiva.

- Exact ca trolii, adăugă Jamison scurt.

în momentul acela, regina arăta ca şi când ar fi pălmuit-o cineva - ca şi când ar fi interpretat comparaţia ca pe un afront personal -, iar pe chip îi apăru încet nesiguranţa.

- Ai face bine să începi cu începutul.

încet şi cu numeroase întreruperi, Laurel le povesti tuturor ce făcuseră. Când ajunse la felul în care descoperise ingredientul final al poţiunii viridefaeco, Jamison începu să radieze de mândrie, iar regina să devină tot mai palidă.

După ce Laurel termină, peste luminiş se aşternu o linişte apăsătoare. Marion se uita dincolo de cerc, spre locul unde Klea şi Yuki muriseră. Iarba se înnegrise iremediabil, dar Fiona şi alte două zâne de toamnă pline de funingine pulverizau ser viridefaeco, oprind, în cele din urmă, complet răspândirea otrăvii.

-Jamison, spuse Marion încet, e evident că ai nevoie de odihnă. Îţi recomand să te retragi la palat, nu înainte să-i conduci pe aceşti doi oameni spre cartierele lor.

- De acord. Cred că cel mai bine ar fi ca David să dea înapoi sabia înainte de a-l răsplăti pentru eroismul de care a dat dovadă şi să-i conducem pe el şi pe prietenii lui afară din Avalon. îmi închipui că sunt cu toţii nerăbdători să ajungă acasă.

- Nu fi prost, zise regina respingând alternativa lui Jamison la porunca ei. Nu-i putem lăsa să plece.

Chelsea îşi drese glasul; Tamani o apucă de mână şi o strânse în semn de încurajare.

- Ştiţi la fel de bine ca mine că nu e o regulă absolută.

- A mânuit sabia, Jamison.

- Doar pentru că aşa s-a făcut în trecut nu înseamnă că trebuie să facem la fel şi acum. Circumstanţele au fost cu totul altele, explică Jamison calm.

- Nu văd de ce.

- Arthur n-avea unde să se întoarcă. Viaţa şi regatul îi fuseseră distruse. Băiatul ăsta are un

viitor înaintea lui. Nu voi fi părtaş la sechestrarea lui aici.
- Cum adică sechestrare? ceru explicaţii David.
Jamison se uită în sus la David.
- Regele Arthur n-a mai părăsit de atunci Avalonul. Niciodată. Şi nu doar pentru că aşa a vrut el.
- O sabie de neînvins e un secret mult prea mare, explică regina, pe un ton autoritar, în care se simţea însă compasiunea. Cu siguranţă înţelegi la ce mă refer.
- Ştiu să păstrez un secret, răspunse David. Sunt chiar bun la păstrat secrete.
- Nu unul ca acesta.
- Am ţinut ascunsă identitatea lui Laurel mai bine de doi ani. Ca să nu mai vorbesc de locul unde e poarta.
Regina nu păru impresionată.
- Asta înseamnă că există *două* lucruri care trebuie să-ţi fie şterse din memorie, dacă acel *Fear-gleidhidh* al lui Laurel din Avalon şi-a făcut treaba. Te rog să nu ne consideri nerecunoscători. E o problemă de diplomaţie. Conducătorii lumii tale - oameni sau altceva - ar face măcel pentru a intra în posesia unei asemenea arme.
- Ştiu asta.
- Atunci ştii şi că e spre binele tău să rămâi aici.
- Am familie. Şi Chelsea la fel. Nu vrem să-i părăsim.
- N-aveţi de ales, spuse regina cu asprime. Nu suntem monştri; veţi fi trataţi bine aici. Dar nu puteţi pleca.

- Domnia Voastră n-are de ales, o contrazise David, înainte ca oricine altcineva să apuce să deschidă gura. Nu mă puteţi ţine aici.

Regina mîji ochii.

- Cum aşa?

- Am Excaliburul.

- Din partea mea, îl poţi cără după tine prin Avalon până la moarte, zise ea, dând de înţeles că ea considera discuţia încheiată.

- Pe ce puneţi pariu că sabia asta va tăia barele acelor porţi cât ai clipi? o provocă David cuviincios, dar categoric.

Lui Laurel i se puse un nod în gât; David sigur nu intenţiona să distrugă cel mai important punct de apărare al Avalonului, nu-i aşa?

- Arthur n-a tăiat niciodată porţile, răspunse regina, dar în ochi i se citea nesiguranţa.

- Poate că nu şi-a dorit cu adevărat să plece.

- Poate că nu, răspunse Marion. Sau poate şi-a dat seama că o asemenea mişcare hazardată ar pune în pericol Avalonul. Poate că a fost prea nobil ca să facă aşa ceva.

David şi regina Marion se priveau fix în ochi.

- N-o să vă ajut să-i ţineţi aici, spuse Jamison, întreru- pându-le confruntarea. Dacă-mi vor spune să le deschid porţile, o voi face.

- în cazul ăsta, vei fi executat pentru trădare, spuse Marion fără ezitare. Poate că faci parte din Consiliu, *dar regina încă sunt eu.*

- Nu! strigă Yasmine, strângându-l pe Jamison de braţ, şi vocea ei de copil sună ciudat în miezul acestui soi de discuţie.

- Yasmine, şi tu vei avea aceeaşi soartă, spuse Marion, fără să se uite la ea.

- Nu-i corect! interveni Chelsea, ridicându-se în picioare, cu pumnii strânşi. Ea n-a făcut nimic.

- Alegerea le aparţine oamenilor, decretă Marion, fără să-şi poată lua ochii de la David. Ar fi păcat ca, după tot ce-aţi făcut pentru Avalon, să vă hotărâţi să-l expuneţi unui pericol şi mai mare.

David rămase tăcut şi neclintit, iar încheieturile îi albiseră pe mânerul săbiei de la strânsoare. Oare chiar putea tăia poarta? *Ar fi făcut asta?*

David făcu stânga-mprejur şi îi întoarse spatele reginei. Fără un cuvânt, sări peste şanţ şi rămase în picioare cu ochii la cadavrele care-l înconjurau - Klea, Yuki, războinicii fără minte ai Kleei, iarba încă înnegrită care umplea cercul. Apoi se întoarse şi, uitându-se în ochii reginei, înfipse sabia în pământ, aproape până la mâner.

Dar nu-i dădu drumul.

Doar se lăsă pe vine, uitându-se la Marion o clipă. În jur domnea o linişte deplină.

Apoi îşi luă mâna de pe sabie, ridicând degetele pe rând, îşi trase mâna şi dădu să plece.

Când ajunse lângă prietenii lui, David o cuprinse în braţe pe Chelsea şi-şi îngropă faţa sub bărbia ei, cu tot corpul tremurând.

- îmi pare rău, şopti. îmi pare foarte, foarte rău. După toate prin câte au trecut, nu pot... îmi pare rău.

- Ştiu, spuse Chelsea, ţinându-l strâns. Ea închise ochii şi vocea îi tremură: Ai făcut ce trebuia. Şi, hei, sunt locuri mult mai rele unde ai putea trăi, corect?

Laurel îi luă în braţe pe amândoi; în spatele ei, Tamani li se alătură împleticindu-se, lăsându-se pe umărul lui Laurel.

- Hei, eu pot... începu el să şoptească.

- N-o să stau cu mâinile în sân şi să las să se întâmple una ca asta.

Se întoarseră cu toţii şi-l văzură pe Jamison în picioare, cu Yasmine cuibărită sub braţul lui, susţinându-l.

- O să le deschid poarta. Iar apoi îmi voi accepta pedeapsa.

- Jamison, nu, zise Tamani încet.

- Atât de puţin timp mi-a mai rămas; ar fi o onoare, zise Jamison, cu fruntea sus.

Dar Tamani clătina deja din cap.

- Astăzi nimeni nu se va sacrifica. Nici măcar tu.

Jamison îl cercetă cu privirea pe Tamani, dar după un moment păru că ajunseseră la un fel de înţelegere, pe care Laurel n-o pricepu, dar Jamison făcu un pas în spate şi nu mai scoase un cuvânt.

Tamani se întoarse spre Laurel, David şi Chelsea.

- Voi face ceea ce trebuie, explică el pe un ton blând.

- Ce? întrebă Laurel. Nu putem pur şi simplu să...

- Dacă aţi avut vreodată încredere în mine, oricare dintre voi, atunci aveţi şi acum, şopti el. Se uită în jurul cercului, întâlnind privirea fiecăruia. Cu toţii încuviinţară din cap.
Cu un efort vizibil, Tamani rămase drept în picioare şi vorbi cu voce tare, ca toată lumea să-l audă:
- Am câteva lucruri de făcut. Laurel, zise Tamani, întor- cându-se spre ea, îl ajuţi tu pe Jamison în Grădina Porţii?
- Nu-l poţi lăsa să facă asta pentru noi, zise încet Laurel.
- Te rog? răspunse în schimb Tamani.
Acceptase să aibă încredere în el, aşa că dădu din cap uşor.
- Chelsea? Vii cu mine să mă ajuţi?
Chelsea mustăci.
- Bineînţeles.
- într-o oră, vreau să fie toată lumea în Grădina Porţii, „amani se uită în sus şi întâlni privirea reginei. Şi Domnia Voastră ar trebui să fie acolo.
- Nu sunt obişnuită să mi se dea ordine de parc- aş fi...
- O să-ncercaţi să mă opriţi dacă voi fi mai bun decât credeţi, nu-i aşa? o întrerupse Tamani, ridicând din sprânceană. Niciodată până atunci nu vorbise ca protejatul lui 5har. Laurel îşi aminti cum tremurase odată în prezenţa îânelor de toamnă, cum se plecase sub privirea pe care i-o aruncase regina; iar acum, parcă în faţa lui era altă regină.
Marión tăcu, iar Laurel îşi dădu seama că Tamani o prinsese în capcană. Dacă refuza să vină,

Tamani avea şanse să reuşească. Dar dacă venea, recunoştea că-i era teamă.
Control sau aparenţe?

Regina Marión se albi la faţă, apoi se întoarse şi plecă fără un cuvânt. Laurel bănuia însă că, până la urmă, monarhul Avalonului avea să cedeze

Capitolul 21

.Laurel îl urmări cu privirea pe Tamani în timp ce cobora anevoie drumul spre cartierul zânelor de primăvară, spriji- nindu-se cu un braţ de umerii lui Chelsea. Devenea tot mai puternic cu fiecare clipă, dar serul care-i curăţa otrava din organism nu putea lupta cu oboseala acumulată.

Cu toţii erau extenuaţi. Cearcăne adânci se formaseră sub ochii lui Chelsea şi ai lui David, iar corpul lui Tamani fusese supus la numeroase chinuri chiar dinainte să-l otrăvească Klea. Dar Chelsea avea să-l îngrijească; Laurel nu se îndoia câtuşi de puţin că se putea baza pe prietena ei în privinţa asta.

- Băiatul ăla a avut ceva în minte, zise Jamison cu o sclipire în privire. Şi ard de nerăbdare să aflu ce anume.

Laurel dădu din cap, cu toate că îi era teamă. Tamani îi dovedise că era gata să se sacrifice pentru ea, iar ea nu putea decât să spere că nu asta avea de gând şi acum. Nu că ar fi avut vreo putere. Îl ajută pe Jamison să se ridice în picioare şi-l apucă de un braţ, iar Yasmine de celălalt.

David stătea deoparte şi ezita, apoi li se alătură, mergând braţ la braţ cu Laurel.

- Pare ciudat să o ştii pe Klea moartă, recunoscu Laurel în timp ce coborau încet pe potecă. Mi se pare că, timp de peste un an, am încercat în fiecare zi să-i anticipez mişcările şi să mă feresc din calea ei.

- Mi-aş fi dorit ca lucrurile să se sfârşească altfel pentru ea, zise Jamison.

- Nu mi-a plăcut că a trebuit să gândesc ca ea, dar numai aşa am reuşit să găsesc ultimul ingredient, spuse Laurel.

Asta pentru că avea o minte strălucită. Şi, poate mai important, avea o minte *deschisă*. îi plăcea să pună întrebări şi să caute răspunsuri în feluri în care alte zâne pur şi simplu nu puteau. în final, asta fusese căderea, dar şi salvarea ei.

- Mi-ai spus odată c-aş putea fi la fel de bună ca altcineva, dar nu mi-ai spus ca cine. Te refereai la ea?

- Da. M-am gândit de multe ori la ea în ultimii cincizeci de ani şi la cât de mult a pierdut Avalonul când a izgonit-o.

Laurel şovăi, după care spuse:

- Cum poţi să te mai gândeşti la potenţialul ei, după tot ce-a făcut? Eu când mă gândesc la ea văd doar suferinţă şi moarte.

David o strânse de braţ, solidar.

- Atunci încearcă să-ţi aminteşti cât de des ţi-a salvat familia şi prietenii.

- Niciodată n-am fost în pericol, îl contrazise Laurel, amintindu-şi prima noapte în care o întâlnise pe Klea. Prima dată când îi „salvase". La început şi-a trimis trolii după noi. Nu-i acelaşi lucru. Chiar şi atunci când ne-a salvat din mâinile lui Barnes a fost pentru că *ea* îl scăpase de sub control.

- A, dar chiar de la tine ştiu că ţi-a spus că face cele mai bune toxine şi antidoturi. Cred că poţiunea pe care ţi-am dat-o eu a fost cea care ţi-a salvat tatăl şi le-a fost administrată şi prietenilor tăi umani, când a fost nevoie.

Laurel trase aer în piept, gândindu-se la sticluţa albastră pe care o avea acasă.

- Ea a făcut aia?

Jamison încuviinţă din cap.

- Am întâlnit puţine fiinţe cu adevărat rele în viaţa mea. Nici chiar oamenii care acţionează din invidie, ori lăcomie, ori mândrie, nu-şi pierd capacitatea de a face lucruri din iubire, în cele din urmă, până şi Yuki a revenit la sentimente mai bune. îmi pare rău pentru Callista că n-a putut face la fel, dar cred în continuare că undeva în sufletul ei a avut şi bunătate.

- Da, zise Laurel, fără a fi convinsă. După ce-l văzuse pe Tamani cu un picior în groapă, nu avea cum să gândească frumos despre Klea.

Jamison tăcu o clipă, după care spuse:

- Nu ştiu dacă voi mai fi aici data viitoare când vă veţi întoarce în Avalon.

- Jamison...

- Te rog, o întrerupse el, neobişnuit de serios. E important ce-o să spun acum. Foarte, foarte important. Făcu o pauză şi cercetă iscoditor împrejurimile, după care îi luă lui Laurel ambele mâini într-ale sale şi o privi în ochi. Au trecut mai bine de cincizeci de ani de când am decis să plantăm un descendent în lumea oamenilor şi ne-am pus planul în aplicare. Am avut reţineri. Nu am crezut că era un moment bun. Cora nu mai avea mult până să se ofilească, şi am văzut ce fel de regină avea să fie Marion. Dar voturile pro au fost mai multe. Apoi, într-o zi,

după mulţi ani, ne-au adus o nouă zână de iarnă, proaspăt îmbobocită.

Jamison o cuprinse părinteşte cu braţul pe Yasmine, iar ea îi zâmbi.

- M-am uitat în jos la zâna aceea micuţă de iarnă - o zână căreia îi era sortit să nu domnească niciodată, de vreme ce diferenţa de vârstă dintre ea şi Marion nu era mare - şi m-am gândit la potenţialul ei, care avea să se irosească. Exact ca în cazul Callistei. Şi am ştiut în acel moment că nu puteam lăsa din nou să se întâmple una ca asta. Câteva zile mai târziu, au rămas doi candidaţi pentru descendenţa umană.

- Mara şi eu? întrebă Laurel, iar Jamison dădu din cap.

- Mi-am dat seama că o cunoşteam pe una din tinerele Amestecătoare. O văzusem de multe ori când eram la Academie, urmărind cum se îngrijea Grădinarul de lăstarul zânei de iarnă. Această micuţă Amestecătoare era cea mai bună prietenă a fiului Grădinarului.

- Tamani, şopti Laurel.

- Şi mi-am dat seama că poate acesta era răspunsul. O descendentă - o urmaşă bună şi blândă, care avea în Avalon pe cineva care o iubea, o iubea *cu adevărat*, cineva care putea să-i fie sprijin, care să o facă să se întoarcă mereu aici.

Dar nu cu mâna goală. îmi trebuia o descendentă care să nu se uite de sus la oameni, ci să-i iubească, o descendentă care să respingă tradiţiile şi prejudecăţile atât de greu de uitat, încât n-aş fi avut încredere nici măcar într-un eli-

xir de memorie să le şteargă. Şi dacă această descendentă avea să le arate zânelor din Avalon că lucrurile puteau fi şi altfel? Dacă s-ar fi dovedit un sfetnic bun pentru tron? Era posibil să facă o revoluţie pacifistă, să aducă o nouă glorie, un nou mod de a trăi în regatul nostru?

- Jamison! exclamă Laurel.

- Şi în vreme ce această descendentă afla cum să facă lucrurile în alt fel, *eu* o învăţam pe micuţa zână de iarnă să le iubească pe *toate* zânele din Avalon, nu doar pe acelea care aveau putere. Şi poate, doar poate, când avea să fie momentul, ea ar fi avut o şansă să domnească, o şansă să facă din Avalon un loc aşa cum am visat întotdeauna în secret că ar putea fi.

- Ai plănuit totul! spuse Laurel dintr-o suflare, încercând să afle de ce. Hi m-ai ales pe mine, l-ai ajutat pe Tamani, tu ai plănuit *totull*

- Nu chiar tot. Nu şi asta, zise Jamison, arătând spre dezastrul care-i înconjura. Niciodată asta. Dar după ce Callista a fost exilată, trebuia să fac ceva. *Trebuia* să încep cu o schimbare. E secretul nostru, adăugă, oftând când se uită în jos la Yasmine şi apoi iar la Laurel. Şi acum e şi al tău. Ia lucrurile încet, lăstarul meu! Cele mai bune şi mai durabile schimbări sunt acelea care se fac treptat; pentru a atinge dimensiuni impresionante, un copac trebuie mai întâi să-şi fixeze în pământ rădăcini puternice. Dar îţi promit: când va sosi timpul, când Avalonul va fi pregătit şi când tu vei fi gata să ni te alături, Yasmine va fi şi ea pregătită. Atunci vom putea avea o adevărată revoluţie. O revoluţie paşnică; o revoluţie care să se bucure

de sprijinul tuturor zânelor din Avalon. Iar dacă tu şi Tamani veţi lucra împreună, Avalonul va putea fi tot ceea ce noi mereu am sperat să fie.

Cu ochii mari de uimire, Laurel se uită la Yasmine şi văzu cum toată bunătatea pentru care-l iubea atât de mult pe Jamison strălucea acum în ochii acestei zâne micuţe.

„Viitorul Avalonului”, se gândi Laurel, iar fruntea i se descreţi şi zâmbi. Se uită la amândoi şi dădu din cap, alăturându-se în tăcere cruciadei lor secrete.

Porniră din nou, iar Laurel încercă să înţeleagă tot ce făcuse Jamison - semiţele pe care le plantase, la propriu şi la figurat, şi recolta pe care o prevăzuse, chiar dacă ştia că nu va mai apuca s-o vadă. Când ajunseră la poartă, Laurel îl ajută cu stângăcie pe Jamison să se aşeze pe băncuţa de piatră din faţa porţilor distruse ale Grădinii. Yasmine se aşeză lângă el, cu toate *Am Fear-faire* în alertă.

- M-mă întorc, murmură Laurel, având nevoie de câteva minute după care se lipi să se gândească la tot.

Cu David în spatele ei, Laurel trecu de porţi şi merse înainte după care se lipi cu spatele de zidul de piatră şi se aşeză pe pământ.

- Nu-mi vine să cred că a plănuit totul, zise ea încet.

- Şi acum să moară înainte să apuce să vadă ce a ieşit, spuse David, aşezându-se lângă ea. Să se asigure c-am reuşit.

Dar Laurel clătină din cap.

- O să găsească Tamani o soluţie.
- Sper.

Se cufundară în tăcere vreme îndelungată în timp ce soarele se ascundea la orizont şi o briză rece ciufulea părul lui Laurel. Ea îşi drese glasul şi spuse:

- îmi pare rău c-ai rămas captiv aici din cauza săbiei.
- Mie nu.
- Ei bine, îmi pare rău atunci c-ai fost pus în situaţia să omori atât de mulţi troli.

El nu-i răspunse, dar ea ştia cât de tulburat era în sufletul lui.

- A fost... a fost grozav, totuşi. Chiar ne-ai salvat. Eşti eroul meu, adăugă ea, cu speranţa că îl va mai înveseli.

Dar David nu schiţă nici măcar un zâmbet.

- Nu-ţi poţi imagina cum e să ţii sabia aia în mână. Ridică din umeri. De fapt, probabil că poţi. Probabil că aşa te simţi şi tu când faci vrăji.
- Crede-mă, arta amestecării seamănă mai mult cu arta gospodăriei.
- O atingi, continuă David, ca şi când n-ar fi auzit-o, iar Laurel tăcu şi-l lăsă să vorbească. Era evident că simţea nevoia să se descarce. Iar puterea ei te inundă. Şi nu dispare până n-o laşi din mână.

Laurel se gândi la Copacul Lumii şi se întrebă dacă semăna oare cu ce simţise ea acolo.

- E o agitaţie incredibilă, aşa cum nu mai există pe lumea asta, şi nu te poţi abţine să te gândeşti că poţi face orice. Se uită în jos la

mâinile lui, care i se odihneau în poală. Dar nici măcar sabia aceasta de neînvins nu-mi poate da ce vreau cu adevărat.

Ezită, şi Laurel ştiu ce avea să urmeze.

- N-o să mai fim împreună, nu-i aşa?

Laurel lăsă privirea în pământ şi clătină din cap. îl văzu schimbându-se la faţă, dar nu zise nimic.

- Mi-aş dori, începu Laurel pe un ton şovăitor, mi-aş dori să existe o cale prin care să nu sufere nimeni în povestea asta. Şi mă urăsc pentru că eu sunt cea care a rănit.

- Cred că totuşi e mai bine să ştiu, zise David.

- Nu eram sigură, zise Laurel. Nu până când era cât pe-aci să-l pierd.

- Da, când vezi moartea cu ochii, poţi percepe altfel lucrurile, spuse David, rezemându-se cu spatele de zid.

- David, spuse Laurel, încercând să găsească cuvintele potrivite. Nu vreau să crezi c-ai făcut ceva greşit sau că nu eşti destul de bun. Ai fost prietenul perfect. întotdeauna. Ai fi făcut orice pentru mine, şi *ştiu* asta.

Atitudinea lui David nu se schimbă, dar îi evită privirea.

- Şi habar n-am, continuă Laurel, dacă e bine sau rău, dar trebuie să ştii că te-am iubit foarte mult - am avut foarte mare *nevoie* de tine. Ai fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla în liceu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

- Mulţumesc pentru că mi-ai spus, zise David, părând sincer. Şi... nu e ca şi cum nu

ştiam ce se va întâmpla. Adică, am sperat să nu se întâmple, dar...

Laurel se uită într-o parte.

- Cred că Tam e singura persoană din lume care te poate iubi la fel de mult cât te iubesc eu, zise David cu jumătate de gură.

Laurel dădu din cap, dar nu spuse nimic.

- Aşadar, vei rămâne aici cu el?

- Nu, zise Laurel, luându-l pe David prin surprindere. Locul meu nu e aici, David. Nu încă. Poate într-o zi. Poate... când Yasmine va deveni regină şi va avea nevoie de mine, dar, deocamdată, Avalonul are nevoie de cineva în lumea oamenilor, aşa cum a zis şi Jamison. Cineva care să le amintească mereu că oamenii sunt minunaţi. Că tu eşti minunat, adăugă. Şi asta am de gând să fac.

- Laurel?

în glasul lui se simţea o undă de disperare, o tristeţe adâncă pe care ştia că *ea* o sădise acolo.

-Da?

El rămase tăcut o vreme, iar Laurel crezu că se răzgândise, dar apoi spuse:

- Am fi reuşit împreună. Dacă n-ar fi fost... el, am fi făcut lucruri extraordinare împreună. Toată viaţa. Chiar cred asta.

Laurel zâmbi trist.

- Şi eu.

Se aruncă în braţele lui David şi-şi lipi obrazul de pieptul lui cald, la fel cum îl îmbrăţişase de nenumărate ori. Şi ea ştia, în ciuda faptului că, probabil, avea să-l vadă în fiecare zi până la sfârşitul liceului, că acesta era un rămas-bun.

- Mulţumesc, şopti ea. Pentru tot.

Văzu o mişcare cu coada ochiului; era undeva departe, dar îl recunoscu într-o clipă. Tamani se chinuia să vină singur la ei, abia reuşind să pună un picior în faţa altuia. Când îi spuse asta Laurel se uită la el, se împiedică şi fu cât pe-aci să cadă. Lui Laurel i se tăie respiraţia şi, într-o clipă, era deja în picioare.

- Trebuie să mă duc să-l ajut, zise.

David se uită la ea câteva clipe, după care lăsă privirea în jos şi dădu din cap.

- Du-te, o îndemnă el. Are nevoie de tine.

-David? spuse Laurel. Uneori... încercă să-şi amintească cum îi explicase Chelsea o dată. Uneori suntem atât de preocupaţi să ne uităm la un singur lucru, o singură... persoană... încât nu vedem nimic altceva. Poate... poate e timpul să căşti bine ochii şi să te uiţi în jur.

Capitolul 21

- După ce îi spuse asta, Laurel se întoarse şi porni să-l întâmpine pe Tamani, fără să se mai uite în urmă.Tamani! strigă Laurel, luând-o la fugă spre el.

El privi în sus şi, pentru o clipă, Laurel văzu bucurie în ochii lui. Apoi însă faţa i se întunecă. Clipi şi se uită în pământ, trecându-şi o mână prin păr cu un gest nervos.

Laurel se cuibări sub braţul lui sănătos, gata să-l certe pentru că se forţa prea mult. Sub buricele degetelor nu simţi nici urmă din toxina groaznică a Kleei, ceea ce era încurajator, însă rănile pe care le avea erau îndeajuns.

- Eşti bine?

El clătină din cap, cu ochii goi, cum nu-l mai văzuse niciodată. Ieri abia dacă îşi dăduse seama că încerca să se detaşeze de orice emoţie pentru a face ce avea de făcut. Dar aici, cu nimeni altcineva în jur în afară de Laurel, fără să aibă vieţi de salvat, lăsase garda jos şi îşi dădu frâu liber emoţiilor. Şi se vedea.

- Nu, răspunse cu glas tremurat. Nu sunt bine. Şi nu cred că voi mai fi multă vreme. Dar voi supravieţui, adăugă, după o scurtă pauză.

- Stai jos, zise Laurel şi-l trase de pe potecă într-o zonă cu iarbă, unde un pin mare le oferea adăpost nu doar împotriva soarelui, ci şi a privirilor curioase. Voia să-l aibă numai pentru ea măcar o clipă. Unde e Chelsea?

- Va veni curând, zise el obosit.

- Unde-ai fost?

El rămase tăcut.

- La casa lui Shar, răspunse el, într-un final, răstindu-se la ea.

- Of, Tam, suspină Laurel, luându-l pe după umeri.

- A fost ultima lui dorinţă, explică Tamani, şi o lacrimă îi alunecă o clipă pe obraz, după care şi-o şterse cu mâneca.

Laurel voia să-l ia în braţe, să-l consoleze, să alunge acele şanţuri îngrozitoare ce-i brăzdau fruntea, dar nu ştia de unde să înceapă.

- Tamani, ce se petrece?

Tamani înghiţi în sec şi clătină din cap.

-Vă duc înapoi în California; vei vedea. Pe tine, pe Chelsea şi pe David.

-Dar...

- Dar nu vin cu tine.

- T-trebuie, insistă Laurel, însă Tamani clătină din cap.

- O să-i spun lui Jamison că nu pot să-mi respect jurământul. O să mă ajute el într-un fel. O să-ţi găsesc cel mai bun protector din Avalon, promit, dar... nu voi mai fi eu acela.

- Nu vreau un alt protector, protestă Laurel speriată, simţind un gol în piept.

- Nu înţelegi, zise Tamani, fără să se uite la ea. Nu e vorba de noi; nu pot fi un *Fear-gleidhidh*... eficient pentru tine. Privind acum în urmă, probabil că n-ar fi trebuit să fiu niciodată; dacă-mi făceam treaba cum se cuvine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Când am... când am crezut c-ai murit, am luat-o razna. Sincer, nu mai eram eu. Mi s-a făcut frică de cel care devenisem. Nu pot trăi tot timpul cu gândul că te-aş putea pierde în orice moment; că aş mai trece iar prin aşa ceva. Ezită. E prea mult.

- Nu, nu, Tam, zise ea, mângâindu-l pe cap şi pe faţă. Nu se poate, nu acum, nu...

- Nu sunt atât de bun cum mă crezi, Laurel, spuse el cu disperare în glas. N-am încredere în mine c-aş fi în stare să apăr pe cineva.

- Atunci găseşte pe altcineva care să facă asta, dacă trebuie, îi sugeră ea, strângând din dinţi, dar nu mă părăsi!

Se apropie mai mult de el şi-i luă faţa între palme, aşteptând până îşi ridică ochii din pământ şi se uită la ea. Oriunde vom merge astăzi, vreau să fii cu mine, şi nu vreau să mai pleci niciodată. Respiraţia lui hârâită îi mângâia faţa, iar ea se lipi de pieptul lui şi îi simţi parfumul atrăgând-o ca un magnet. Nu-mi pasă dacă mă păzeşti sau mă protejezi; vreau doar să mă *iubeşti*. Vreau să mă săruţi de noapte bună când mă duc la culcare şi la fel şi când mă trezesc. Şi nu doar azi; şi mâine, şi poimâine, şi în fiecare zi a vieţii mele. Vrei să vii cu mine, Tamani? Să *fii* cu mine?

Laurel îşi înălţă capul până la el. Tamani închise ochii şi îşi simţi obrajii tremurând în palmele ei. Ea îşi lipi buzele de ale lui, simţindu-le moliciunea catifelată. Văzând că n-o respinge, îl sărută mai apăsat, ştiind, într-un fel, că trebuia să se mişte încet, cu grijă, ca să-i convingă sufletul zbuciumat că spusese din inimă fiecare cuvânt.

- Te iubesc. Şi te rog... Deschise gura uşor şi-i muşcă blând cu dinţii buza de jos, simţindu-l cum tremură. Nu, se corectă ea. Te *implor*, vino cu mine. Apoi îşi lipi gura de a lui şi îi şopti: Pentru totdeauna.

Câteva secunde, el nu spuse nimic.

Apoi gemu uşor şi-şi înfipse degetele în părul ei, tră- gându-i gura înapoi peste a lui cu o sete nebună.

- Sărută-mă, îi şopti ea. Şi nu te opri.

Gura lui o cuprinse pe a ei şi schimbară gusturi dulci ca de ambrozie în timp ce el o mângâia pe pleoape, pe urechi, pe gât, iar Laurel se minuna în faţa ciudăţeniei acestei lumi. îl iubea; întotdeauna îl iubise. Ba chiar ştiuse asta, într-un fel.

- Eşti sigură? murmură Tamani, muşcându-i uşor urechea.

- Sunt *atât* de sigură, răspunse Laurel, ţinându-l strâns de tricou.

- Ce s-a schimbat? El îi dădu la o parte părul de pe faţă, hoinări cu degetele pe tâmplele ei şi îi mângâie pleoapele.

Laurel încercă să se adune ca să îi răspundă.

- Când ţi-am adus poţiunea, am crezut că era prea târziu. Şi o luasem şi eu înainte. Şi tot ce mi-am dorit atunci a fost să n-o fi băut niciodată, să mor împreună cu tine.

Tamani îşi lipi fruntea de a ei şi ridică o mână s-o mângâie pe obraz.

- Te iubesc de mult, mărturisi ea. Dar mereu a existat ceva ce m-a tras înapoi. Poate că mi-era teamă să mă las devorată de o emoţie atât de puternică. încă mă sperie, recunoscu ea în şoaptă.

Tamani chicoti.

- Dacă te face să te simţi mai bine, şi pe mine mă sperie de moarte, din acelaşi motiv. O acoperi

cu o ploaie de sărutări, apăsând-o cu degetele pe spate şi pe mijloc, iar Laurel îşi dădu seama că pieptul lui tresărea.

- Ce e? întrebă ea dându-se uşor înapoi. Ce s-a întâmplat?

Dar Tamani nu plângea, ci râdea!

- Copacul Lumii! zise el. A avut mereu dreptate.
- Când ţi-a răspuns la întrebare?

El încuviinţă din cap.

- Ai zis c-o să-mi spui într-o zi ce ţi-a răspuns. îmi spui acum?
- „Dedică-te."
- Poftim?
- Copacul mi-a zis: „Dedică-te." îşi trecu mâna prin păr şi zâmbi uşor.
- Nu înţeleg, zise Laurel.
- Nici eu n-am înţeles. Ţi-eram deja *Fear-gleidhidh;* mă dedicasem ţie ca să te protejez. Când copacul mi-a spus asta, mi-am dat seama că eşti a mea. Simplu.
- Iar după aceea eu ţi-am spus să pleci, zise Laurel în şoaptă, regretând acea amintire adânc înrădăcinată în ea.
- înţeleg de ce-ai făcut asta, zise Tamani, luând-o de mână. Şi poate c-a fost mai bine pentru amândoi, pe termen lung. Dar a durut.
- îmi pare rău.
- Să nu-ţi pară. Eu l-am ascultat pe copac şi mi-am ascultat dorinţele egoiste, în loc să te ascult pe *tine*. Acum cred că ştiu ce-a vrut să spună copacul, zise, şi vocea lui vibră în urechea lui Laurel. Trebuia să-mi dedic viaţa *ţie,* nu ca să te îndrum sau să te protejez, doar *ţie* cu totul, din adâncul inimii. Trebuia să nu mă mai

gândesc dacă şi tu vei face vreodată acelaşi lucru pentru mine. într-un fel, cred că asta s-a întâmplat când am venit în lumea umană şi nu eram sigur dacă suportam să mă mai întorc. îşi plimbă un deget pe faţa ei. înainte, m-am dedicat unei idei - iubirii pe care am simţit-o pentru tine. Dar nu *ţie.* Şi cred că ai simţit asta, altfel m-ai fi respins.

- Poate, spuse Laurel, deşi în momentul acela nu-şi putea imagina că l-ar fi putut respinge vreodată.

Tamani îi atinse bărbia şi o privi în ochi.

- Mulţumesc, zise el încet.

- Nu, spuse ea, atingându-i cu un deget buza de jos, *eu* îţi mulţumesc. Apoi îşi lăsă faţa în jos şi buzele li se întâlniră, contopindu-se. Şi-ar fi dorit să stea aşa o zi întreagă, un an, o eternitate, dar realitatea îşi făcea treptat simţită prezenţa.

- Tot nu mi-ai spus ce pui la cale.

- încă un minut, o opri el, zâmbind cu gura lipită de buzele ei.

- Nu avem nevoie de minute, spuse Laurel. Avem în faţă eternitatea.

Tamani se dădu înapoi s-o vadă mai bine, cu ochii lucindu-i de mirare.

- Eternitatea, spuse el în şoaptă şi o trase iar lângă el ca s-o sărute cu toată fiinţa.

- Deci, asta ne face nedespărţiţi? întrebă Laurel, simţind o durere săgetându-i fericirea când repetă acest cuvânt folosit cu mult timp în urmă de Katya, pentru a descrie cuplurile fericite de zâne.

- Cred că da, răspunse Tamani, radiind de fericire. Se apropie atât de mult de ea, încât nasurile li se atinseră. O santinelă şi o Amestecătoare? O să provocăm un scandal în toată regula.

Laurel zâmbi.

- Iubesc scandalurile.
- Eu te iubesc pe *tine*, şopti Tamani.
- Şi eu te iubesc, declară Laurel, simţind dulceaţa fiecărui cuvânt. Cu o iubire ca a lor, lumea începea din nou; exista lumină, exista speranţă. Existau visuri.

Dar, mai presus de toate, exista Tamani.De la Samhain nu mai văzuse Laurel atâtea zâne adunate laolaltă. Cât timp ea se pierduse în braţele lui Tamani, ele împânziseră toate potecile care duceau la Grădina Porţii, se aliniaseră lângă zidurile de apărare, formaseră grupuri în jurul intrărilor şi se aşezaseră printre copaci acolo unde trolii sfărâmaseră zidurile. Cele mai multe purtau veşmântul simplu şi practic al zânelor de primăvară, dar scânteietoarele zâne de vară şi chiar câteva de toamnă se amestecaseră, şi ele, prin mulţime. De fapt, singurul grup pe care Laurel nu-l văzuse în mulţime erau santinelele în uniformele lor de gală, al căror rol ar fi fost, probabil, să împrăştie mulţimea din Grădina Porţii. Se întrebă, copleşită de tristeţe, dacă vreuna dintre santinelele Grădinii supravieţuise.

David nu se mişcase din locul în care îl lăsase; se ridică în picioare abia când Laurel şi Tamani se apropiară, iar Laurel încercă să ignore tristeţea care i se citea în privire. Nu-l putuse

proteja de asta şi o durea nespus că-i provocase o suferinţă pe care nu o putea trata. Cel puţin, înţelegând acum că sosise momentul să renunţe la el, nu avea să-l facă să sufere mai rău.

- Ar fi trebuit să ajungă deja, zise Tamani încet.

- Cine?

- Chelsea... A! Iat-o.

Laurel se întoarse spre Chelsea, care venea pe potecă însoţită de mai multe zâne de primăvară şi vară.

- Tamani, începu Laurel, simţind că îi vine să râdă. Serios acum, trebuie să-mi spui! Ce-ai pus la cale?

-Am pus-o pe Chelsea să le spună Ademenitoarelor şi Strălucitoarelor că Marion e pe cale să-l închidă pe eroul lor în Avalon ori să-l execute pe Jamison şi că ar trebui să vină să... ăăă... să se uite.

- Nu se poate! scoase Laurel un ţipăt de încântare.

- Crede-mă, zise Tamani cu tristeţe, ceea ce urmează să se întâmple trebuie urmărit de cât mai multe zâne posibil.

Când Chelsea ajunse la ei, Tamani o trase aproape şi o pupă drăgăstos pe creştet.

- Mulţumesc. Şi nu doar pentru asta, spuse Tamani, gestul lui fiind observat de mulţimea din jur. Pentru tot.

Chelsea se lumină toată la faţă, iar Laurel se întoarse şi-i făcu semn cu mâna lui David. Astfel, trecură împreună, toţi patru, de porţile distruse ale Grădinii; mulţimea le zâmbi şi le

mulţumi, iar unii îi avertizară în şoaptă că zânele de iarnă îi aşteptau la ieşire.

Pe când traversau curtea înţesată de lume, cu aleile ei de pământ fertil şi cu uriaşii copaci acoperiţi cu muşchi, Laurel se minună de cât de *puţin* se schimbase totul, în ciuda bătăliei de ieri. Iarba era călcată în picioare, câţiva copaci arătau de parcă fuseseră rupţi în timpul unei furtuni cu grindină, dar cadavrele fuseseră strânse şi armele dispăruseră de pe jos. Avalonul fusese grav rănit, însă, la fel ca Tamani, deja începuse să se vindece.

După cum bănuia Laurel, toate cele trei zâne de iarnă ale Avalonului aşteptau pe banca de marmură din apropierea ieşirii, înconjurate de o grămadă de *Am Fear-faire* - regina Marion era incapabilă să renunţe la controlul absolut. Amintindu-şi conversaţia sa cu Jamison, Laurel zâmbi în sinea ei. Va dura ceva, dar Laurel se gândea la inevitabila zi în care ea şi Yasmine - în fine, tot Avalonul, de fapt - aveau să o îndepărteze de la tron.

Peste tot erau multe grupuri de zâne de primăvară şi vară, unele înfăşurate în bandaje sau cu tăieturi şi zgârieturi la vedere de la luptele din ziua precedentă; şi, chiar şi aici, câteva Amestecătoare îşi făceau datoria şi tratau rănile care necesitau îngrijire ale celor care refuzaseră, probabil, să piardă spectacolul. Un zumzet deopotrivă plin de entuziasm şi de furie plutea peste Grădina Porţii, electrizând aerul.

în mijloc tronau porţile de aur cu patru feţe, ale căror flori mărunte sclipeau blând în lumina dimineţii.

- Noi plecăm, îl anunţă Tamani pe Jamison, fără măcar să ia în seamă prezenţa reginei.

- Nu prea cred, se opuse regina, ridicându-se în picioare. Hotărârea a fost deja luată; dacă Jamison sau Yasmine deschid poarta, va fi considerat un act de trădare şi va fi pedepsit cu moartea.

Toate zânele adunate exclamară la unison.

- V-aţi adunat în număr destul de mare, adăugă Marion. Credeţi că mă intimidaţi cu prezenţa voastră?

- Deloc, spuse Tamani. Vocea lui suna firesc, dar Laurel simţea că era încordat. Am vrut să audă cu urechile lor ce are de spus regina în această privinţă.

- Nu sunt obişnuită ca prezenţa mea să fie un subiect de amuzament, zise ea încruntându-se. Gărzi ale porţii, faceţi-vă datoria! Goliţi Grădina! Audienţa a luat sfârşit.

De undeva din mulţime, căpitanul gărzilor porţii ieşi în faţă cu patru santinele după el. Arătau de parcă s-ar fi târât pe burtă prin iad; purtau încă armura din ziua dinainte şi aveau mâinile mânjite de sânge. Laurel îşi dădu seama că ei strânseseră trolii morţi - şi pe prietenii lor căzuţi - din Grădină. Probabil că stătuseră acolo toată noaptea.

îţi cer scuze, Măria Ta,
spuse răguşit
căpitanul. Suntem
prea puţini

.Marión miji ochii din pricina şocului. O clipă, Laurel se întrebă dacă era posibil ca regina să fie atât de ignorantă, în<ât să nu ştie câte santinele muriseră apărând porţile.
-Veţi face cum am poruncit sau veţi fi concediaţi, ameninţă ea, dar pe Laurel o surprinse că cineva îndrăznise săi spună nu.
Făcând o plecăciune, scoase din teaca de la brâu o sabie licioasă cu mâner lung. Santinelele din spatele lui procedară la fel, şi, o clipă, Laurel se temu că vor întoarce aimele împotriva celor adunaţi acolo. îşi simţi degetele zgâriind în braţul lui Tamani; nu credea că mai putea suporta îr.că o zi de luptă.
Căpitanul îşi ţinu sabia sus, trecu prin faţa lui Laurel şi întâlni privirea de oţel a lui Tamani, care-i răspunse cu aceeaşi privire.
Apoi, el aruncă sabia pe pământ şi întinse braţul, pof- tndu-l să treacă. Celelalte santinele se aliniară în spate şi lăsară, de asemenea, armele să cadă pe jos.
Marión era prea furioasă ca să mai poată vorbi, dar oricum nu mai conta; orice ar fi spus ar fi fost înghiţit de vacarmul creat de aclamaţiile care se ridicau din mulţime. Când, în sfârşit, îşi regăsi vocea, îi spuse lui Jamison şi lui Yasmine.
- Opriţi-i, le porunci. Vă ordon! Arestaţi-i!
- Nu, se opuse Yasmine, ridicându-se în picioare.
- Poftim? făcu Marión, întorcând capul spre tânăra zână care abia îi ajungea până la umăr.
Yasmine ridică o sprânceană şi se urcă pe banca de piatră ca să fie la aceeaşi înălţime cu regina.
- Am spus „nu”, zise Yasmine suficient de tare pentru ca legiunile de zâne „inferioare” adunate

acolo să o poată auzi. Dacă vrei să-i opreşti, va trebui s-o faci tu însăţi; şi, nu ştiu de ce, nu cred c-o să-ţi câştigi vreun susţinător astăzi aici.

- Tam, zise Jamison păşind în faţă. Dă-mi voie să-ţi fac această ultimă favoare. Nu mă deranjează să mor, nu pentru cineva atât de nobil ca tine, ca să nu mai zic de toţi patru la un loc.

- Dar nu te poate executa, pur şi simplu, nu-i aşa? întrebă Chelsea. T\i şi Yasmine tocmai aţi înfruntat-o; toată lumea a văzut!

Jamison zâmbi cu blândeţe.

- Odată ce veţi fi ieşit cu toţii în siguranţă, n-o să-mi las pământul natal pradă unui război civil, nu atunci când preţul păcii e atât de mic: o viaţă oricum pe cale să se stingă.

- Nu, zise Tamani ferm. Ai făcut destul. Mai mult decât destul. Ridică vocea şi spuse mulţimii: Au fost deja mult prea mulţi morţi aici în Avalon. Nimeni nu trebuie să moară pentru mine. îi aruncă scurt o privire lui Marion. Nu astăzi.

- îl ţii în viaţă pe Jamison în schimbul libertăţii tale? întrebă Marion, pe un ton neîncrezător.

înainte ca Jamison să răspundă, Tamani se aplecă în faţa bătrânei zâne de iarnă.

- Cred c-a sosit momentul să-mi iau cu totul în primire rolul de *Fear-gleidhidh* al lui Laurel şi să demisionez din postul de gardian al porţii şi de santinelă.

Jamison încuviinţă din cap, dar îl fixă precaut cu privirea pe Tamani.

Tamani se uită întrebător la Jamison câteva secunde, apoi îl strânse în braţe.

- Ştiu că ne despărţim aici, zise Tamani. Aşa că mulţumesc pentru tot.

Chelsea încă îl ţinea pe David de un braţ, iar Laurel de celălalt, când Laurel se desprinse şi se duse să-l ia în braţe pe Jamison, începând să creadă că nu avea să-l mai vadă vreodată - indiferent ce as avea Tamani în mânecă, căci părea destul de sigur pe sine. încercă să vorbească, dar nu reuşi să spună nimic. Nu conta. Jamison înţelegea.

- Cât despre Domnia Voastră, spuse Tamani uitându-se la Marion, care-l fulgera cu privirea, mă gândesc că zilele pe care le mai aveţi ca regină sunt numărate.

Marion deschise gura să spună ceva, dar Tamani o luă din loc, conducându-i pe Laurel, pe David şi pe Chelsea spre poartă.

- N-am terminat, spuse Marion tăios, ştiind că nu mai avea nicio putere.

- O, ba da, răspunse Tamani fără să se întoarcă măcar.

Făcuseră trei paşi când auziră urletul lui Marion, iar

Laurel se întoarse şi văzu nişte crengi enorme venind spre ei ca nişte sulițe îngrozitoare.

-Tam! ţipă Laurel, iar el le acoperi repede cu braţele pe ea şi pe Chelsea când se aruncară la pământ.

Bufnituri înfundate răsunară în jurul lui Laurel şi, după câteva secunde, ea ridică uşor capul.

Fiecare santinelă de la poartă îşi ridicase scutul şi se pusese în calea crengilor, respingând cea mai mare parte a atacului. Aclamaţiile din rândul mulţimii se înteţiră şi mai mult, iar Tamani stătea

drept şi se uita la regină, care avea încă mâinile ridicate, gata să dea ordine naturii.
După un timp, mâinile îi căzură pe lângă corp. Dar încă nu câştigaseră.
-Chiar poţi să ne scoţi fără ajutor? întrebă Chelsea când ajunseră la poarta de aur şi dădu cu ochii de întunericul de dincolo de ea.
Tamani încuviinţă din cap.
- Aşa cred.
- De ce nu ne-ai spus mai devreme? întrebă David.
Fără să clipească, Tamani se uită în ochii lui.
- Voiam să văd că refuzi să distrugi porţile.
David înghiţi în sec.
- Te-ai îndoit de mine?
Tamani clătină din cap.
- Nici o *secundă*. Veniţi mai aproape, spuse el încet. Nu vreau să vadă nimeni partea asta.
Laurel, David şi Chelsea formară un semicerc în jurul lui Tamani, care închise ochii şi trase adânc aer în piept.
Apoi căută în buzunar şi scoase o cheie de aur grea, incrustată cu diamante minuscule ca acelea din mijlocul florilor care decorau porţile. în momentul în care o întinse în direcţia barelor strălucitoare de aur care îi despărţeau de California, încuietoarea licări şi se transformă ca prin minune.

Iar în locul în care nu existase nicio gaură pentru cheie până atunci, apăru una.

Laurel îl privi cu gura căscată pe Tamani băgând cheia în încuietoare şi răsucind-o. Cu mâini tremurânde, trase de porţile de aur.

Ele se deschiseră şi mulţimea din Grădină exclamă surprinsă.

- De unde ai luat asta? îl întrebă Laurel în şoaptă.

- Yuki mi-a dat-o, răspunse simplu T&mani, băgând-o la loc în buzunar şi ţinând poarta deschisă pentru ei. Haideţi, să mergem acasă.

Laurel se opri. Apoi îi luă lui David mâna şi i-o puse în jurul lui Chelsea. După un moment lung, el dădu din cap şi o conduse pe Chelsea pe poartă, afară din Avalon. Laurel mai aruncă o privire în urmă înainte să-i urmeze şi o văzu pe regină în stare de şoc; pe Jamison, cu pumnul ridicat triumfător şi cu o rumoare de ovaţii şi de aplauze înjur; pe Yasmine, care stătea încă pe bancă şi semăna leit cu regina care avea să fie într-o zi.

Nota autoarei

Zâmbind, îl luă de mână pe Tamani şi ieşiră împreună în lumina strălucitoare a stelelor din California. Laurel se gândi la ce spusese Tamani mai devreme. Şi era adevărat: în curând aveau să se urce în maşina lui David şi să se îndrepte spre casa ei. Dar acum nu mai avea nicio îndoială. Cu Tamani lângă ea - ţinându-se de mână - era deja acasă.în ciuda faptului că această carte făcea parte dintr-o serie cu zâne, întrebarea pe care o pune, până la urmă, povestea e următoarea: „Cum ar reacţiona un om obişnuit dacă ar descoperi că magia există cu adevărat?" Şi, mai mult decât în cazul lui Chelsea, această întrebare a stat la baza personajului lui David. într-un fel, toată povestea din *Aripi* îl are în centru pe el. Iar la sfârşitul unei asemenea aventuri epice, ce trebuie să caute cu adevărat mai departe cel care a fost respins dintr-un triunghi amoros supranatural? Mai ales un om.

Ceea ce urmează e cu adevărat finalul, felul în care am decis să închei această serie încă dinainte chiar să termin prima carte. Dar, pentru că e cât se poate de realist, inevitabil are un gust dulce-amărui. Aşadar, dacă preferaţi finalu- rile fericite sau perfecte, sau dacă, pur şi simplu, îl iubiţi pe David aşa cum îl iubesc eu, poate că ar trebui să închideţi cartea acum.

Eu v-am avertizat.

Dragă Chelsea,

Felicitări! Mă bucur mult pentru tine şi pentru Jason. Nu-mi vine să cred că ai devenit mamă; mi se pare că nunta a fost abia săptămâna trecută. Şi chiar dacă nu-ţi plăceau buclele deloc,

sper ca micuța Sophie să ți le moștenească. Mie întotdeauna mi-au plăcut.

Odată ca niciodată, o zână mi-a furat inima.

Ceea ce n-am știut atunci a fost că n-a furat-o de la mine. A fost la tine ani întregi și ai plătit-o în rate. Dar, înainte să faci plata finală, ea a plecat cu ea. Și ceea ce n-am înțeles niciodată a fost cât de repede ai iertat-o pentru asta.

Dar apoi au existat o mulțime de lucruri despre tine pe care nu le-am înțeles la vremea aceea. Mă gândesc cu drag la timpul petrecut împreună la Harvard - eram extraordinari, în fiecare zi, iar tu îmi alungai gândul de la insula mea îndepărtată și îmi aminteai să respir. Aveam nevoie să mă tragă cineva de mânecă, și încă am. Nu cred că ai idee - mai ales în nopțile acelea groaznice, când îmi era frică să adorm, frică să înfrunt coșmarurile, și tu stăteai pur și simplu lângă mine și vorbeam în acele prime ore ale dimineții - de câte ori mi-ai salvat cu-adevărat viața.

Când ai plecat - poate mai corect arfi să spun: când te-am făcut să pleci -, nu știam cum o să reușesc să n-o iau razna. Am încercat să-mi țin mintea ocupată, m-am îngropat în învățat... Medicina a fost numai bună pentru asta! Dar am ajuns să înțeleg de ce-ai plecat și, până la urmă, să accept lucrurile care mă țineau în loc. Știu cât ai suferit din cauza sentimentelor pe care le aveam față de Laurel, dar, în cele din urmă, nu asta a fost povestea peste care nu am putut să trec.

Ci Avalonul.

Când mă trezeam noaptea ţipând, nu mă întrebai niciodată ce am. Te-am iubit pentru asta. Bineînţeles, bănuiai probabil că trolii apăreau adeseori în coşmarurile mele. Dar nici coşmarurile astea nu au fost ce-a fost mai rău. Uneori visam că adusesem sabia aia blestemată acasă şi, odată cu ea, ajunsesem să conduc lumea. Alteori visam că pusesem stăpânire şi pe Avalon, şi, cu ajutorul secretelor pe care le deţineau zânele, eradicasem bolile şi foametea. În visele acelea, eram în totalitate tiranul care voia Klea să devină, şi, mai rău de-atât, aproape toată lumea mă iubea pentru asta.

Acelea sunt cele mai rele vise. Când sunt de gardă şi cineva aduce un copil bolnav sau rănit şi văd dintr-o privire că şansele lui de supravieţuire sunt la limită, abia mă abţin să-i duc cu avionul la Orick, să bat la uşa lui Laurel şi s-o implor să-mi dea sticluţa ei albastră care face minuni. Numai că ştiu că lucrurile nu stau aşa. Îţi poţi imagina ce lupte s-ar duce pentru a deţine controlul asupra Avalonului, dacă secretele lui ar fi cunoscute de toată lumea?

Pentru a suta oară am rezistat tentaţiei de a scrie de la început această scrisoare. Nu vreau să te deprim. Îţi cer scuze. Dar, Chebea... câte lucruri ştim noi! Zâne, troli, magie. Lucruri pe care mulţi le consideră fantezii copilăreşti. Dar noi ştim adevărul - ştim că ele există cu-adevărat. Că lumea pe care o vedem în faţa ochilor e doar o umbră a ceea ce există în realitate. Nu ştiu cum de nu-ţi vine câteodată să strigi în gura mare de pe acoperiş. Dar amândoi suntem conştienţi de consecinţe, iar albul pur n-afost niciodată

preferatul meu sau al tău.în fine, am cunoscut o fată şi sunt nerăbdător s-o prezint găştii din Crescent City. Cred c-o să vă placă. De fapt, suntem împreună, cu scurte pauze, de mai bine de un an şi am decis s-o cer în căsătorie. Sincer, a avut foarte multă răbdare cu mine aşteptând să-mi revin.

Dar, după ce ne-am despărţit noi, mi-am spus că, dacă dragostea o să mai apară vreodată în viaţa mea, trebuia să fac lucrurile cum se cuvine. A trebuit să las Avalonul în urmă - să nu mai scormonesc trecutul şi să-mi îndrept privirea spre viitor. Şi am primit un răspuns evident. Un răspuns pe care niciodată, dar niciodată nu m-am gândit să-l iau în considerare. Şi bănuiesc că, în clipa asta, când citeşti aceste rânduri, ştii despre ce vorbesc. Din cauza asta prefer să-ţi scriu, în loc să te sun. Nu sunt sigur c-aş suporta să-mi ţii o predică, aşa cum faci adeseori.

Pe când o să primeşti scrisoarea asta, faptul va fi consumat, şi sper să mă ierţi.

Am fost să-i vizitez pe Laurel şi pe Tam. Iart-o şi pe ea pentru că a fost de acord să păstreze secretul ăsta faţă de tine. Dacă mai contează, să ştii că mi-a fost foarte greu s-o conving.

Laurel a petrecut luni întregi preparând un elixir pentru memorie care să-mi scoată Avalonul din cap. Vor exista o mulţime de goluri în amintirile mele legate de anii de liceu... Laurel nu crede că amintirea ta se va schimba semnificativ, dar se îndoieşte c-o să-mi mai amintesc foarte multe despre ea sau despre

Tamani. Crede că va lăsa destule date despre ea, astfel încât, atunci când mama îi va pomeni numele - așa cum face uneori -, eu să dau din cap și să spun: „O, da, prietena mea din liceu”. Dar nu va fi ea aceea.

Mi-a fost greu să-mi iau rămas-bun de la ei. Au trecut ani de când n-am mai simțit nimic pentru ea - de când noi doi am fost împreună. TU *ai avut toată inima mea la picioare. Dar ceea ce-am trăit toți patru nu poate să nu ne lege unii de alții. Și, deși am crezut că n-o să spun asta niciodată, Tam mi-a fost prieten apropiat în toți acești ani. în cele din urmă, el a convins-o pe Laurel să facă elixirul pentru mine. El a convins-o că era dreptul meu să aleg.*

Sunt uimit de puterea ta, Chelsea. Și sper să-mi ierți slăbiciunea. Dar înainte de a face acest ultim pas: darul lui Sophie. (Deși poate c-o să te bucure la fel de mult și pe tine!) Ștergerea memoriei sună a ceva definitiv, iar eu nu vreau să pierd totul. E o poveste al naibii de bună, nu-i așa? Așa că am scris-o pe hârtie și i-am dat-o lui Laurel ca să-și amintească și să completeze detaliile pe care eu nu le-am știut. Vei vedea că n-a ascuns nimic. Mi-a spus totul și am încercat să redau mai departe cât de fidel posibil. E mult prea lungă povestea ca să faci din ea o carte bună, dar, dacă fetița ta va fi ca mama ei când se va face mare, n-o s-o deranjeze. Dimpotrivă, o să-i placă, pentru că e cu zâne.

Așa că îți trimit acum singurul exemplar din lume al poveștii noastre. Deja am șters-o din calculator. Ți-o încredințez ție, să faci ce dorești

cu ea. Păstreaz-o, arat-o şi altora, la naiba, public-o, din partea mea. Dar te rog s-o accepţi în spiritul în care ţi-o dăruiesc acum şi nu încerca să mă faci să-mi amintesc toate astea. Nu mai suport. Te rog, te rog, nu mă obliga s-o fac. Nu mă pot căsători având secrete pe care nu i le voi putea împărtăşi soţiei mele. Şi vreau să-i ofer lui Rose acel viitor - acel soţ - pe care ştiu că-l merită. Acel bărbat care ştiu că pot fi. Acel bărbat care eram cândva. Bărbatul pe care tu îl iubeai.

E greu de crezut că am fost prieteni aproape cincisprezece ani. îmbătrânim! Cu voia Domnului, vom mai apuca cincizeci de-acum încolo.

Cu dragoste,
David

P. S.: Prezintă-mă lui Tam într-o zi, dacă o să ai ocazia. Deja mi-e dor de el

Aş vrea să le mulţumesc înainte de toate editorilor mei geniali, Tara Weikum şi Erica Sussman, care m-au prezentat într-o lumină bună, şi lui Jodi Reamer, agenta mea extraordinară, care mă ajută, la fel, să apar în faţa publicului într-o lumină bună. Mulţumesc că mi-aţi fost mereu alături. Allison Verost, agenta mea de presă, care a avut mereu grijă să le arate celorlalţi în ce lumină minunată m-a pus echipa mea. îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Sunt atâtea nume la Harper pe care nu le cunosc şi care au lucrat neobosit la această carte; îi mulţumesc fiecăruia în parte. Şi echipei mele de drepturi de autor în străinătate, Maja, Cecilia şi Chelsey; n-am cuvinte să vă spun cât de

grozave sunteţi! Alee Shane, asistentul agentei mele, căruia atunci când îi văd scrisul pe vreun plic din cutia poştală ştiu că e semn bun.

Sarah, Sarah, Sarah, Carrie, Saundra (cunoscută şi sub numele de Sarah) - aş lua-o razna fără voi. Mulţumesc pentru tot. Mai ales pentru ninja. Adică... care ninja?

Şi aş mai vrea să-i mulţumesc cuiva - lui Silve, fânul meu de pe Facebook; după cum spuneam, îmi place mult numele tău. Bine-ai venit în lumea *Aripilor*.

Coach Gleichman, deşi numele tău apare la începutul cărţii, mărturisesc că, încă de la primul volum din serie, mereu am avut în gând să ţi-l dedic pe acesta ţie. Toate lucrurile învăţate de la tine m-au făcut să devin ceea ce sunt - cât de important e să termini ce ai început, cum să „apeşi pe buton" şi cum să pronunţi „fartlek" fără să-ţi vină să râzi. Dar cel mai bine m-ai învăţat să fac lucruri dificile. Şi, crede-mă, seria asta a fost un lucru dificil. N-aş fi avut niciodată disciplina necesară de a termina dacă nu m-ai fi învăţat să-ncerc să-mi depăşesc întotdeauna limitele. Mulţumesc, coach.

Kenny - nu pot descrie în cuvinte. Niciodată. Tu eşti echilibrul meu şi, mai mult decât atât, cel care mi-a schimbat viaţa. Audrey, Brennan, Gideon şi Gwendolyn, voi sunteţi cea mai mare realizare a mea. Familia mea şi familia soţului meu - cei mai entuziaşti susţinători pe care şi i-ar putea dori cineva vreodată.

Vă mulţumesc!